

«Жаҳон адабиёти дурдоналари»

НОДАР ДУМБАДЗЕ

«SHARQ» НАШРИЁТ-МАТБАА
АКЦИЯДОРЛИК КОМПАНИЯСИ
БОШ ТАХРИРИЯТИ
ТОШКЕНТ — 2011

Оғриқ ўнг елкадан бошланди. Кейин аста-секин кўкракка сурилиб, чап сийнанинг аллақайси бир тубига жойлашиб олди. Сал ўтмай, кимнингдир қаварган, дағал бармоқлари кўкрак қафасини ёриб кириб, юракка чангал урди-ю, уни худди бир бош узумни эзфилагандай аёвсиз эзфилай бошлади. Эзфилаганда ҳам шопмасдан, ҳафсала билан эзфилай бошлади: бир-икки, икки-уч, уч-тўрт... Ниҳоят, обдон мижикланган юракда бир қатра ҳам қон қолмагач, яна ўша қўллар уни бамайлихотир улоқтириб ташлади. Юрак уришдан тўхтади. Йўқ, олдин у деразага ўқдай келиб урилган чумчук янглиғ пастга кулаб, бир оз типирчилаб турди, ана ўшандан кейин тўхтади. Аммо-лекин тўхтаган юрак — бу, ҳали ўлим деган сўз эмас, бу — мислсиз даҳшатдан бақрайган кўзлар ва азоб тўла интиқликдир: яна уриб кетармикин бу юрак лаънати?!

— Юракка қаттиқ гапириб бўлмайди, батоно!¹ Уни авайлаш, бамисоли қайнаб тошаётган сутни пуфлагандай, оҳиста пуфлаш керак... — деди ҳамшира.

— Азизим, ҳозир чиройли сўзларни вақти эмас! Ёрдам беринг!

— Надя, анальгин! Ҳозир оғриқ босилади!

— Ичган бу, дўхтир!

— Кардиограммани беринг!

Кимдир беморни кучгандай бўлди.

— Хўш? — сўради дўхтир.

— Жудаям ичкарида... Нима дейишга ҳам ҳайронман.

— Оғрияптими?

— Дўхтир, оғриқни тўхтатинг... ёки бўлмасам ўлдириб қўя қолинг!

— Промедол!

.....

¹ Б а т о н о (*груз.*) — эркакларга нисбатан ҳурмат юзасидан қўлланиладиган мурожаат.

Орадан беш минут ўтди.

— Қалай, босилдими?

Бемор бу бемаъни саволни берган одамга бир қараб қўйиш ниятида кўзларини очмоқчи бўлди-ю, лекин уддасидан чиқолмади: ковоклари кўрғошпин қуйилгандай зилзамбил эди.

— Морфий! — деб буюрди саросимага тушган дўхтир ва шошиб телефон трубкасини кўтарди.

— Бу мен, Антелаваман. Мониторни бўшатиб, дефибрилляторни тайёрланглар. Тез!

— О-ох, қачон қутуламан! — ингради бемор.

— Азот! — буюрди дўхтир.

Бемор юзига нам дока текканини сезди. Кейин унинг танасини охишта кўтариб, қайиққа жойлашди. Сўнг...

... Сўнг қайиқ ойнадай сип-силлиқ денгиз сатҳидан хиёл тебраниб сузиб кетди. Қўққисдан қайиқчи каттақон занглаган мих олиб, беморнинг кўкрагига қўйди ва мушти билан бир уриб, уни харракка қоқиб ташлади.

— Нима қиялсан, золим! — деди инграб бемор.

— Бўлмаса сувга ағдарилиб кетасан! — деб жавоб берди қайиқчи.

Кейин у худди ўшандай занглаган михлар билан беморнинг оёқ-қўлларини ҳам тахтага қоқиб, ўзини сувга отди.

— Тўхта, мени ташлаб кетма, оғайни, — деди ёлвориб бемор. — Михларни ким суғуриб олади?!

— У ёқда, нариги соҳилда суғуриб олишади! — Қайиқчининг овози жуда олисдан эшитилди. Беморнинг қулоғига соҳил томондан келаётган бошқа гала-говурлар ҳам гира-шира чалиниб турарди, аммо у буларнинг нималигини — сафар олдидан бериладиган ўтигларми, огоҳлантирувчи қичқирикларми, тасалию таскинларми ёки унга аза очган кишиларнинг йиғи-сигиларими — англай олмасди.

... Сўнг овозлар аста-секин пасайиб, тинди. Фақат симиллаган оврик, зориқиб кутиш, бепоён денгиз ва қайиққа михлаб ташланган, ҳамманинг ёдидан кўтарилган ёлғизгина унинг ўзи қолди.

— Э худо, ё парвардигор, нима гуноҳ қилдим! — бемор шундай деб шивирлади-ю, аммо бу сўзларни ўзи айтмаганини ва бинобарин, худо буни эшитмаслигини шу заҳотиёқ фаҳмлади.

Қайиқ эса ҳамон мовий денгизда енгил чайқалиб борарди...

Орадан минг йил ўтди, бемор бирдан аллақандай

турткини сизди. Унинг зарбидан гўё юрагига пичоқ санчилгандай бўлди. Қайиқ соҳилга урилган эди.

Бир зумда қайикни оломон қуршаб олди.

— Ёпирай, михлаб ташлашганини қаранг-а шўрликни! — деди ачиниб биров, қайикни қирроққа тортиб чиқазаркан.

— Михни суғуринглар, ортиқ чидаёлмайман! — деб ёлворди бемор.

— Яшвили қани? — деб сўради кутиб олганлардан бири.

— Шу ердан!

— Суғур!

— Жуда мустаҳкам...

— Бўлмаса ҳаммамиз барабар тортамиз! Қани... Бирикки, тортдик!..

«Э худо, наҳотки суғуришолмаса?» — деб ўйлади бемор, қўлини хиёл кўтариб.

— Қимирламанг! — огоҳлантирди кимдир ва шу заҳотиёқ оломонга мурожаат қилди: — Қани, яна бир марта, то-ортдик!

Орадан яна минг йил ўтди. Одамлар бемор танасидаги михларни тишлари билан тортишарди.

— Хўш, қалай? — деб сўради бошлиқ.

— Кўтариляпти! — жавоб беришди унга тобелари.

— Қанча?

— Олтмиш!

— Бўпти, босимни қўя туринглар, энди юракка қаранглар!

— Томир уриши — элик!

— Афтидан, халос бўлди шекилли! — деди мониторинг ёнида турган одам.

— Думалаб кетди! — бемор енгил тин олди.

— Нима думалаб кетди? — деб сўради дўхтир ажабланиб.

— Ғилдирак! — деб жавоб берди бемор.

— Қанақа ғилдирак? Қаёқдан думалаб кетди? — Дўхтирнинг овози бу гал титраб чикди.

— Мана бу ердан, мана бу ердан, бағоно! — бемор қўлини кўксига қўйиб, жилмайди.

Дўхтир енгил хўрсиниб, беморнинг пешонасидаги совуқ терни артди.

— Сақлаб қолдик чамамда! — деди у.

— Хм, шу ёшда инфаркт... Барвактроқмасмикин? — сўради кимдир титроқ қўл билан сигарета оларкан.

Бемор бу бѣмани саволни берган одамга ҳам бир қараб қўйиш ниятида яна кўзларини очмоқчи бўлди, лекин уддасидан чиқолмади: қовоқларига қуйилган совуқ кўрғошин баттар оғирлашган эди.

Кейин, кейин қаройиб бир сархушлик — шифобахш, илиқ ва енгил сархушлик пайдо бўлди. Оғрик йўқолди. Бемор яна йўлга отланди, лекин бу гал денгизда эмас, бош-кети йўқ айланма зиналарда юрарди. Фақат бир нарсадан у хайратда эди: зинадан пастга тушгани сайин тобора юкорилаб кетаётгандай бўларди...

2

Узун, қора қўйлагини шимининг устидан тушириб, белига чилвир бовлаб олган Авестик Бабаянц аллақандай бир қўшиқни хиргойи қилганча оқсоқланиб ҳовлига кириб келди. У белига фанердан ясалган ханжар осиб олган эди. Унинг орқасидан шарманка орқалаган аёл пайдо бўлди. Аёлга миттигина кучукча эргашиб келарди. Кучукчанинг пешонасигача осилиб тушган оппоқ юнглари орасидан тугмачадай-тугмачадай кўзлари чакнаб турарди.

Бабаянцнинг сайёр театри ҳовлининг ўртасига жойлашди. Оқсоқ тўрт қаватли бинонинг балконларига чиқиб олган уй бекаларига мамнун табассум билан кўз ташлаб чиқди, чап тирсагини ханжарнинг дастасига намойишқорона тираб, ўнг қўлининг бармоқларини лабига теккизиб аёлларга узокдан бўса йўллади-да, театрнинг репертуарини эълон қилди.

— Тбилисининг мухтарам фуқаро ҳамда зодагонлари! Грузия халқ артисти Авестик Бабаянцнинг сайёр театри бугун сизларга «Отелло» фожеясининг янги, замонавий вариантини намойиш қилади. Ролларни ижро этадилар:

Отелло — Авестик Бабаянц.

Дездемона — Мария Павловна

Яго — кучукча Стелла.

Увертюрани шарманкада Мария ижро этади.

Паттанинг баҳоси — йигирма тўйин. Насияга томоша кўрсатилмайди!

— Бошламайсанми, тентак!

Мария шарманканинг қулоғини буради. Хириллаган куй оҳангига мослаб, Бабаянц қўшиқ болади:

*Паиша учар Багдоддан,
Паиша учар Багдоддан...
Вой-дод-ей, вой-дод-ей...
Ичигизда ким сахий —
Пулдан ташласин тагин!
Вой-дод-ей, вой-дод-ей...*

Бир зумда ҳовли сахнига танга ёрилиб кетди. Болалар худди оч қолган чумчуқлардай тангалар устига ёпирилишти.

— Ҳой-ҳой, зумрашалар, чўнтакка урмасдан, бу ёққа узатларинг!

— Чақалариям кўп, Бабаянц амаки!

— Чақаларини қиздириб, кетларингга босларинг, лекин оқларини бу ёққа чўзларинг!

— Тескари тушганларини-чи?

— Узат, узат, чўнтакда ўзи ўнгланиб кетади!

— Ўҳ-ҳў, шунча йиғилибди-ку!

— Бари бир дадангни маошидан кўп эмас!.. Ҳой, Мария, кўкрагингга яширган пулларни чиқаз бу ёққа, мегажин!

Пул йиғиш маросими тугади. Бабаянц белидаги чил-вирни ечган эди, тангалар шимининг ички чўнтагига жаранглаб тўкилди, кейин устки чўнтагидан букловлик газетани олиб ёзди-да, ҳовли сахнига ётқизилган тош устига қўйиб, гугурт чақди. Газета ёниб бўлгач, кулини аста кафтига сидириб, унга бир туфурди-да, иккала кафти билан кулни ишқалай бошлади. Сўнг кафтларини юзига суриб, томошабинларга ўтирилди. Оломон бир жонланди — у венециялик маврининг худди ўзи бўлиб қолган эди.

— Стелла, қани, чик! — деди Отелло.

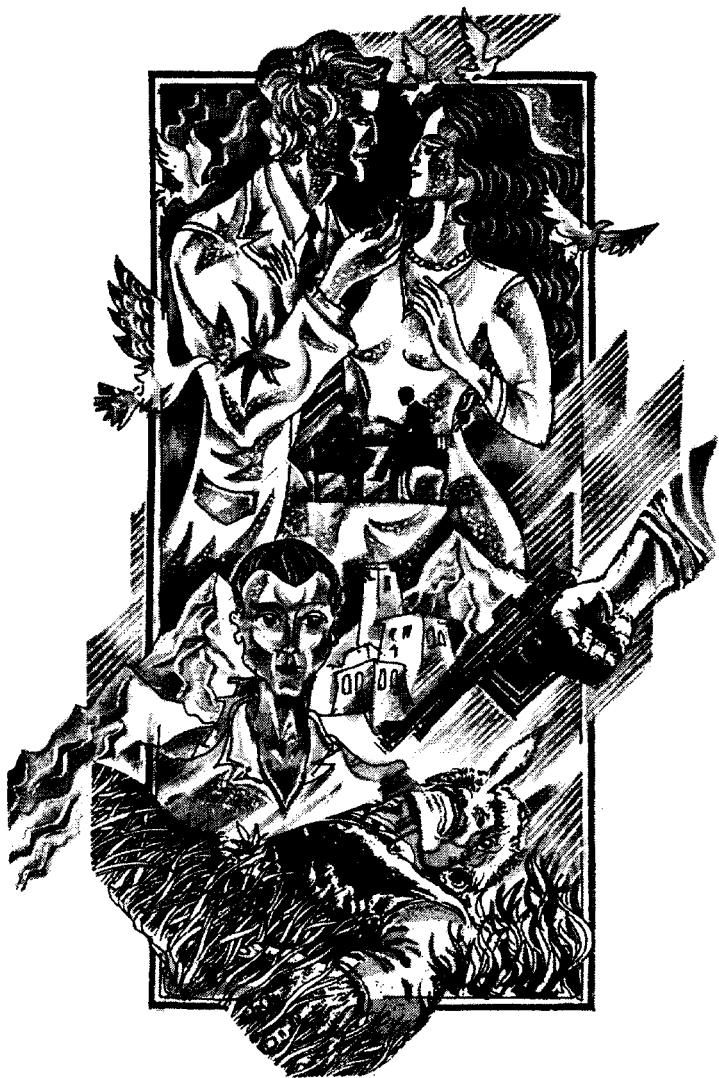
Кучукча чопиб олдига келди. Отелло эгилиб, қулоғини кучукчанинг ялтираб турган қоп-қора тумшугига тутди. Кучук — Яго уч марта акиллаб, орқа оёқларига турди.

— О! — деб хитоб қилди Отелло томошабинларга қараб. — Яго айтадики, хотиним Дездемона Кассио билан дон олишиб юрганмиш!

У юзига дардли ифода бериб, яна кучукчага энгашди, кучукча яна уч марта — бу гал илгаригисидан кўра қаттиқроқ, куйиниброқ акиллади.

— Ҳа-ҳа-ҳа! Йўқ-йўқ! Ёлғон гапиряпсан, итвачча!

Стелла Мариянинг олдига чопиб бориб, тишлари билан унинг қўлидаги гулли бардоди рўмолчани юлқиб олди-

да, пилдираганча маврга келтириб берди. Отелло рўмолчага тикилиб, донг қотиб қолди.

— Ҳа, бу ўтган йили унга ўзим инъом этган ўша рўмолча! — деб хитоб қилди у изтироб билан ва бошини уч марта акас дарахтига урди. Ўтакаси ёрилган чумчуқлар дув осмонга кўтарилди. — Мария, чик! — Мавр Дездемонани чакирди.

Отеллонинг рафиқаси шарманкани дарахтга суяб, бошини эгганча унинг олдига борди.

— Мен тақдим этган рўмолча қани? — деб сўради Отелло хотинининг кўзларига синчковлик билан тикилиб.

— У нима деганинг? Рўмолчанг қаердалигини мен қайдан билай? Йўқотгандирсан ёки бирор жойга қўйгандирсан, мени нимага қийнайсан?! — деди Дездемона жеркиб.

— О, нақадар олчқлик! Ким айтади сени аёл зотидан деб! Мени кимга алмаштирмоқчи бўлдинг! Ўша разил Кассиогами? — газабга тўлган Отелло Дездемонани гирибонидан олди.

— Секинрок, овсар! — Дездемона Бабаянцнинг қўлидан чиқиб, олдиндан ерга тўшаб қўйилган чодра устига ётди.

Отелло яна бир бор қаҳ-қаҳ уриб, унинг тепасида тиз чўқди, қулоғини Дездемонанинг кўксига тутиб, унинг арши аълога кетганига ишонч ҳосил қилгач, даҳшат ичида бошини чангаллади, сўнг фанер ханжарни суғуриб, худди термометр қўйгандай, қўлтиғининг тагига урди ва аста бокира рафиқасининг жонсиз жасади ёнига чўзилди. Кучукча — Яго, гўё шуни кутиб тургандай, акас тагига чошиб борди-да, бир оёғини кўтариб, дарахтга суяб қўйилган шарманка устига сийиб юборди.

Фожа тугади.

Чор атрофдан — балкону равонлардан хотин-халаж, бола-чақа, чолу кампирларнинг гулдурос олқишлари янгради:

- Офарин, Бабаянц!
- Офарин, Отелло!
- Баракалла, Мария!
- Барака топ, Дездемона!
- Яшавор, Стелла! Қойилман, Яго!

Ошхонада чироқ ёниб турарди. Уч одам, гўё тўртин-

чи бир кишини уйротиб юборишдан кўрққандай пивирлашиб гаплашишарди. Девор соати икки марта занг урди.

— Бўла қолинглар, яна бошқа жойга ҳам киришимиз керак... — деди эркак киши.

— Оля, сенга ишондим... Болани Хонига¹, ойимни-кига обориб қўй.

Кўллари титраб-қақшаб кийимларини чамадонга жойлаётган аёл бир бурчақда унсиз йиғлаётган жувонга илтижо билан термидди.

— Кўнглинг тўқ бўлсин, Анико! — деди жувон пикллаб.

— Эртагаёқ!

— Васият қилишнинг кераги йўқ, калбатона², — гапга аралашди эркак. — Айтдим-ку, эрингизни иши юзасидан уч-тўртга савол беришади-ю, қўйиб юборишади. Қанча тез борсангиз, шунча тез қайтасиз.

— Гуноҳга ботиб нима қиласан?! — деб ёлворди аёл. — Шўрлик болага раҳминг келсин! — Унинг қўллари қалтирар, чамадонни сира кулфлаёлмасди. Эркакнинг ўзи ёрдамлашиб, чамадонни кулфлади-да, аёлниг қўлига тутқазди.

— Бўла қолсангиз-чи, калбатона, тонг отиб қолди!

— Қанақасига калбатона бўларканман сенга?.. Зифирдек одамгарчилигинг бўлса, менга раҳм қил... Уйда йўқ экан, деб қўя қол... Шу бутуноқ ғойиб бўламан, қорамни кўрсатмайман... — Аёлниг овозида заиф умид учкунни бор эди.

— Йўқ, мумкин эмас!

— Бўлмаса, яна бир оз сабр қил, ўғлим билан хайрлашволай, — деди аёл.

— Уч марта хайрлашдинг-ку!

Аёл ётоқхона томон юра бошлаган эди, эркак олдинроқ бориб, эшикка кўндаланг туриб олди.

— Бас қилинг! Тартиб-қоида деган нарса бор!

— Қираману чиқаман.

— Йўқ!

— Наҳотки на хотининг, на болаларинг бўлмаса?

— Йўқ, бўлмайди ҳам. Мен эркин одамман! — деб жилмайди эркак.

— Қулсан, эркин одаммиссан! Бахти қаро қулсан,

¹ Х о н и — Цулукидзе шахрининг эски номи.

² К а л б а т о н а — аёлларга нисбатан ҳурмат юзасидан қўлланиладиган мурожаат.

мунофиқсан, аблаҳсан, билдингми?! — аёл ўзини тутолмади.

— Қайси биримиз қул ва аблаҳлигимиз борган жойимизда маълум бўлади, ҳозир тез олдимга тушинг, бўлма-са... — деди ранги ўчиб эркак.

— Нима — бўлмаса?

— Ватан хоинларини нима қилишларини биласизми?

— Ҳали сен ватан ҳақида гапиряпсанми?! Дайди!

— Гапларингиз эсингизда турсин!

— Эсимда туради!

Эркак аёлниг тирсагидан ушлаб, ташқарига бошлади.

— Оля! — деб қичқирди аёл

— Анико! Азизим!

Орага дақиқалик сукунат чўқди. Кейин бирдан иккала аёл хўнграб йиғлаб юборишди.

— Падарига минг лаънат! Шунақа жойга юборишадими?! — деди эркак тишларини ячирлатиб. — Бўлди энди! Мен ҳам одамман-ку, ахир! — У томоғига қадалган аламини аранг ютди. — Бўлди! Кетдик!..

Бола эшикнинг қарсиллатиб ёпилишидан уйғониб кетди. У тезда ўрнидан туриб, онасининг каравотига қаради. Каравот бўш эди.

— Ойи! — деб чақирди бола. Ҳеч ким жавоб бермади.

— Ойи! — деди у яна аста. Кейин онасининг каравоти ёнига бориб, кўрпани кўтарди. Ўрин ҳали илиққина эди.

Боланинг юраги «шув» этиб кетди. У оёқ яланг, узун, оппоқ кўйлагини судраганча эшик олдига чопиб бориб, уни ҳайиқибгина очди.

Ошхонада, пастак тахта каравот устида бошини чангаллаганча Оля хола ўтирарди. Унинг елкалари титрарди. Бола аёлниг рўпарасида тўхтаб, аста сўради:

— Оля хола! Ойим қанилар?

Аёл жавоб бермади.

— Оля хола, қанилар ойим? — қайта сўради бола, озғин, муздек қўлини аёлниг елкасига қўйиб.

— Биласанми, Бачана, ойинг... — аёл дудуқланиб қолди.

— Қаёққа кетдилар ойим?!

Аёл болани кучиб, бошини маҳкам кўксига босди ва яна ўша даҳшатли саволни эшитмаслик учун қўли билан

унинг оғзини тўсди. Бола индамай қолди, лекин лабларининг қимирлашидан ҳамон бир гапни такрорлаётганини аёл сезиб турарди.

Бола қалтирар, юзидан совуқ тер шувиллаб қуйиларди. Лаблари кўкариб кетган ва энди қимир этмасди.

— Э худо, барҳақ эгам, наҳотки шуни кўрмаётган бўлсанг? Агар кўриб турган бўлсанг, сени қодирлигинг қаёқда қолди?!

Холдан кетган аёл боланинг ёнида тиз чўқди...

— Боланинг юраги чаток, асаби ҳам ишдан чиққан...

— Йў-е? Нега энди, доктор? — деб сўради Оля хола ажабланиб.

— Яқинда ортирган бу дардларни... Бирор нарсадан қаттиқ изтироб чекмаганми?

— Й...йўк!

— Ёши нечада?

— Тўққизда.

— Ҳм...м...қизик... Тавба...

Поезд секин-аста, тошбақа юриш қилиб Тбилиси вокзалидан кўзғалди. Оля хола Бачанани ечинтириб, эғнига узун тунги кўйлак кийдирди-да, тепадаги ўриндикқа ётқизиб, бошига каттакон чарм чамадонни қўйиб қўйди.

— Ухла! — деди у болага ва ўзи пастки ўриндикқа, дераза ёнига ўтирди. Бачана девор томонга ўгирилиб олди.

Лик тўла оддий вагон димиқиб кетганди.

— Ётишдан олдин нима дейиш керак эди? — эслатди холаси.

— Яхши ётиб туринглар! — деди бола йўловчиларга жилмайиб ва яна нариги ёнбошига ўгирилиб олди.

— Одоблилигини қаранглар-а! — дея таажжубланди озгин йўловчи. — Мени шумтакаларим бўлса сўқишгани сўқишган, оғзидан боди кириб, шоди чиқади, тагин мени олдимда-я!.. Кимингиз бўлади? Ўғлингизми?

— Ўғлим...

— Барака топсин... Лекин сизга сираям ўхшамайди. Отасига тортандир-да?

— Ха.

— Шунақа денг... Мева дарахтидан узокқа тушмайди, деб бежиз айтишмаган...

— Қани, пардаларни туширинглар-чи! — проводникнинг амирона буйруғи эшитилди.

- Нима учун? — деб сўради Оля хола.
- ЗАГЭС¹ — деди кимдир.
- Хўш, нима кипти?
- Кўпорувчилардан кўркишади, — тушунтирди яна ҳалиги овоз.
- Кўпорувчилар... Кўпорувчилар... — деб такрорлади Бачана уйку аралаш. — Эрталаб Оля холадан сўраб билволаман уларнинг кимлигини...
- Шундай деди-ю, сал ўтмай уйкуга кетди...

... Тунда онаси келди. У Бачананинг боши остидаги чамадонни авайлаб олиб, ўрнига юмшоқ, момик ёстик қўйди. Бола сал кимираб қўйди. Онаси илгари ҳам кечасилари унинг ёстигини тўғрилаб қўярди, шунинг учун ҳатто кўзини ҳам очмади, қайтанга аёлга багтаррок бурканиб олди.

— Бошингни ёстикқа қўй, ўғлим... — деган шивирлаш эшитилди Бачананинг қулоғига, сўнг юзини биров сийпалагандай бўлди. Лекин нима учун бармоқлари бунчалик дағал? Ойисининг қўллари мулоғим эди-ку... Ёки отасимикин-а? Ҳа, албатта, отаси, ҳозир у ёстигининг тагига совға қўйиб кетади...

— Ду-у-у-у... — поезд узун гудок чалди.

Бачана ширин уйку оғушида ғалати туш кўриб ётарди... Пионерлар Саройининг ойнабанд залида болалар ва кизлар саф тортишган... Ҳамманинг эғнида оппоқ кўйлак, лоларанг галстук... Бачана ҳам уларнинг орасида. Бугун ажойиб кун: Хосе Диас билан Долорес Ибаррури тбилислик пионерларга Испания Республикаси болаларининг совғаси — попукли қалпоқчаларни топширишади... Баланд бўйли, буғдойранг, истараси иссиқ Долорес Ибаррури Бачанага басклик бола номидан қалпоқча топширади.

- Бўл тайёр! — дейди Ибаррури.
- Доим тайёр! — деб жавоб беради Бачана.
- Салот! — дейди Долорес Ибаррури боши узра муштумини кўтариб, кейин Бачананинг юзларини силаб, мулоғим жилмаяди...

Поезд Ципск туннелидан қуюндай отилиб чикди-ю, Марелиси бекатида тўхтамай, пишқирганча ўтиб кетди

¹ ЗАГЭС — Земо-Авчалъск гидроэлектростанцияси (Тбилиси яқинида).

(перронда турган одамлар базўр ўзларини четга оп-қолишди).

— Бир соатдан кейин Самтредиада бўламиз! — деди бўйнига исқирт дока боғлаб олган йўловчи хирилдок овоз билан.

— Самтредиада тўхтармикин? — деб сўради Оля хола безовталаниб.

— Миҳетада поездимизга ғалати бир вагонни улашди, — гапга аралашди боя Бачананинг одобини мақтаган озгин йўловчи. — Зиналарида ҳарбийлар туришган эди. Сув олишга тушган эдим, ўз кўзим билан кўрдим.

Поезд катта-кичик станцияларни ортда қолдириб, ҳамон олға интиларди.

— Ярим соатдан кейин Самтредиа! Уч минут тўхтаймиз, холос! — проводник вагон ичида юриб, калити билан ўриндиқларни тақиллата бошлади.

— Поездинглар бугун жа учиб кетяпти, — деди унга озгин йўловчи, — балки, қўшимча кира ҳақи тўлармиз!

— Буни борганингда станция бошлиғидан сўрайсан! — деб жавоб берди унга проводник тўнриллаб.

— Бошлиқ мени кутиб олармикин? — атайин ўзини гўлликка солиб, яна гап ташлади озгин йўловчи.

— Агар ҳукумат уни огоҳлантиришни унутмаган бўлса, албатта, кутиб олади!

— Э, ҳукуматимизнинг хотирасидан шикоятим йўқ... Тўққиз юз бешинчи йили Илорск черковида бўлган митингда ким учун овоз берганимни ҳалигача унутмайди...

— Ҳой, оғзингга қараб гапир, кейин бу гапингни фақат мен эшитганим учун худога шукур қил! — пўписа қилди унга проводник.

Озгин йўловчи жим бўлиб қолди. Поезд юришини секинлатди.

— Калбатано, Самтредиада тушмоқчи эдингиз шекилли? — деди ёш йўловчи мудраб ўтирган Оля хола-нинг елкасига аста туртиб.

Оля хола бир сесканиб, кўзларини очди.

— Нима?

— Самтредиага яқинлашиб қолдик, дейман. Тушмоқчимидингиз?

— Ҳа.

Оля хола сакраб туриб, Бачанани силтай бошлади:

— Бачана, тур, кўзичовим! Тушамиз!

Бачана ўрнидан туриб ўтирди.

— Бўла қол, болагинам!

Оля хола сумкасини йиғиштиришга тушди.

Бола бош қўйган томонига қўлини узатди-ю, донг қотиб қолди.

— Оля хола, ойим қанилар?

— Нималар деясан, Бачана?! — Оля холанинг овози титраб кетди.

Йўловчилар хайрон бўлиб, гоҳ болага, гоҳ ранги оқариб кетган аёлга қарашарди.

— Оля хола, кечаси ойим чамадонни олувдилар, қаёққа кетдилар?

Оля ўтган тунги воқеа ҳозир яна такрорланишини ҳис қилди. Болани дарҳол пастга тушириб, бағрига босди-да, қўли билан унинг оғзини тўсди.

— Ҳой, яхшилар, ёрдамлашворинглар!

Поезд тўхтади.

Самтредиа бекатининг навбатчиси уч марта занг урди. Иккинчи йўлда турган поезд аста ўрнидан қўзғалиб, кўздан ғойиб бўлганда ҳам навбатчи жойидан жилмаган эди: унинг рўпарасида, бўм-бўш перронда икки одам — сочлари тўзиган, хаёли парипон, пальтосиз аёл билан оппоқ қўйлаги товонигача тушган, яланг оёқ бола турарди. Улар бир-бирларининг қўлларини маҳкам ушлаб олишган эди. Навбатчи уларни кўриб, бир лаҳза довдираб қолди, кейин беихтиёр қўнғироқ чилвирини тортди. Зим-зиё тун бағрини жомнинг мунгли садоси тутиб кетди.

Данг... Данг... Данг...

— Зосим, — бекат бошлиғи ўз ёрдамчисига мурожаат қилди, — жон оғайни, анови ярамасни тинчитиб қўй! Навбатчиликка яна кайф билан кепти!

Аёл билан бола ҳамон бўм-бўш перронда, ўша алпозда туришарди.

Қўнғироқ ҳамон ўша ҳазин қўшиғини такрорларди:

— Данг... Данг... Данг...

3

Уч кишилик палатани йодоформ, спирт, камфара ва эндигина ювилган полнинг намхуш ҳиди тутиб кетган эди. Бачана бўғилиб қолмаслик учун эҳтиётлик билан адёлни бурнига тортди, кейин худди шундай эҳтиётлик билан томирини ушлаб кўрди. Юраги худди болалик пайтидагидай уриб турарди. У бошини деворга тираб,

кўзларини қисганча санай бошлади: бир, икки, уч, тўрт, беш, олти, етти, са-ак-қиз, са-ак-қиз ярим, тў-ўқ-қиз, тў-ўқ-қиз ярим, ўн!

Бачана кўлини томиридан олиб, юрагининг устига кўйди. Юрак урмасди. Капалаги учиб кетган Бачана дарров яна томирини ушлади. Томири уриб турарди. Шундан кейин у бурнидан аста адёлни тортди. Димоғига ўткир хид урилди.

— Дераза... — деди Бачана базўр.

— Нима? — деган овоз эшитилди ёнидаги каравотдан.

— Ўхў, тирикми? — деб сўради нариги каравотдаги одам.

— Нукул мурдаларни опкелишади! Бу ер нима — палатами ёки ўликхонами? — хафа бўлди биринчи каравотдаги бемор.

— Ёзувчи, дейишаётувди, — жавоб берди иккинчиси.

— Ёзувчи нима қилади бу ерда, уларни жойи Мтацминдада!¹

Бачана кўшни каравотдаги беморларнинг гап-сўзларини эшитиб ётар, лекин ҳозир унга тоза ҳаводан бошқа ҳеч нарса керак эмас эди.

— Дераза! — такрорлади у.

— Бир нарса ёқмаяпти бунга — ё ҳаво, ёки дераза, — деди биринчи бемор.

— Ҳаво, — деди Бачана.

— Биласизми, муҳтарам биродар, иккаламизга ҳам туриш у ёқда турсин, ҳатто қимирлаш ҳам мумкин эмас, — гапга кўшилди иккинчи бемор, — бинобарин, ҳамшира келгунга қадар мен билан ҳурматли Булика нафас олиб турган ҳаводан баҳраманд бўлишингизга тўғри келади.

Бачана тушундики, Булика дегани — биринчи каравотдаги бемор. Энди иккинчи беморнинг кимлигини аниқлаш қолган эди.

— Соат неччи бўлди? — деб сўради у.

— Менимча, тақсиримнинг чўқиниб, олло таолога ибодат қиладиган айни пайтлари! — жавоб берди биринчи бемор.

Бачана иккинчи каравотга кўз қирини ташлаб, мош-

---

¹ М т а ц м и н д а (луғавий маъноси: «Муқаддас тоғ») — Тбилисидаги таниқли жамоат арбоблари дафн этиладиган тепалик.

гуруч соқолни кўрди. «Пошга ўхшайди», — деб кўнглидан кечирди у ва ҳалиги саволини яна такрорлади.

— Соат неччи бўлди?

— Ўн, — деб жавоб берди соқолли киши.

— Нечанчи асрлиги қизиқтирмайдими сизни? — гап қотди Булика.

Беморлар одатда ўлим олдидан ёки тузалиб кетгандан кейин ҳазиллашади. Қайси асрлигини Бачана биларди, ҳозир уни бошқа нарса — шифо топган мана шу беморнинг чеҳраси қанақалиги қизиқтирарди. Булика ёстигини Бачананинг оёқ томонига қўйиб ётганидан фақат унинг ялтироқ бошигина кўриниб турарди.

Бачана беихтиёр жилмайди ва суҳбатдошини ранжитмаслик учун, сўради:

— Хўш, нечанчи аср?

— Ҳа-а, бу оғайнимиз жуда узоқ ўлкадан келганга ўхшайди, отахон, — деб мурожаат қилди Булика иккинчи каравотдаги беморга. — Мен у ёқларда бўлмаганман.

— Сенинг юрагингнинг фақат орқа девори жароҳатланган, буниги юраги баайни Бағрати¹ харобасига ўхшаб қолган.

— Ундай бўлса, сиз учун, муҳтарам биродар, ҳозир янги йил ҳисоби бўйича биринчи аср! — деди Булика.

Бачана жавоб бермади. Индамай палатани кўздан кечириб бошлади.

Эшик. Каравот. Яна каравот. Иккита пастак шкаф, унинг тепасида қатик солинган банклар, ҳар хил дорилар, устига сочиқ ташланган мева-чева. Ошпоқ девор. Каттакон дераза. Столда сувсиз графин билан сўлиган атиргул. Биринчи каравот остида — ҳожат учун қўйилган оқ тувак, иккинчисининг тагида нима борлиги Бачанага кўринмасди. Унинг ўзи учинчи каравотда эди. Биринчи қўшнисининг тепакалини кўравериб, тўйди. Иккинчи, соқолли қўшнисининг чеҳраси унга анча жозибали туюлди: кенг пешона, ихчам бурун, қалин, мошгуруч соқол... Бугун қанақа кун, қайси ой?

Бачананинг миясида шу хилдаги саволлар кетма-кет тувилар, аммо у буларнинг бирортасига ҳам жавоб тополмасди. Ҳа, майли, бўлар иш бўлди, лоақал ҳозир қайси йиллигини билганда эди!

— Ҳозир қайси йил? — деб юборди у беихтиёр.

---

¹ Бағрати — Кутаиси яқинидаги Бағрат (X—XI асрлар) ибодатхонаси.

— Бу одам алахсираяпти ёки бизни лақиллатяпти! — деди Булика.

— Йўқ, унга ҳаво етишмаяпти, шунунг учун хогира-си ҳам яхши ишламаяпти. Мен ҳам шунақа бўлганман, — деб жавоб берди унга соқолли киши, — деразани очиб қўйиш керак.

Хонага бирдан ўша таниш, пушгиранг туман ёпирилиб кира бошлади ва Бачана яна ўша айланма зинага бориб қолди.

— «Исмингиз нима, биродар? — олисдан Буликанинг овози эшитилди.

«Исмим — Бачана, фамилиям — Рамишвили!» — деб жавоб бермоқчи бўлди-ю, лекин индамай қўя қолди — Булика жудаям олиса эди.

— Қўявер, ухлаяпти! — деди соқолли киши. Унинг овози ҳам аранг эшитилди.

«Йўқ, ухлаётганим йўқ, зинадан пастга тушиб кетяпман! Ёрдам беринглар, тепага опчиқинглар мени!» — дея қичқирмоқчи бўлди Бачана, лекин урдасидан чиқолмади. Яна ғалати сархушлик бошланиб, тили айланмай қолган эди. Бачана қўшниларидан бутунлай жудо бўлмаслик учун зинапояга ўтириб олди.

— Уйқуга кетди! — деди Булика.

Бачана уйғоқ эди. Ҳамма гапни эшитиб ётарди.

Буликанинг каравоти остидан каламуш пилдираб чиқди, тумшугини кўтариб, ҳавони искаб кўргач, мўйловларини кимирлатиб қўйди.

— Келди! — деди иккинчи бемор.

— Бир ўзими ё бола-чақаси биланми? — деб сўради Булика.

— Ҳозирча бир ўзи.

— Қаранг-чи, ёзувчимиз ўлиб-нетиб қолмадимикин? Каламушлар мурданинг хидини дарров пайқашади-я, — деди Булика ва каламушга қараш учун бошини хиёл кўтарди, лекин бунга муяссар бўлолмади. Каравот гичирлаб кетиб, каламуш инига ура қочди. Булика думининг учини кўриб қолди, холос. Кетди! — деди у афсусланиб.

— Келади! — тасалли берди унга иккинчи бемор ва шкафидан бир бўлак қанд олиб, полга ташлади. — Ҳозир келади, бутун оиласи билан келади.

— Бари бир, бир қараб қўйинг-чи, ёзувчи тирикмикин?

Соқолли киши бошини Бачананинг каравоти томонга

бурди. Бачана қонсиз қўллари кўксига қўйганча қимир этмай ётарди.

— Адёл қимирлаятти, қовоқлари учиб турибди.

— Адёл қимирлаётган бўлса, демак, нафас оляпти, модомики, нафас олаётган экан — демак, юраги ишлаб турибди, қовоқлари учиб турган бўлса — демак, уйғоқ, модомики, уйғоқ экан — демак, гапларимизни эшитиб ётибди, эшитаётган экан — демак, жавоб бериши керак. Модомики, жавоб бермаётган экан — демак, аҳволи чаток... — деб хулоса чиқарди Булика. — Муҳтарам ёзувчи, тирикмисиз?

«Тирикман. Қачон юқорига кўтарасизлар деб зина-пояда кутиб ўтирибман», — демоқчи бўлди Бачана. Афсуски, бу хоҳиш эди, холос. Бировларнинг хоҳишини илғаб олишни эса Булика билмасди.

— Қутулиб кетади, худо ҳаққи! — деди Булика соқолли кишига мурожаат қилиб.

— Ана, чиқди! — суюниб кетди соқолли киши. — Бутун оиласи билан чиқди.

Бу гал каламуш жуфти ҳалоли ва икки нафар боласи билан ташриф буюрган эди. У тувак атрофида бир айлан-ди-да, кейин дадил қанднинг ёнига борди. Лаззатли таомни инига кўтариб кетишга ҳам эриниб, оила аъзоларини чақирди, сўнг навбатма-навбат қандни ражишга туширди.

— Ўрнимиздан туролмаслигимизни сезяпти, ярамас! Бўлмаса одамларнинг олдида бунақа сурбетлик қилишга ҳатто йўлбарс ҳам журъат этолмасди! — деди хуноби ошиб Булика. Каламуш бошини кўтариб, орқа оёқларида турди-да, сўзлаётган одамга синчковлик билан тикилиб қолди.

— Гапларимизга ҳам тушунади, аблах! — деди Булика ажабланиб.

У дунёнинг мўъжизадай сирли, тинҳон тили бор,

Одамизот англай олмас уни азал-азал ҳам.

Биз идрокли одамларга не ажаб бўлса ошкор.

У дунёда аллақачон неки маълум, мужассам.

— «Йўлбарс терисини ёпинган паҳлавон»данми? — деб сўради Булика.

— Йўк, «Паҳлавон»да мана бундай дейилган:

Унинг иссиқ кўз ёшларин ҳайвонлар ялар йўлда,

Олов эса тўхтамайин авж олади кўнгилда.¹

¹ Романдаги Шота Руставелининг «Йўлбарс терисини ёпинган паҳлавон» поэмасидан олинган шеърини парчаларни Шайхзода ва Миртемир таржима қилишган.

— Ҳм, одамдан яхши яшайди бу. Текин қандни ейди, на инфарктни, на стенокардияни, на тахикардияни биледи... Бунинг устига, унга шеърлар ўқиб берамиз!.. Чўчка боласидай семириб кетганини қара!

— Шароит яхши-да бу ерда...

— Тўпша-тўғри. Агар масалага ижтимоий-тарихий аспектда ёндашиладиган ва антисанитария жиҳати истисно қилинадиган бўлса, мантқан ва объектив шундай ҳулоса чиқариш мумкин: каламушлар озиқ-овқат маҳсулотлари мўл-кўл бўлган жойларда пайдо бўлади. Бунинг ҳеч қандай айб ери йўқ... Иннайкейин, каламушлар ҳам худонинг махлуқи, ахир... Фақат касаллик тарқатгани ёмон, холос...

— Сиз мени койиманг, шаккокликда ҳам айбламанг, қани, марҳамат қилиб айтинг-чи, шу каламушларни худо нима учун яратган ўзи, а? Лоақал йўл-йўриқни ўратган бўлса ҳам майли эди! Хўш, бу ёруғ дунёда уларнинг нима хизмати бор, а? Музика чаладими? Йўқ! Вино ичадими? Йўқ! Пойафзал тузатадими? Йўқ! Овқат пиширадими? Йўқ! Хўш, нима қилади? Қанд ейди, полни кемиради, ерни ўяди, темирни гажийди, вабо, ўлат ва бошқа минг хил касалликларни тарқатади! Мана сизга худонинг махлуқи! Тфу, онасини эмсин!.. — Булика тупуриб, девор томонга ўгирилиб олди.

— Э-э, нодон одам экансан! Худо таоло каламушларни сенга ўхшаган банди гофиллар тангрининг кучу қудратига имон келтирсинлар деб яратиб қўйган! Тилингни тийиброқ гапир, тагин ўлганингдан кейин парвардигор жонингни мана шу каламушларга бахш этиб юбормасин! — деб пўписа қилди соқолли киши.

— Бунинг учун унга битта каламуш ҳам етарди! — деди Булика сал паст тушиб.

— Қанддан ташла, меники тамом бўлди! — деди иккинчи бемор.

— Балки унга шоколад бериш керақдир? Ёки ҳусн-бузар тошиб кетармикин-а? — Булика ижирғаниб яна суҳбатдоши томон ўтирилди.

— Дунёдаги жамики тирик мавжудотни олло таоло яратган, — жавоб қилди соқолли насихатомуз, — ҳам-мамиз иноқ-иттифоқ бўлиб яшамогимиз лозим...

Каламушлар қандни еб бўлиб, Бачананинг шкафини ҳидлай бошлашди, аммо егулик бирор нарса топилмагач, — Бачанада хали ҳеч вако йўқ эди, — иккинчи бемор томон ўтишди. Аммо бу ерда ҳам дурустроқ нарса

топилмади, шундан сўнг улар шкафнинг оёғини кемира бошладилар.

— Ў, падарингга лаънат! — деб бақирди иккинчи бемор ва кавушини олиб, кучининг борича каламушларга қараб отди. Чўчиб кетган Булика юрагини чангаллаб қолди.

— Инок-иттифок бўлайлик, отахон! — деди у кесатиб ва ҳар эҳтимолга қарши тилининг тагига бир дона нитроглицерин ташлади.

— Тинчликми? — деб сўради шовқинни эшитиб ҳамшира.

— Хурматли Женя, — деб мурожаат қилди унга иккинчи бемор энтикиб, — ё бизни анови махлуқлардан ҳимоя қилинг, ёки бўлмаса сичқонқопқон кўйиб кўйинг!

— У нима деганингиз?

— Важа Пшавеланинг «Сичқонқопқон»ини эмас, албатта! Бизни каламушлардан қутқаринг. Безор қилди, ортиқ чидаб бўлмайди!

— Нималар деяпсиз, батоно, ўттиз йилдан бери шу ерда ишлайман, ҳали бирорта ҳам сичқонни кўрганам йўқ!

— Сичқон деяётганим йўқ. Каламушни гапиряпман! — тушунтирди Булика.

— Каламушни тушумда ҳам кўрмаганман!

— Тиқилиб ётибди каламуш! — деди фиғони чиқиб иккинчи бемор.

— Кимнинг кавуши бу? — гапни бошқа ёкка бурди ҳамшира.

— Меники, ҳурматли Женя, меники, каламушни ўлдирмоқчи эдим!

— «Озор берма» деган гапингиз қаёқда қолди, отахон?

— Бунақа нарсалар сизнинг шарҳингизга мухтож эмас, Женя хоним, нафсиламрини айтганда, сизнинг ёшингиздаги аёл инсонни каламушдан фарқ қила билиши лозим! — хафа бўлди иккинчи бемор.

— Менинг ёшим билан ишингиз бўлмасин! — Женянинг бирдан жаҳли чиқиб кетди. — Мен каламушлар бўйича мутахассис эмасман! Дори керак бўлса — айтинг, сичқонқопқон билан стрихнинни омбор мудиридан сўранг!

— Палатамизда ёзувчи ётибди. Ҳализамон ҳушига келиб, ҳаммасини ўз кўзи билан кўради, сизни газетага уриб чиқади! — кўрқитмоқчи бўлди уни Булика.

Ҳамшира Бачана ётган каравот ёнига борди, тўшак-

нинг бир четига ўтириб, беморнинг мажолсиз билагини ушлади.

— Эҳ-хе, қаёқда хали... — деди у хўрсиниб.

— Илтимос, деразани очворинг, боя кўзини очиб ҳаво етишмаяпти, дегандай бўлувди, — эслаб қолди иккинчи бемор.

Женя дарҳол каравотдан туриб бориб, деразани катта очди.

Хонага акас гулларига тўйинган, ҳаётбахш, мусаффо ҳаво ёпирилиб кирди. Палатада баҳор ҳиди анқиб кетди.

— Тур, тур ўрнингдан! — зинапояда ўтирган Бачанани аллақандай таниш бир овоз чорлагандай бўлди, у аста ўрnidан турди. Зинапоялар уни атрофга қийғос гуллаган акаслар билан ўралган, қип-қизил лолақизғалдоқлар очилиб ётган кичик бир ялангликка опчиқиб қўйди. Лолақизғалдоқлар ўртасида қордай оппоқ, ёлдор бир тойчоқ турарди. У бетоқат бўлиб, олдинги оёқлари билан ер депсинар, Бачанани гўё ўз ёнига чорларди.

— Ке, устимга мин! — деган овозни эшитди Бачана. У тойчоққа миғди-да, бўйнидан маҳкам кучоқлаб олди. Тойчоқ елдек учиб кетди. Хали тақа кўрмаган туёқларининг дупури кулоққа майин эшитиларди. Тойчоқ Бачанани оппоқ бир ибодатхона олдига опкелди-да, шундай бир кишнадики, гўё минглаб кўнғирроқлар бараварига чалингандай бўлди. Ибодатхонанинг эшиги очилиб, останада чақалоқ кўтарган Биби Марям кўринди. «Ё парвардигор», — деб кўнғлидан ўтказди Бачана ва аста тиз чўкди...

... Бачана кўзини очиб, томир уришини санаб ўтирган оқ халатли ҳамширани кўрди. У томирларида қон қандай оқаётганини ва юрагининг яқин бир ерида секинлаб, аллақандай бир тўсиққа урилаётганини сездди. Аммо қон оқими ўжарлик билан ўзига йўл очиб борар, унинг ҳаракати тобора шиддатлироқ, тобора кучлироқ бўла борарди. Аста-секин у қайнаб-жўшиб, шу қадар жунбишга кирдики, бундан ҳатто Бачананинг чакқалари лўқиллаб кетди. Аммо бу тамомила бошқача оғриқ эди. Бачана ўзини тарк этган ҳаёт қайтиб келганини, хонага кирганини, каравоти четига ўтириб, кўксини сийпалаганини ҳис қилди. Буларнинг ҳаммасини у аввал сездди, кейин эшитди, ундан кейин эса ўз кўзи билан кўрди.

— Салом! — деб жилмайди у қайтиб келган ҳаётга.

— Салом! — дейишди бараварига ҳамшира билан иккала бемор. Мана шу бир оғиз сўзда ҳамма нарса — тасодиф, кувонч, ҳайрат мужассам эди.

— Салом! — такрорлади яна Бачана хонадагиларга кулимсираб.

— Қайтиб келди! — деди Булика.

— Қайтдим! — тасдиқлади Бачана.

— Хўш, қаерларда бўлдингиз? — деб сўради Булика.

— Чамаси, Вифлеемда! — деди кулиб Бачана.

— У, афтидан, ҳалиям ўша ерда шекилли! — маъюс тортди Булика.

— Йўқ, ростданам қайтиб келдим! — тасалли берди унга Бачана. Сўнг ҳамширага мурожаат қилди: — Неччи кундан бериб ётибман?

— Бир кечаю бир кундуз, — деб жавоб берди киз.

— Раҳмат...

— Ўзингизни қандай сезяпсиз?

Бачана ўйланиб қолди. Юраги нотекис урар, лекин унчалик заиф эмасди — у ўзининг юрак тепишини эшитиб ётарди. Қўл ва оёқларини қимирлатиб кўрган эди, танасининг оғирлигини мутлақо сезмади. Бачана ўзини кушдай енгил хис қиларди. «Мана шу вазнесизлик бўлса керак-да», — деб кўнглидан кечирди у.

— Ўзингизни қандай сезяпсиз?

— Худди космонавтдай! — деб жавоб берди Бачана чинакам космонавтдай қатъий ишонч билан.

— Юрагингиз безовта қилмаяптими?

— Сал оғриб турибди, лекин илгаригидай эмас...

— Биламан, — деб унинг гапини бўлди ҳамшира, — ҳозир гепарин билан пантопондан укол қилиб қўяман. Ухлаб, дам олинг, гаплашманг, ҳаракат қилманг... Кечкурун профессор келади.

— Сираям ҳаракат қилмайинми?

— Мутлақо.

— Сал-пал қимирласам-чи?

Ҳамшира бир оз ўйланиб турди-да, кейин осойишта, аммо ниҳоятда қатъий бир оҳангда:

— Ўласиз! — деди.

Бачана сўлагини базўр ютди. Сўнг итоаткорлик билан иккита укол қабул қилди-да (ҳамшира шу заҳотиёқ нина суқилган жойларга иссиқ грелка қўйди), жим бўлиб қолди.

— Бирор гап бўлса, мени чақиринг, — деди ҳамшира

унга. — Сизлар эса, — у нариги иккала беморга ўтирилди, — седуксен ичиб, жимгина ухланглар. Бошқа палатадагилар ҳам баъзи бир нарсаларни сезишган, лекин сизларга ўхшаб оламни бошларига кўтараётганлари йўқ.

Хамшира чиқиб кетди.

— Профессор келса хаммасини айтиб бераман! — деб кичкирди унинг орқасидан Булика, аммо киз буни эшитмади.

— Сиз нариги дунёдан қайтмасингиздан олдин андаккина фикиллашиб олувдик каламуш масаласида, — деб тушунтирди Бачанага иккинчи бемор.

— Қанақа каламуш?

— Ҳозир чиқиб қолади, ўшанда танишволасиз... Энди, ижозат берсангиз, ўзимни таништирай: Ортачала черковининг ноziри Иорам Канделаки. Бу киши — вакелик¹ этикдўз Автандил, яна бир номи Булика, Гогилашвили.

— Нега энди Булика?

— Болалигимда «булка» сўзини «булика» деб талаффуз қилардим. Шундан исмим Булика бўлкетган. Сиз ҳам шундай деб атайверишингиз мумкин, — деди Булика.

— Жуда соз... Мен — Бачана Рамишвили, ёзувчи-ман.

— Буни биламиз. Нимадан инфаркт бўлдингиз?

— Худо ҳаққи, билмайман, — деб жавоб берди Бачана хўрсиниб.

— Эҳтимол, ҳалиги... мановиндандир? — Булика намойишкорона кекирдагига чертиб кўйди. — Ёзувчиларни кўп отади дейишади.

— Йўе... унчаликмас! — жилмайди Бачана

— Сираям-а? — таажжубланди Булика.

— Нега энди? — деди ўз навбатида Бачана ҳам ажабланиб.

— Ҳа, бу бошқа гап!.. Ичмаган одам қанақа қилиб ёзади?! Қанча кетади, масалан?

— Хўш...икки-учта...

— Рюкками?

— Шиша!

— Э, қойилман! Зўр экансиз!.. Аммо-лекин энди компот ичиб туришингизга тўғри келади, вақтинча.

— Вақтинча эмас, умрбод! — деди ҳазрат Иорам.

---

¹ О р т а ч а л а, В а к е — Тбилисидаги районларнинг эски номлари.

— Кўйсангиз-чи! Ундан кўра ўлиб кетаверган маъкул эмасми! — қичқириб юборди Булика.

— Ҳа, фақат компот... Агар компот ичиб юрганингда, бу ерда чўзилиб ётмасдинг! — деди ҳазрат Иорам насиҳатомуз.

— Ўзлари-чи? Хўш? Винони оғзингизга ҳам олмагансизу, лекин бари бир менинг ёнимда ётибсиз, а? — заҳарханда қилди Булика.

— Ҳа-а, компотга ўтилмаса бўлмайдиганга ўхшайди, — деди Бачана.

— Умуман, тўғрику-я... Мени бир танишим бор эди, сизга ўхшаган ёзувчи, туфлисини тузатиб бериб турардим. Қачон мени ширакайф кўрса, бир гапни такрорларди:

*Буликажон, кўп отма,
Кейин чўзилиб ётма!*

Унинг гапига ишонмасдим, ҳамма шоирларга ўхшаган жиннироқ, деб ўйлардим... Мана, айтгани бўлди! Ўтгизга кирмай, яримта бўп қолдим... Ҳе, виноям бор бўлсин... — деб хўрсинди Булика. — Ҳар куни кечаси, худди соҳибжамол қиздай, папирос тушимга кириб чиқади!.. Шу инфарктдан кейин, мен сизларга айтсам, одамни яшагиси ҳам келмай қоларкан...

— Инфарктдан кейин одамни ваҳима босади, жуда қаттиқ ваҳима босади! Сиз кўркмаяпсизми? — деб сўради ҳазрат Иорам Бачанадан.

— Кўрққанда қандоқ!.. Кўркмай бўладими?! — деди тан олиб Бачана.

— Бекор қиласиз! — деб гапга аралашди Булика. — Сиз ҳали наркоз таъсиридасиз, бориб-бориб ҳаммаси ўтиб кетади... Кўзингизга ҳеч нарса кўринмаяптими? Мазабемаза тушлар кўрмайсизми?

— Ҳа, кўриб тураман, — деди Бачана бир оз ўйлаиб туриб.

— Шунақа бўлади... Баъзан тушингизда гапирасиз ҳам... Бугун сирларингизни айтиб қўясиз! Агар ўйнашингиз бўлса, эҳтиёт бўлинг-а, тагин хотинингизни олдида унинг отини айтиб юрманг!

— Ташаккур, эътиборга оламан, — деди кулиб Бачана.

— Умуман, — деб давом этди Булика, — ақлли одамлар хотинларига адаш бўлган аёллардан ўйнаш тутишади. Масалан, мен сизнинг ҳозирги аҳволингизга туш-

ган пайтимда, яъни космонавт бўпкетган пайтимда дей-
мизми, алаҳсираб роса ўйнашим Светани гапирганмиш-
ман, уни ҳар хил чиройли сўзлар билан кўкларга кўта-
риб мақтабман. Ўшанда хотиним Света каравотимни ёнида
ўтирган экан: «Вой Буликажон, мени шу қадар севи-
шингни билмаган эканман!» — деб ҳўнг-ҳўнг йиғлаган-
миш. Мен бўлсам, тинмай маъшуқам ҳақида гапириб
ётибман... Агар хотин билан маъшуқанинг исм-шарифи
бир хил бўлса, унда эркакнинг ҳаёти бамисоли жаннат-
ни ўзи деяверинг!.. Лекин бир гал қовун ҳам туширган-
ман! Мана, Йорам ота гувоҳ...

— Қанақа қилиб? — қизиқиб қолди Бачана.

— Э-э... шу десангиз, алаҳсираганда ўтлаб кетиб-
ман-да. «Светахон, — дебман ўйнашимни назарда ту-
тиб, — биласан-ку, Светахон, узумни яхшисини ит ейди,
ит деганда мен хотинимга шама қилганман, майли, ҳеч-
киси йўқ, шу ердан эсон-омон тузалиб чиқсам, ўша ку-
ниёқ ўзингга уйланаман!» Хотиним бу гапларни эшитиб:
«Вой дод, Булика эсидан оғиб қопти, ҳатто тўйимизни
ҳам эслолмаяпти!» — деб дод-фарёд кўтарганча бошини
сизни каравотингизга ураверибди, у пайтда бу каравот
бўш эди... Худони асраганини қаранг, ўшанда эс-хушим
жойидалигини хотиним сезганда нима бўларди!.. — Бу-
лика бирдан гацдан тўхтаб, Бачанага тикилиб қолди.

Бачана кўзларини юмганча, бир текис нафас олиб
ётарди.

— Ие, ғалати одам экан-ку! Икки дунё бир қадамми
дейман бунга! — деди ҳафсаласи пир бўлиб Булика
руҳонийга.

— Майли, ухласин. Пантопоннинг таъсири... Хала-
қит берма.

Бачана эса бу пайтда пуштиранг туман оралаб, ўзига
таниш айланма зинапоядан пастга тушиб борар, аммо
пастга тушгани сайин тобора юқорилаб кетаётганини бу
гал яққол сезиб турарди...

4

— Мана сенга йўлланма, ўғлим. Чохатаури¹га бориб,
рентгенга тушиб кел... Юзингни қизили, кўзларингни
йилтираб туриши менга ёқмаяпти!

Бачана қоғозни тўрт буклаб, чўнтагига солди.

¹ Ч о х а т а у р и — Ғарбий Грузидаги район маркази.

— Нима бўлган менга, Евгений амаки? — деб сўради у дўхтирдан.

— Кўпдан буён иситманг чиқадими?

— Бир ойча бўп қолди.

— Терлайсанми?

— Кундузи фақат кафтларим терлайди, аммо кечаси сув бўлиб кетаман! — Бачана терлаган кафтини шимига артди.

— Йўталасанми?

— Баъзан, лекин йўталганда қаттиқ йўталаман, нафасим ичимга тушиб кетади, — деди Бачана маъжус тортиб.

— Туфугингда қон сезмадингми?

— Ўтган ҳафта сал бор эди, мана мунча, — Бачана чимчалофининг учини кўрсатди.

— Нега шу пайтгача индамадинг, ўғлим? — дўхтирнинг овози титраб кетди.

— Менга нима бўлган ўзи? — деди Бачана хавотирланиб.

— Рентгенга тушиб келганингдан кейин айтаман.

— Бу касални номи нима?

— Инфилтрат... Оғирроқ шакли — бронхоаденит.

— Грузинчасига-чи? — деб сўради Бачана ёпишқоқлигини қўймай.

Дўхтир жавоб бермади. Стол ёнига ўтириб, қорозларини бемақсад титкилай бошлади.

— Қанақа дорилари бор? — деб сўради яна Бачана.

— Пенициллин билан сульфидин, — деди дўхтир бошини қўтармай.

— Топса бўладими?

— Бўлади! Ўн минг сўмга Тбилисидан топиш мумкин! — дўхтир шундай деб, Бачананинг ҳайратдан бақрайиб қолган кўзларига қаради.

— Шунча пулни қаердан оламан?

Дўхтир қўлларини икки томонга ёзиб, елкасини қисди.

— Яна қанақа дори керак, Евгений амаки?

— Янами? Сарёғ, сут, балиқ мойи, икра, тухум, қанд, асал ва Бахмаро¹... Мана сенга керак бўлган дори-дармонлар!

Бачананинг томоғи қуруқлашиб кетди. Дўхтир айтган нарсалар у тайинлаган дорилардан икки баравар қиммат эди. Бачана анчагача индамай турди, кейин чўнта-

¹ Ба х м а р о — Грузиядаги тоғли курорт.

гидан йўлланмани олиб, яхшилаб текислади-да, стол устига қўйди ва миқ этмай эпик томон юра бошлади.

— Қаёққа, йигитча? — тўхтатди уни дўхтир.

— Борай энди, Евгений амаки, касалимни бир амаллаб ўзим тузатарман, — деди Бачана қовоғини солиб.

— Тўхта! Аптекага кириб, гематоген ол, ҳар куни уч маҳалдан чой қошиқда ичиб юр. Фойдаси бор... — дўхтир киссасидан ўн сўм чиқазиб, Бачанага узатди. — Ма, ол...

Бачана пулни олиб, столга, йўлланманинг ёнига қўйди.

— Пулни бувам берадилар... Катта раҳмат сизга, Евгений амаки! — Бачана эпикни очди.

— Бувангга айт, менга бир учрашсин.

— Тоблари йўқ, Евгений амаки, юролмайдилар, — деди Бачана ёлғон гапириб.

— Унақа бўлса, айтиб қўй... — дўхтирнинг томоғига бир нарса қадалиб, гаширолмайд қолди.

— Нима дейин?

— Айтгинки... — дўхтир тутилиб-тутилиб сўзларди. — Асло кўркма, ўғлим! Ҳали кеч эмас! Сен бақувват йигитсан, ҳар қандай дардни енгиб кетасан!

— Бувамга нима дейин, Евгений амаки?

— Буванггами?! — дўхтир бирдан қизишиб кетди. — Бориб айт, у нокас дарров ҳамма нарсасини — уйини, ҳовлисини, бор бисотини сотиб, сенга пенициллин олсин! Эшитдингми! Орқага сурмасин!

Дўхтир столнинг ёнига чопиб бориб, пул билан йўлланмани олди-да, майда-майда қилиб йиртиб, шифтга улоқтирди, кейин Бачанага ўтирилди. Унинг рангига караб бўлмасди.

— Нима деган одам бўлдим! Мен дўхтирманми?!

Бачана дўхтирнинг нигоҳига дош беролмай, хонадан тез чиқиб кетди.

— Аграфена хола, икки шиша гематоген беринг. Якшанба куни Чохатаурига шафтоли обораман, сотиб пулни бераман, — деди Бачана аптекачи аёлга, улар ёлғиз қолишгач.

— Гематогенни нима қиласан, болам? Сил касаллар ичади-ку бу дорини.

Бачананинг аъзойи бадани музлаб кетди, кафтларига совуқ тер чиқиб, тиззалари қалтирай бошлади. Ҳали шу пайтгача ҳеч ким бу даҳшатли хасталикнинг номини унга баралла айтмаган эди.

— Бувамга... Дўхтир тайинлади. Қувватсизликда ёрдам беради деганди...

— Ма, ўғлим, ола қол... Фақат... Шафтолингга ишонмайроқ турибман-да...

— Нима, шунақанги қиммат дорими?

— Бир шишаси тўққиз сўм олтмиш тийин туради...

— Унда бир шиша бера қолинг. Яқшанба куни албатта ҳисоб-китоб қиламан.

— Нима бўлди сенга, ўғлим? Нега рангинг оқариб кетди? — деб сўради Аграфена унга ичи ачиб.

— Ҳеч нарса бўлгани йўқ, ўзим азалдан оқман. — Бачана шишани кўтариб, аптекадан чикди-ю, йиқилиб тушмаслик учун зинапоянинг чириган тахтасига ўтирди.

— Салом, Глахуна амаки!

— Салом, салом! Лекин танимай турибман сени... — деди кўзларини қисиб ферма мудирини.

— Бачанаман, Ломқаца Рамишвилининг невараси.

— Оббо, сен-ей! Катта йигит бўп кетибсан-ку! — деди Глахуна ажабланиб. — Буванг қалай?

— Юрибдилар.

— Ха-а... Шундоқ ўғиллардан жудо бўлди-я... Тағинам чидаркан-да одамзод... Сен қайси бирини ўғлисан?

— Каттасини.

— Акакийними?

— Ха.

— Эҳ, отанг зўр одам эди-да! Сенинг ёшнингда бир ўзи, қуролсиз айиқ овига борарди!.. Хўш, Ломқацага нима керак бўп қопти? Ҳар ҳолда, бекорга келмагандирсан?

— Глазуна амаки, мени фермангизга чўпон қилиб олсангиз...

— Ёшсан ҳали, ўғлим, қийналиб қоласан.

— Отанг сени ёшнингда айиқ овларди, дедингиз-ку!

— Отанг паҳлавон одам эди-да! Сени кара — пуф деса учиб кетасан. Ёшнинг неччида?

— Ўн бешда.

— Буванг нима дейди? Розини бўлармикин?

— Сиз хўп десангиз, рухсат берадилар.

— Қанақасига хўп дейман! Чўпоннинг меҳнатини буванг мендан яхши билади-ку!

— Йўқ деманг, Глахуна амаки!

— Иложим йўқ, ўғлим.

Бачананинг лаблари буришиб, кўзлари жикқа ёшга тўлди.

— Ұтениб сўрайман, Глахуна амаки!
— Намунча? Чўпонлик тушингга кириб чиқдимми?
— Сил бўп қолдим, Глахуна амаки! — деди Бачана кўз ёшини аранг тийиб.

— Нималар деясан, тентак! Бунақа нарса билан ҳазил қилиб бўладими?! — Глахунанинг жаҳли чиқиб кетди.

— Евгений амаки айтди... Кўп ёғ есанг, сут ичсанг, тоғ ҳавосидан нафас олсанг, тузлиб кетишинг мумкин, деди...

— Бу нима кўргилик! — деб инграб юборди Глахуна Керказде Бачанани бағрига босиб. — Тоғда шамоллаб қолиб, бирор кор-ҳол бўлса-чи? Унда нима қиламан? Бувангнинг кўзига қандай қилиб қарайман? Бўталовим, сенга тоғу ўрмон эмас, пар тўшағу парвариш керак!

— Хўп дея қолинг, Глахуна амаки! — Бачана Глахунанинг елкасига бошини қўйиб, йиғлаб юборди.

— Бўпти, бўпти, тойчоғим! Оламан, эчки сути ҳам гапми — парранда сути билан боқаман! Кўз қорачиғимдай асрайман! Икки ой ичида бир қўлинг билан уч яшар буқани ағдарадиган бўласан! Бўлди, бўлди энди, йиғлама, азизим! Нима бўпти сени касалинг бизга! Хеч нарса кўрмагандай бўп кетасан ҳали! Бас қил, қизиталок!

Бачана аллақачон йиғидан тўхтаган, аммо энди Глахуна Керказденинг ўзи, худди ёш боладай хўнграб-хўнграб йиғлар, уни юпатадиган бирор кимса йўқ эди...

Йигирма учта сигир, икки нафар буқа, йигирма етти-та эчки, учта от ва бир дона чўчка — 1943 йилнинг ёзида Кведобан колхозининг ҳам сут, ҳам гўшт берадиган бор-йўқ чорваси шу эди. Ферма Бахмаро яқинига, Чхакоура тоғининг ёнбағридаги яйловга жойлашган эди. Ёзда колхозчилар жамоат чорвасига қўшиб, ўз молларини ҳам яйловга ҳайдаб кетишарди. Аксарият тана ва ғунажинларни олиб чиқишарди, чунки ўша очарчилик йилларида соғин сигирларни уч-тўрт ойга яйловга жўнатишнинг иложи йўқ эди.

Юз йигирма хонадоннинг мана шу аянчли бойлигини икки овчарка билан уч эркак — ферма мудирини Глахуна Керказде, Сипито Гудавадзе ва Иона Орагвелидзе қўриқлашарди. Бачана тўртинчи бўлиб қўшилганди, аммо уни ҳеч ким қаторга қўшмасди.

Попадаги яккаю ягона эркак чўчка Глахунага қарашли эди. Ана шу чўққанинг бошига бугун илгари би-

чилган хешларининг аччиқ қисмати тушмоқда эди. Икки ёшли зотдор, бақувват жонвор, табиийки, бундан беҳабар эди. У хузур қилиб ахлатларни титкилар, калта, бақувват тумшуғи билан ерни омовдай ўйиб, егулик нарсани қидирарди. Чўчка бамайлихотир ўз иши билан машғул бўлиб юрган айни пайтда, Глахуна бостирма тагида туриб, миҳда осиглиқ юганга устарани қайрамоқда эди.

— Чўчкага раҳмим келяпти, Глахуна амаки! Шу ишни қилмай қўя қолинг! — деб ялинди Бачана.

— Бир ўзи ўрмонда куёвтурага ўхшаб юрадими?! Бу ерларда урочи чўчқани кундузи чироқ ёқиб ҳам топиб бўлмайди. Бичиб қўйсақ, қорнидан бошқа ташвиши қолмайди. Эс-хуши жойига келиб семиради, вазни ортади, мана кўрасан! — деб тасалли берди Глахуна Бачанага.

— Қизиқ гапларни гапирасан-да! Мана, Сипито ҳам ўрмонда бир ўзи юради, лекин уни бичганимиз йўқку! — деди Иона Орагвелидзе чўчқанинг ёнини олиб.

— Хў, ҳаромхўр, оғзингга қараб гапир! Агар сениям вақтида бичиб қўйишганда, анови даҳо меросхўринг ҳам туғилмаган бўларди! Ўн еттига кирибди-ю, халигача нокни олмадан ажратолмайди-я! — деб тўнғиллади бостирманинг тагидан чиқиб келган Сипито.

— Вой тўнка-ей! Мени ўвлим болалигида дарахтдан йиқилиб тушган, буни ҳамма билади! Сен-чи? Ҳаётингда бирор марта ҳатто тойиб ҳам кетмагансан, лекин зеҳнинг пастлигидан биринчи синфда тўққиз йил ўтиргансан! Эсингдами?

— Глахуна, — Сипито ферма мудирига мурожаат қилди. — Ке, ишни бошлайлик, бўлмаса манови ит эмган таъбимизни тирриқ қилади! Кўряпсан-ку, гапидан латга ҳиди келяпти!

— Глахуна, қани, ўзинг инсоф билан айт-чи, қайси биримиз ҳақмиз? — деди Иона Глахунани гувоҳликка чорлаб.

— Икковингнинг ҳам тилингни суғуриб олиш керак, чўчқани тинчитганимдан кейин, сенларни бир ёқлик қиламан! — деди Глахуна, кейин устаранинг дамини бош бармоғининг тирноғига уриб кўргач, давом этди: — Бас қилинглари бемазагарчиликни! Чўчқани тутиб келинглари!

— Унга бас келиб бўларканми! Кўрмаяпсанми, ерни қўпориб ташлайман деяпти! — деди Иона.

— Қорнини қашлагин-чи! — деб маслаҳат берди Бачанага Глахуна.

Бачана саройдан бир ҳовуч маккажўхори олиб чи-
киб, чўчканинг ёнига борди.

— Хур-хур-хур...

Чўчка бошини кўтариб, маккажўхорини кўрди-ю,
кулоқларини ликиллатганча Бачананинг олдига чопиб кел-
ди.

— Вой аҳмор-ей, ўзи кундага югуради-я! — деди
Иона чўчкага ичи ачиб.

Сипито илиқ сув билан кул тайёрлади, Иона арғамчи
келтирди, Глахуна устарани буклаб, белига қистирди-да,
эгар кигизи орасидан ипакли ип ўтказилган каттакон
бигизни олиб, енгини шимара бошлади.

— Қашла, қашла! — деб қичқирди у Бачанага.

Бачана чўчканинг ёнига чўккалаб, унинг қорнини қаш-
лай бошлади. Маккажўхори ковшаётган чўчка Бачанага
эйтибор ҳам бермади. У насибасини еб бўлгач, бирдан
сергак тортди, кўзларини юмиб, хузур қилганидан хур-
хурлаб юборди. Аввалига тик турган чўчка сал ўтмай
тиз чўқди, кейин бир ёнбошига баралла чўзилиб олди.

— Эҳ, эси йўқ жонвор-ей, бир ҳовуч маккажўхори-
ни деб, нимангдан маҳрум бўлаётганингни билсанг эди! —
деди Иона чўчканинг орқа оёнига сиртмоқ ташларкан.
Чўчка ҳатто кимирламади ҳам: кўзларини юмганча хур-
хурлаб ётаверди. Бачана икки қўллаб унинг қорнини
қашларди.

Иона чўчканинг иккинчи оёғини ҳам боғлагандаги-
на у хушёр тортди-ю, турмоқчи бўлиб талпинди, аммо
энди кеч эди. Сипито унинг устига миниб олган, Иона
эса иккала қулоғидан маҳкам ушлаб турарди, Бачана
ҳам тош қотганча, бундан кейин нима воқеа бўлишини
кутарди. Глахуна чўчканинг тиф уриладиган жойини
илиқ сув билан ювиб бўлгунча у қўпам типирчилама-
ди. Ниҳоят, Глахуна устарани очди-ю... чўчканинг юрак-
ни ларзага келтирувчи чинкириғи бутун теварак-атроф-
ни тутиб кетди.

— Оғзингни тўсиб олсанг бўларди, тагин касалинг
юқиб, яраси газак олиб кетмасин, — деди Сипито Глаху-
нага.

— Овозингни ўчир! — пўписа қилди унга Глахуна.

Жаррохлик давом этарди. Чўчканинг фарёдидан ос-
мон қоқ иккига бўлиниб, тоғлар ўпирилиб тушадигандай
туюларди.

— Кулоқни тешворяпти-ку бу жин ургур! — деди
Сипито.

— Буни ўрнида сен бўлганингда кўрардим диконгланганингни! — деб жавоб берди Иона.

— Яна бошладингми? — деди Сипито унга ер остидан қараб.

— Бўпти. Лекин мен Сталин бўлганимда, уруш тугаши билан Глахунани чакириб, унга Гитлерниям, уни шериклариниям худди мана шунақа ахта қилишни буюрардим! — деди Иона.

— Бошқаларини билмадим, лекин Гитлерни ахта қиладиган нарсасиям йўқ шекилли... Хотиниям, болачақасиям, ҳатто шунақа ишга хоҳишиям йўқ дейишадди... — Империя маҳкамасининг сирини ошкор қилди Сипито.

— Умуман, одамхўрлик — барча ахта қилинганларга хос хусусият... Оға Муҳаммадхон ёдинлардами? Тбилисини вайрон қилган шоҳ бору¹... Ўшаям шунақа бўлган... У олтингугурт сувига умид боғлаган экан... Аммо натижа чиқмагач, ғазаби кўзиб, шаҳарга ўт қўйишни буюрибди, — Иона, ўз навбатида, шоҳ саройининг сирини ошкор қилди.

— Вой, оғайни-ей, агар олтингугурт сувининг нафи текканда ўзимизни Ефросиньядан бадавлат одам бўлмасди дунёда, ховлисида ўшанақа сув булоқ бўлиб оқиб ётибди! — Глахуна кесилган жойни тикиб бўлиб, ипни кесди, қонга беланган қўлининг орқаси билан пешонасидаги терни артиб, ўрнидан турди-да: — Қўйворинглар! — деб буюрди.

Сипито билан Иона чўчқанинг оёғидаги арқонни ечиб, ўзларини четга олишди. Чўчқа аввалига дўзах азоби тугаганига ишонмай, чинқириб ётаверди. Кейин, енгил тортганини сезиб, ўрнидан турди, бир оз депсиниб тургач, ўрмон томонга ура қочди.

— Эҳ, биз одам эмас, ваҳшиймиз! — деди Бачана. — Шу ишни қилишдан олдин озгина ароқ ичириб қўйсақ нима бўларди?

— Қўлга сув қуйвор, — илтимос қилди ундан Глахуна.

— Ёмон гуноҳга ботдинг-да, Глахуна Керкадзе! — деди Сипито ферма мудирига. — Энди ўрмонда урочи чўчқанинг юзига қандай қилиб қарайди, шарманда бўла-

---

¹ Оға Муҳаммадхон — Эрон шоҳи, 1795 йили Грузияга бостириб кириб, Тбилисини ер билан яқсон қилган.

ди-ку шўрлик! — Сипито чопис бораётган чўчка томонга маъюс нигоҳ ташлаб қўйди.

— Бўлди, майнавозчиликни бас қилинглар! Бориб сигирларни соғинглар, агар ўзи соғадиган нарсаи бўлса, кейин бу ёққа ҳайдаб келинглар! — деб буюрди Глахуна ўртоқларига. — Сен нимага чўчкага тикилиб қолдинг?! — у Бачанага ўтирилди. — Бор, бугун Генонинг эчкисини соғ, ўзингники эртага болалашни керак. Лекин билиб қўй! Хурмачадаги сутни бир томчи ҳам қолдирмасдан ичасан! Кейинги пайтларда гирромлик қиладиган бўп қолдинг! Жир битиб қолди! Агар ҳаммасини ичмасанг, хурмачани бошингга уриб синдираман!

Бачана индамай эчки соғишга кетди.

— Умрингдан барака топ, Глахуна! — деди Иона, Бачана кўздан йироқлашгач. — Болани сақлаб қолдинг! Тамом ўзгариб кетди! Юзлари ҳам нақш олмадай бўп қолди-я!

Глахуна Ионанинг гапларига эътибор ҳам бермай, челақни кўтарганча сигирлар томонга йўл олди.

Бир соатлардан сўнг Кведобан колхозни фермасининг моллари мў-мўлаб ва ба-балаб, Чхакоура тоғининг ям-яшил ёнбағрига таралиб кетди.

Кечкурун фермага кўнгилли халқ қўшинининг автомат билан қуролланган икки нафар жангчиси кузатувида колхоз раиси Герваси Пацация келди.

Ҳаво салқин эди. Меҳмонлар ва мезбонлар гулхан яқинига ўтиришди. Атрофга хушбўй ҳид таратиб, ўртада қарағай ўтин чирсилларди. Қозонда эчки гўшти пишмоқда эди. Бемиянат хизматлари эвазига ташланадиган лаззатли суякларни кутиб, овчаркалар гулхан атрофида вовиллаб чопис юришарди.

— Яна нима гаплар? — деб сўради Глахуна раисдан, тўрт буклоғлик газетани унга қайта узатаркан.

— Сени яна нима қизиқтиради? — Герваси бошини кўтариб, тиззасида ётган тўшпонча филофини силади.

— Қишлоқда қолган мол-дунёميزни сўраётганимиз йўқ, — гапга аралашди Иона, — сен уларни кўпайтириб қўймагандирсан ҳар ҳолда... Фронтда ишлар қалай?

— Фронтдами?.. Германиянинг иши пачава! — Герваси яна тўшпончасини силай бошлади.

— Нарироқ олсанг-чи анови даҳмазангни, тагин бир балони бошлама! — деб тўнғиллади Сипито четроққа сурилиб. — Хўш, нима бўпти Германияга?

— Германиягами? Смоленск яқинида шарманда бўлди.

Москва остонасида дабдаласи чиқди. — Герваси бармоқларини букиб санай бошлади, — хўш, яна қаерда бурни қонади? — деб сўради у ўзидан ва эслаёлмагач, кўлини силтади. — Хуллас, иштонига ўтириб қўйди Германия, мана бу ерда ҳаммаси ёзилган! Руминия, Чехославакия ва Италияни кўлида зўрға ушлаб турибди...

— Уруш қачон тугайди? Сталин нима деяпти?

— Яқинда тугайди, деяпти, лекин вақтини аниқ айтётгани йўқ — деди Герваси кўлларини икки томонга ёзиб.

— Айта қолмайдими, ундан нима кетди? — ажабланди Иона.

— Қизиксизлар-а! Германия билан урушиш — чўчка бичиш эмас! — Сталиннинг ёнини олди Герваси.

— Чўққани бичиш ҳам ҳазилакам иш эмас, азизим Герваси! — деди Глахуна ўз касбининг обрўсини кўтаришга уриниб.

Сипито қозонни оловдан олди, улоқни оёғидан ушлаб, қайнаб турган сувдан кўтарди. Ҳавони пишган гўшт, пиёз ва дафна баргининг ишптаҳани китикловчи хушбўй хиди тутиб кетди.

— Қани, йигитлар, опкелинглар! — деб буюрди Герваси.

Батальон жангчилари гулхан ёнига мешни судраб келишди. Глахуна ўтирганларга биттадан сопол пиёла тутқазди. Ҳамма навбатма-навбат Гервасининг ёнига бориб, ўз улушини олгандан сўнг, яна жой-жойига келиб ўтирди, Бачана ҳам пиёласини кўтариб мешнинг ёнига борди. Герваси савол назари билан Глахунага қаради, у маъқуллагандай бош силкиб қўйди.

Винони биринчи бўлиб Гервасининг ўзи ичди.

— Мана бунни узум деса бўлади! Эккан одам барака топсин! — деб хитоб қилди у мамнун бўлиб. Бу хитоб биринчи қадах сўзларидай қабул қилинди.

— Кўли дард кўрмасин! — деб такрорлади бошқалар ҳам ва бир кўтаришда пиёлаларни бўшатишди.

Герваси яна қўйди. Бу гал ҳам, Бачанага қуйишдан олдин, нигоҳи билан Глахунадан ружсат сўради. У ижозат берди.

Герваси яна пиёласини кўлига олди:

— Энди улуг Сталин бошчилигидаги...

— Герваси! — деб унинг гапини бўлди Иона. — Мен бўп қолдим, лекин оёқда туришга ҳолим бор экан, мана шу бола учун ичамиз! Сталиннинг шаънига айтиладиган

қадахлару мактовлар шундоқ ҳам етиб ортади... Худого шукур, сенсиз ҳам у ўз ишини эшлайпти.

— Гапинг нотўғри, Иона Орагвелидзе! — деди Герваси хафа бўлиб. — Агар бизнинг мададимиз бўлмаганда...

— Бизнинг мададимиз, азизим, давлатга соғлом ва бакуват йигитларни вояга етказиб беришдан иборат.

— Тўғри, сен ҳақсан! — раис паст тушди. — Бачана Рамишвили учун ичамиз! Қулоқ сол, Бачана... Мана шу кунни ва мана шу одамни ёдингда тут, — Герваси ёнида ўтирган Глахуна Керкадзенинг елкасига қўлини ташлади. — Сен бу кишининг оёғини ўпишинг керак, ўғлим. Фронгда ҳалок бўлган ўғлининг ўрнига ўғил бўлишинг керак... Глахунамизга ҳеч ким ҳайкал ўрнатмайди, унга орден ҳам беришмайди... Сен ҳам орден, ҳам ҳайкал бўлишинг керак унга! Атрофингга бир назар ташлаб, ўйлаб кўр, шуни билгинки, бу ёруғ дунёдаги нарсаларнинг ҳаммаси сеники, болам! Ҳозир миллионлаб одамлар кўкрагидан ўк еб, ҳалок бўляпти. Ҳеч ким ҳеч нарсани олиб кетаётгани йўқ. Ҳаммаси сенга, сенинг тенгдошларингга қолади... Хонадонларимизда ҳозир йиғи-сиғи. Етим болалар ва тул қолган аёллар нола қилишяпти. Қаровсиз далалар инграяпти. Эгасиз қолган ер оҳ уряпти. Одамхўрлар тортиб олган ҳамма нарсамизни қайтариб оламиз... Бироқ вайрон бўлган мамлакатни тиклашга биз қарияларнинг кучимиз етармикин? Билмадим... Бу ишни сен ва сенинг ўрдоқларинг қилишларинг керак... Сизлар мамлакатни қайта тиклашларингиз лозим!.. Сизлардан катта ўтинчимиз шуки, «собик қишлоқ», «собик шаҳар» деган гапларни унутинглар... Сизлардан кейинги авлод уруш нималигини фақат ҳикояларингиздан билишсин!... — Герваси қўлини юқорига кўтариб, ой нурига фарқ бўлиб ётган тоғ чўкқиларига нигоҳ ташлади. — Ватанимиз кўркини севиб, ардоқланглар... Буюк, мусаффо, қайноқ муҳаббат билан севинглар! Ватан — бу, муқаддас ибодатхона, унинг меҳроби қаршисида тиз чўкиб топинмоқ керак. Фақат топиниш эмас, ҳар турли иблислар муқаддас даргоҳимизни оёқ ости қилмасликлари учун уни қўлга қурол олиб, ҳимоя қилиш керак. Яна бир гап: Ватанимиз учун жон фидо қилаётганларнинг олдинги сафларида бўлинглар!.. Менинг бошқа хоҳиш-илтимосим йўқ! Ичамиз! — Шундай деб, Герваси пиёла-ни лабига олиб борди.

— Герваси Пацация! — деб хитоб қилди Иона энги-

киб. — Агар ҳозир айтган гапларингни ёдлаб олган бўлмасанг, астойдил айтган бўлсанг, сени яна қайта раис қилиб сайламасам қўлим узилиб тушсин!

— Мен бу ерга номзодимни кўрсатиш учун келганим йўқ, — деди Герваси, — манови икки жангчи ҳам бекорга келмаган!

— Нима гап ўзи, Герваси? Бизни қамокқа олмоқчимисан дейман? — кулди Сипито.

— Гап шундаки... Анови ярамас ҳаддидан ошяпти!

— Ким экан у, Герваси? — сўради Глахуна.

— Манучар Киквадзе?

— Наҳотки ўша аблаҳни тутиш шунчалик қийин бўлса? Армиядан қочганига уч йил бўлди-ю, ҳалигача тутолмасанглара? — Иона жангчиларга мурожаат қилди.

— Ўрмонда одамни қўлга тушириш осон иш эмас! — ўзини оклашга уринди улардан бири.

— Бунинг устига, у ҳозир жуда эҳтиёткор бўлиб қолган, — гапга аралашди иккинчи жангчи, — деярли ҳар куни турган жойини ўзгартиради. Илгари ҳар қалай ўзига бошпана топиб турарди, унга ёрдам беришарди: биров кўрққанидан, биров эски таниш-билишлик важдан... Ҳозир ҳамма ундан юз ўтирган. Суребида эса унга кафан бичиб қўйишибди — ўша ерда у иккита баловатга етмаган қизчани зўрлаган, яна бунинг устига, аллақандай бўлмағур касалликни юктирган... Қизчалардан бирининг онаси ақлдан озиб қолганмиш.

— Отасининг кўзи қаёқда экан?! — деди бўғилиб Сипито.

— Фронгда отаси... — жангчи қўлларини икки томонга ёзди.

— Жавобингиз шуми?!

— Ўтган гал Квемо-Чалада биздан аранг қочиб қутулди, бир ҳафтадан кейин эса бегуноҳдан-бегуноҳ Бандо Цкипуришвилининг тилини қирқиб олибди, чакимчиликда гумонсираб... Амаглебалик бева аёл Карцивадзе уйига киритмаган экан, ўша кунёқ тунда ўт қўйиб кетибди... Ҳа, ҳозир у қутурган бўридан ҳам баттар хавфли бўлиб қолди...

— Худони ўртага солиб айтаман — у яшамаслиги керак! Агар қўлинглардан келмаса, бизга қурол беринглари, мана биз йўқ қиламиз! — деди бирдан Глахуна Керкадзе ва негадир Бачанага қараб қўйди. Бачана Глахунанинг кўзларида олов чакнаганини кўриб, аъзойи бадани музлаб кетди.

— Яқинда Киквадзе Набеглава фермасидан анча-мунча пишлокни кўтариб кетган. Бу ерга ҳам кеп қолиши мумкин, шунинг учун давлатга тошпирадиган нарсаларинг бўлса, эртагаёқ қишлоққа олиб бординглар, — деди Герваси ўрнидан туриб.

— Ажаб бўпти. Нега бизнинг қуролларимизни олиб қўйишди? — деб тўнғиллади Сипито.

— Ҳозир мунозаранинг вақти эмас! Бизга йигирма бўлакча пишлок билан иккита улоқни беринглар, бундан ортигини опкетолмаймиз! — деди Герваси ва жангчиларга ўтирилди: — Бўла қолинглар, эрталабгача қишлоққа етиб боришимиз керак! — Шундай деб, оти боғланган томонга қараб юра бошлади.

— Ие, ҳаммасини ўзинглар опкетсанглар, Манучар Киквадзегга нима қолади? — пичинг қилди Иона.

— Вой, захар-ей, — раис хафа бўлди, — қачон мен колхоз мулкани еганман? Болалар боғчасига, сени неварангга олиб бораман! Ёки шубҳанг борми?

— Ҳазиллашдим, ҳазил! — деди уялиб Иона. — Аммо-лекин... Сендан олдинги раис ҳам шунақа дерди, кейин қарабсанки, ўша улоқчалар ўзининг ҳовлисида чопқиллаб юрган бўларди. Шунақасиям бўлади!

— Ҳм, қани энди мен ҳам ановига ўхшаган қароқчи бўлсаму тилингни шартта суғуриб олсам! Сени қара-ю! — Герваси қўл силтаб, отининг айилини торга бошлади.

— Ҳаммаси тайёр! — деди Глахуна унинг олдига келиб. — Бугун отларни ҳайдаб келамиз, эртага қишлоққа қолган нарсаларимизнинг барини жўнатамиз.

— Жуда соз! Лекин эҳтиёт бўлинглар! Ҳозирча хайр! — Герваси отига минди.

— Герваси! — деб чақирди Глахуна.

— Хўш?

— Тўшпончангни ташлаб кет.

— Ўзим нима қиламан қуролсиз?

— Сизларга иккита автомат етади. Тўшпончангни яқшанба куни олиб бораман.

Герваси иккиланиб қолди.

— Хўш, ўйлайдиган нимаси бор экан, тезроқ ҳал қил!

Герваси истамайгина елкасидан қайишни ечиб, тўшпончани Глахунага узатди.

— Лекин билиб қўй, совға қилаётганим йўқ, қайтариб берасан!

— Олдин овозини эшитасан! — Глахуна Гервасининг

қўлидан тўшпончани олиб, Бачанага узатди. — Ма, хур-жунга соп қўй.

Бачана бостирманинг устунда осиглиқ турган хур-жуннинг бўш кўзига тўшпончани ташлади, Герваси билан жангчилар эса, отларини буриб тоғ ёнбағридан пастга тушиб кетишди.

Кўп ўтмай уч отлиқ туман орасида кўздан ғойиб бўлишди. Анчагача от туёқларининг овози эшитилиб турди, кейин ҳаммаёққа жимлик чўқди. Отларини йўрттириб кетган суворилар ортидан Чхакоура ёнбағрида маскан тутган одамларнинг ўй ва ташвишлари чувалиб қолди.

— Энди бориб отларни ҳайдаб келинглар! — Глахуна шерикларига мурожаат қилди. — Эрталаб кўрувдим, хўв анави ёкда, Зоти томонда ўтлаб юришган эди, — Глахуна қўли билан ишора қилди. — Икки соатда қайтиб келасизлар. Болани ҳам ола кетинглар... Чўпчирик ҳам олволинглар.

Сипито елкасига арғамчи ташлади, белига ойболта қистириб, чўпчирикни ёкди. Глахуна бостирма томонга қараб юрди.

— Намунча тикилинч? — деб қичқирди унинг орқасидан Сипито. — Эрталаб борсак ҳам бўлади-ку... Қоронғида туртиниб юрамизми?

— Айтган ишни қилинглар, митингнинг кераги йўқ! — деб жавоб берди Глахуна.

— Болага раҳм қилсанг бўларди! — Сипито Глахунани кўндиришга уринди.

— Унга жин ҳам урмайди! Ўргансин!

Сипито билан Иона тоғ оралаб кетган сўқмоқдан индамай боришар, Бачана уларга базўр етиб юрарди.

Фермадан мунгли маъраш эшитилди. Бачананинг эчкисини тўлғоқ тутаётган эди...

Тонгогарда қайтган чўпонлар ҳангу манг бўлиб қолишди. Сўнган гулхан ёнида бошидан ўқ еган иккала овчарка чўзилиб ётар, оғилдаги соғилмай қолган ва оч жониворлар зорланиб маърашарди. Глахуна кўринмасди. Чўпонлар зир югуриб, уни қидира бошлашди, аммо ферма мудирининг изини ҳам топиполмади. Бирдан Бачананинг кафтларидан худди олдинги пайтдагидай тер чиқиб кетди. Сипито Гудавазде бир нима демокчи бўлди-ю, аммо гапиролмади, гўё соқов кишидай, алланималар деб гудранди, кейин бўшашиб ерга ўтириб қолди.

— Манучар Киквадзенинг иши бу! — деб хитоб килди Иона Орагвелезде, эгарланмаган отга сакраб минаркан.

— Қаёққа? — деди базўр Сипито.

— Топиш керак уни! — Шундай деб, Иона отини учириб кетди.

Бачана чопиб бориб, хуржунни пайпаслаб кўрди. Тўшпонча жойида эди. Кейин Сипитонинг ёнига келиб ўтириб, муздек кафтини унинг тиззасига қўйди.

— Сен борма, йигитча! — деди Сипито пешонасидаги терни артиб.

Бачана Сипитонинг тиззаси қалтираётганини сезиб, унинг ўзидан ҳам баттар кўркаётганини англади.

— Сиз... Сиз кўркманг, Сипито амаки! — деди у.

Сипито аянчли жилмайиб, қалтираб турган оёғини узатди.

— Кўркмай бўладими, ўғлим?! — деди у ва бирдан хўнграб йиғлаб юборди.

Пишлоқ тўла кажавани орқалаб олган Глахуна олдинда чайкалиб борарди. Унинг орқасидан келаётган Манучар Киквадзенинг кўлидаги милтиқнинг тепкиси кўтариб қўйилган эди.

— Тезроқ, тезроқ юр, Глахуна! Мен билан ҳазиллашма! — деди Манучар Глахунани туртиб.

Глахуна лабини тишлади.

Ферма мудирига алам қиларди. Қандай қилиб бу ярамас билдирмасдан, писиб келди? Глахуна жонидан ҳам ортиқ кўрадиган итларни отишга қандай муваффақ бўлди? Глахунани ўзи билан кетишга, тагин пишлоқ тўлдирилган кажавани орқалашга қандай мажбур қилди?

Глахунани қон, итларнинг қони ҳаяжонга соларди. Ўз ҳаётида у қонни кўп кўрган эди, аммо бу қон — ўқдан оққан қон бошқача бўларкан!... Уят ва иснод сенга, Глахуна! Тўшпончани нима учун олган эдинг? Хуржунга яшириб қўйиш учунми? Шармандалик, шармандалик! Нима учун қуролга ташланмадинг? Ахир бу каллакесар тепамда турган эди-ку! Унга бас келиб бўлармиди?! Уят ва иснод сенга, Глахуна!

Алам ёшлари Глахунанинг томоғига тикилаётган эди. «Ёрилиб кет, юрак!» — деб илтижо килди у. Аммо юрак ёрилмади. Қайтанга Глахуна қадамини тезлатди. Шармандалик, шармандалик!

Олдинда ҳалқоб кўринди. Тўлин ойнинг акси ҳалқоб-

да жилва қилар, гўё ой ер остидан, унинг ковагидан мўралаётгандай туюларди. Мана ҳозир Глахуна ана шу ковакка қадам ташлайди-ю, ер остига киради-кетди. Аммо ҳалқоб тагида ковак йўқ эди, бинобарин, Глахуна шалоп этиб кўлмакка ўтириб қолди.

— Тур ўрнингдан, ялқов! — деб бақирди унга Манучар.

Глахуна ўринидан туриб, Манучарга қаради.

— Ҳўш, Глахуна Керкадзе, чарчадингми? — иржайди Манучар. — Шунақа бўлади! Тиланчи раисинг билан анови мишиқи қахрамонларга нима керак экан? Мени тутмоқчи бўлишибдими, а? Мен ўша ерда эдим-ку, ахир! Ҳа, ўша ерда учовини ҳам чуғурчикдай нишонга олиб ўтирган эдим! Нега ўрмонга киришмади? А? Журъат этиполмадимми? Шунақа бўлади! Ўз автоматлари билан биқинларидан дарча очиб қўйишимни билишган-да, азаматлар! — Манучар қаҳ-қаҳ уриб кулди.

— Куляпсану Манучар Киквазде, лекин бари бир кунинг битган! — деди Глахуна.

— Бу ҳақда урушдан кейин гаплашамиз! Энди кажавани олиб, олдимга туш! Лойда думалашга улгурасан, большевиклар текин путёвка бериб, сени Цхалтубога¹ жўнатишади! Совет ҳокимияти олдидаги хизматларинг учун!.. Қани, юр!

— Урушдан кейин, агар унгача биров ўлдириб қўймас, Чохатауридаги энг баланд чинорга ўз қўлим билан осаман сени, аблах! Ўлигингни нимта-нимта қилиб, туз сепаман! Тфу! — Шундай деб, Глахуна Манучарнинг юзига туфурди.

Киквадзе ҳангу манг бўлиб қолди. Кейин бирдан қулочкашлаб, Глахунанинг чаккасига туширди.

Глахуна ҳалқобга авдарилди. Ўрnidан туриб, юзидаги қонни артди.

— Ўлдирадиган бўлсанг — ўлди, ярамас, лекин сен билан ҳеч қаяққа бормаيمان! — деди у бўғиқ овоз билан ва яна ўтириб олди.

— Бекорларни айтибсан, Глахуна! Пишлоқни керакли жойга олиб бормагунингча, ўлимни хаёлингга ҳам келтирма!

— Кимга қарши курашяпсан, ит эмган! Қани, тушунтириб бер-чи!

---

¹ Ц х а л т у б о — Грузиядаги больнеологик курорт.

— Сизларга қарши, хурматли Глахуна, большевикларга қарши! Йигирма икки йилдан бери отамни ерини тепкиляяспизлар... Ётар! Энди бизнинг галимиз келди!

— Биз деганинг ким?

— Мен ва Германия!

— Германия қани?

— Келади, Глахуна, келади! Ана ўшанда мени осмоқчи бўлган чинорингга биз ҳаммаларингни осамиз! Энг олдинда райкомингларни секретари қизил байроқ кўтариб боради!.. Энди тур!

— Тирик эканман, жойимдан жилмайман, ўлигимни қаёққа олиб борсанг олиб бор! Шу пайтгача сен билан келдим, мана шу шармандагарчилик ҳам етади!

Киквадзе қўлини яна бир инсоннинг қони билан бўяшига ишонч ҳосил қилди.

— Қани бўлмаса, у ёққа қараб, худога арзи додингни айтиб қол... Минг қилганда ҳам олло таоло лойимизни бир жойдан олган...

Глахуна чўккалаб, қўлларини кўкка узатди.

— Эй парвардигори олам! Бугун мен мана бу иблисни ўз қўлим билан ўлдиришга ваъда берувдим... Акси бўлди, энди ўзим унинг дастидан ўлиб кетадиганга ўхшайман! Бунга йўл қўйма, қодир эгам! Мен сенинг банданман, омонатингни ўзинг ол! Агар бор бўлсанг, агар овозимни эшитаётган бўлсанг, тезроқ жонимни ола қол! Модомики, мен билан манови ҳайвоннинг лойи бир жойдан олинган экан, бу дунёда яшаб нима қиламан!

Чхакоура ўрмонида акс садо бериб, уч марта қаттиқ гумбурлаш эшитилди. Глахуна яқиндагина ер остидан тўлин ой мўралаб турган ўша ҳалқобга юзтубан йиқилди. Она-Ер кўксини очиб, уни ўз бағрига олганини, кейин яна бўшлиқ беркилиб, замин ўзининг улкан кафти билан унинг қовоқларини оҳиста силаганини, сўнг осмонга қора чойшаб тортила бошлаганини Глахуна аниқравшан ҳис этди...

Сипито Гудавадзе, Иона Орагвелидзе, Герваси Паация ва икки нафар кўнгилли жангчи Глахунанинг жасадини фермага олиб келишганда тонг ёришиб қолган эди. Беш нафар эркак чурқ этмай, бир томчи ҳам кўз ёш тўкмай кун чиқишини кутишди.

Фақат тонг отгандан кейингина Иона Бачана фермада йўқлигини пайқади.

— Шуниси етмай турувди! — деди Сипито хуноб

бўлганидан иккала қўли билан тиззаларига уриб. Сўнг: — Бачана! — деб қичқирди.

— Бачана! — такрорлади Иона.

— Бачана-а-а-а... Бачана-а-а-а! — деган овоз ҳаммаёқни тутиб кетди.

Акс садо у қоядан-бу қояга урилиб, сўнг дарага шўнғиди, сой ва жарликларни айланиб, охири ўрмонга ўтди ва ниҳоят, болани топа олмай, фермага, оғир мусибат ва умидсизликдан адою тамом бўлган эркакларнинг ёнига қайтди...

Қуёш энди тиф отган паллада елкасига хуржун ташлаб олган бола ўрмондан ёлғизоёқ йўлга чиқди. Булоқ бўйига ўтириб, йиртиқ чувагини ечди, уни бир зум қўлида айлантириб турди-да, сўнг бир четга улоқтириб, шишиб кетган оёқларини муздек булоқ сувига солди. Кейин ювинди, бошига хуржунни қўйиб, кўм-кўк ўтлоқ устига чўзилгач, чуқур-чуқур нафас олди. Жуда баландда, мовий осмонда қанотларини ёзиб, қирғий учиб юрарди.

— Эҳ, қани эди меням қанотларим бўлса! — деб кўнглидан кечирди бола. — Осмондан ҳамма нарса қафтдек кўриниб туради...

Бола кўзларини юмиб, анча пайтгача кимирламасдан, ҳеч нарсани ўйламасдан ётди.

Бир маҳал тепадан сўкмоққа қасур-қусур қилиб учтўрт тош думалаб тушди. Бола тез ўрнидан туриб, атрофга аланглади. Кўтарма четида соч-соқоли ўсган, жағи олдинга туртиб чиққан озгин бир одам қўлида милтиқ ушлаб турарди. Боланинг дами ичига тушиб кетди.

— Кимсан? — деб сўради ҳалиги одам.

Бола чурқ этмади.

— Нима бало, соқовмисан?

— Чхакоураликман! — деди бола базўр.

— Қаёққа кетяпсан?

— Зотига.

— Кимникига?

— Қариндошларимизникига.

Эркак ўйланиб қолди. Сўнг боланинг кўзларига синчковлик билан тикилиб, сўради:

— Сизларнинг қаршингизда Квенобан фермаси бор. Ўша ёқдан ўтдингми?

— Йўқ, ферма биздан узоқ. Ўрмон орқали келяпман, йўл яқин бўлсин деб... — Бола куруқшаб кетган лабларини ялади. — Ўзингиз кимсиз, амаки?

— Ўрмончиман. Фермага кетяпман, чўпонларда ишим бор эди... Хуржунингда нима бор?

Бола шошиб қолди, чунки хуржунда нима борлигини билмасди. Таваккал қилиб қўлини хуржуннинг бир кўзига тикди ва оғзига карам ўзаги тикилган пишани олиб, ўт устига қўйди.

— Нима у? — деб сўради эркак.

— Ароқ.

— Хали ароқ ҳам ичасанми, тирранча?

— Оз-моз! — жилмайди бола. Кейин хуржундан қирқ-қулоқ баргига ўралган бир бўлак пишлок, маккажўхори унидан ёпилган яримта нон ва ниҳоят, пишган эчки гўшти чиқариб қўйди.

— Ўх-хў, маза қиладиган бўлмиз-ку! — деди эркак ва тепадан пастга туша бошлади.

— Қани, келинг марҳамат! — таклиф қилди уни бола ва ўзи хуржун устига ўтирди.

— Демак, фермада бўлмадим дегин? — Эркак бола-нинг ёнига ўтириб, милтигини тиззасига қўйди. Бола «йўқ» дегандай бош чайқади ва титроғини сездирмаслик учун қўлларини тагига босди. Эркак тамадди қилишга тушди. Қорнини тўйғазиб олгандан кейин болага мурожаат этди: — Нега қараб турибсан? Хаммасини бир ўзим емайман-ку?

Эркак пишани қўлига олиб, обдан чайқади.

— Зўр ароққа ўхшади! — деди у.

— Жудаям зўр! — жавоб берди бола.

Эркак кафти билан пишанинг оғзини артиб ташлаб, даҳанига бир қултум ароқ қуйиши билан уни қаттиқ йўтал тутди.

— Ў, жин урсин! Ароқ эмас, олов-ку бу! — деди у ва чап тирсагини юзига босди.

«Э худо, менга куч-қудрат ато қил, кейин жонимни олсанг ҳам майли!» — деб кўнглидан ўтказди бола ва қўлини хуржунга узатди. Кейин тез ўрнидан турди.

Нафасини ростлаб олган эркак болага каради-ю, донг қотиб қолди. Бола унга тўшпонча ўкталиб турарди.

— Тур ўрнингдан, Манучар Киквадзе! — деди бола эркакдан кўзини узмай.

Киквадзе турмоқчи бўлди-ю, аммо туролмади.

— Тур деяпман сенга, аблах! — такролади бола.

— Кимсан ўзинг, бу нима қилганинг, йигитча? — деди Манучар ўзига келиб.

— Глахуна Керкадзе!

Манучар эсанкираб қолди.

— Мен Глахуна Керкадзэман, энди мени қўлимда ўласан!

Оғир маузер боланинг қўлида лапанглаб кетаверганидан у қуролни икки қўлаб ушлаб олди.

Манучар тиз чўқди ва тер босганидан гўё эндигина сувдан чиққандай шалаббо бўлиб кетган бошини чайқаб, ёлвора бошлади:

— Тентаклик қилма, бола!.. Сени ёшингда одам ўлдириш гуноҳ... — Манучарнинг овози титраб кетди. — Отма!.. Қандай қилиб қотил деган номни кўтариб юрасан, ер юзида қандай қилиб яшайсан?

— Ўзинг-чи? Ўзинг қандай қилиб яшаб юрибсан?

— Наҳотки мен яшаётган бўлсам?

— Сен ўласан, Манучар!

— Лоақал исмингни айт, нима учун менинг қотилим бўлмоқчисан? — илтижо қилди Манучар ва лабини шундай типшладик, тиркираб қон чиқиб кетди.

Манучар ҳамон бир нималар деб шивирлар, аммо бола бунни эшитмасди. Унинг қулоқлари том битиб қолган, юраги қинидан чиқиб кетгудек дукурлар, чакка томирларининг лўкиллагани худди улкан темир болганинг зарбини эслатарди. Бола фақат эшитиш қобилиятини эмас, шу билан бирга кўриш қобилиятини ҳам йўқотгандай эди, чунки унга томон эмаклаб келаётган Манучарнинг башараси гоҳ иккита, гоҳ учта бўлиб кўринди, сўнг бутунлай кўздан ғойиб бўлди. Шундан кейингина бола тепкини босди.

У ўқ овозини ҳам эшитмас, қанча ўқ чиқаётганини ҳам санамасди. Фақат бармоқлари нимкумуш дастасига ёпишиб қолган тўшпончанинг ва ўз билакларининг титрашини сезиб турарди, холос. Ниҳоят, тўшпончанинг силкиниши тўхтагач, бола бирдан ҳолсизланди, бармоқлари бўшашиб, тўшпонча Манучар Киквадзенинг илма-тешик бўлиб кетган боши ёнига тўп этиб тушди.

Бола мурдадан юзини четга бурди, ерга ўтириб бошини тиззалари орасига сукди-ю, гўё ўрмонда адашиб қолган бўри боласидай, уввос тортиб йиглаб юборди.

Ярим кечада Ломкаца Рамишвили эшикнинг қаттиқ тақиллашидан уйғониб кетди. Ўрнидан туриб, жинчи-рокни ёқди-да, эшик олдига келиб:

— Ким у? — деб сўради.

— Мен, Бачанаман! — деган товуш эшитилди эшик орқасидан.

— Йўк, сен Бачанамассан! — Ломқаца неварасининг овозини танимади. Унинг юраги ўйнаб кетди.

— Менман, бува, очинг эшикни!

Ломқаца тамбани суриб, эшикни очди. Остонада бошини ҳам қилиб Бачана турарди. Унинг усти-боши бир аҳволда, оёқларига қон чаплаган эди.

— Кир!

Бачана қимир этмади. Ломқаца унинг елкасидан тортиб, ичкарига олиб кирди. Жинчироқни стол устига қўйиб, ўзи стулга ўтирди.

— Нима бўлди? — деб сўради чол титроқ овоз билан.

— Одам ўлдирдим! — деди Бачана. Шундай деди-ю, жағи титраб кетди. Ломқацанинг ранги қув ўчиб, юрагини чангаллаб қолди. Орага узоқ жимлик чўкди. Ниҳоят, Ломқаца ўзига келиб, аранг тилга кирди:

— Беш йил инжилни шунинг учун ўргатувдимми?

Бачана индамади. Терлаган кафтларини иштонига артиб, бошини қўйи эгтанча тураверди.

— Кимни ўлдирдинг? — ниҳоят жимликни бузди Ломқаца ва жавоб кутиб бутун вужуди кулоққа айланди.

— Глахуна Керкадзенинг қотилини ўлдирдим, бува!

Хайратдан Ломқацанинг кўзлари бақрайиб қолди. Ўрнидан турмоқчи бўлган эди, тиззалари қалтираб, туролмади.

— Сен... Манучар Киквадзени ўлдирдингми? — қайта сўради у пичирлаб.

— Ҳа, ўшани!

Ломқаца инқиллаб базўр ўрнидан турди, бориб эшикни зич қилиб ёпгач, неварасининг олдига қайтиб келиб, унинг бошини кўксига босди.

— Биров биладими буни? — деб шивирлади у.

Бачана бош чайқади.

— Мен учун иккита илоҳий одам бор эди, — деди у паст товуш билан, — сен ва Глахуна. Биттаси Манучарнинг дастидан ҳалок бўлди... — Бачана иссиқ кафти билан бувасининг қадоқ босган қўлини ушлади. Чолнинг қўли яхдек совуқ эди. — Яхшилаб ўйлаб кўр, болагинам... Тагин биров тўккан қонни бўйнини оғиб юрма... Оғир иш бу... — деди Ломқаца чуқур ўйга толиб ва бирдан қартайган томирларига неварасининг чўғдек қизиб турган қўлидан қайноқ қон қўйилаётганини сизди, бу

қон аввал кўкрагини ёндирди, сўнг чаккаларига урилди. Ломқаца неварасининг кўзларига узоқ тикилиб, энди унинг ўн беш ёшли, касалманд Бачана эмаслигини англади. Боланинг ўтли нигоҳига бардош беролмай, кўзларини олиб қочди. Тамом ўзгариб кетган бу одамнинг кўз қорачиқларига яширинган пинҳоний саволни Ломқаца дилдидан ҳис этди ва неварасининг бутун келажаги ўзининг бу саволга берадиган жавобига боғлиқ эканлигини тушунди. — Тўғри қипсан, ўғлим! Мен ҳам шундай қилган бўлардим! — деди у ва неварасини маҳкам бағрига босди. Бачана бирдан бўшашиб жикқа терга ботди, буvasининг кучоғидан сирғалиб чиқиб, полга ўтириб қолди. — Э, тангрим! Наҳотки шу норасида гўдакнинг кўли билан ўч олсанг! — Ломқаца инграб, неварасининг ёнига чўкди...

Юз берган ҳодисадан эс-хушини йўқотган Сипито Гудавадзе тонг маҳали Ломқацанинг уйига ҳовлиқиб кириб келганида бува билан невара ҳамон полда ўтиришар, Бачана хўнтраб йиғлар, Ломқаца эса унсиз ёш тўкарди...

5

Профессор Антелава палатага даволовчи дўхтир билан ҳамшира ҳамроҳлигида кириб келди. Бачана юрагининг уришига қулоқ тутиб, кўзларини юмганча ётарди. У мамнун эди: юраги қаттиқ тепиб, энди бутун организмга шиддат билан қон ҳайдамоқда эди. Бачана толиққан юраги кун сайин қувватга тўлиб, фикри тиниқлашиб бораётганини сезиб турарди. У профессор кирганини фаҳмлади-ю, аммо ҳаётга қайтгани туфайли вужудини қоплаган севинч туйғусидан ўзини ухлаганликка солиб ётаверди.

— Салом! — деди профессор.

— Муҳтарам профессорга саломлар! — Булика хиёл бошини кўтарди.

— Сихатлик тилайман! — жавоб берди ҳазрат Иорам.

— Хўш, ишларимиз қалай? — профессор умумий савол берди Буликанинг касаллик варақасини диққат билан кўздан кечираркан. — Тез кунда сизни реабилитация бўлимига ўтказамиз! — деди у қониқиш ҳосил қилгач.

— Менга амнистия маъқулроқ! Ўзимни яхши ҳис қиляпман, уч кундан бери мана шу оёқларим билан ҳожатга бориб келяпман, агар сиз рухсат берсангиз, шу бугуноқ уйга кетишим мумкин! — деди Булика ва ўзи-

нинг соғайиб кетганини намоён қилиш учун адёл тагидан яланғоч оёқларини чиқазиб кўрсатди.

— Сизни огоҳлантирган эдим-ку! — профессор дўхтирга мурожаат қилди.

— Мен нима қилай, каравотга боғлаб қўёлмайман-ку!

— Боғлаб қўйиш керак! Туриш мумкинмас сизга, тушуняпсизми? Ёки тувак ёқмаяптими? — ҳазиллашди профессор ва Буликани елкасидан босиб, ўрнига ётқизиб қўйди.

— Унақамас, профессор! Муҳтарам жамоани безовта қилгим келмаяпти! — тиржайди Булика.

— Ҳечқиси йўқ! — деди профессор.

— Ундан ташқари, виждоним қийналяпти: мен туфайли Вакенинг ярим аҳолиси яланг оёқ юрган бўлса керак-ов!

— Нима, Вакенинг бутун аҳолиси яланг оёқ юришини хоҳлаяпсизми?

— Ҳм... Кечирасиз, ҳурматли профессор, бошқа такрорланмайди! — Булика гапнинг мазмунига тушунди ва ҳақиқатан ҳам Вакенинг жамики аҳолиси фақат унинг соғайишини кутаётгандай, ўрнига жуда эҳтиётлик билан чўзилди.

— Бутун католикос кўнғироқ қилиб, соғлигингизни сўради. Унга нима деб қўяй, ҳазрат Иорам? — профессор Ортачала черковининг нозирига мурожаат қилди.

Католикоснинг эътиборидан таъсирланган рухонийнинг кўзлари жикқа ёшга тўлди.

— У кишининг дуойи фотиҳалари шарофатидан қодир эгам омонатини қайтариб олмаяпти, падари бузрукворга шундай деб айтинг.

— Демак, бизнинг алоқамиз йўқ экан-да? — ёлғондан хафа бўлди профессор.

— Сиз дўхтирларга дўзахнинг эшиги ишониб топширилган, католикос эса беҳишт дарвозасини кўриқлайди, — ўзини оклашга уринди ҳазрат Иорам ва шошиб чўқиниб қўйди.

— Йўқ, отахон, у дунёга олиб борадигн йўл фақат битта дарвозага тақалади — ана шу дарвозада биз дўхтирлар турамыз. Жаннат билан дўзах эса у дунёнинг икки бўлаги холос, кимни қаяққа раво кўради — бу худонинг иши. Бизга у дунёнинг дарвозасини одамларга бевақт очмаслик буюрилган. Шунақа!

Ҳазрат Иорам ўнғайсиз ҳолга тушиб, бир йўталиб қўйди ва бошқа оғиз очмади.

— Халиям ухляяптими? — деб сўради профессор Бачананинг томир уришини ўлчаёт туриб.

— Кечасию кундузи ухляяпти! — жавоб берди дўхтир.

— Жуда соз! — профессор Бачананинг бош томонида осиклик турган касаллик варакасини олди. — РОЭ камайган, холестерин ҳам оз, бу яхши! — деди у мамнун бўлиб. — О, экстрасистол давом этияптими? Қанақа чора кўряпсиз?

— Эральдин. Таъсири зўрроқ...

— Оғрик борми?

— Оз-моз.

— Қай пайтларда?

— Тахминан ҳар ярим соатда, уйроқ пайтида.

— Пантопонни давом эттиринг.

Профессор аёлни қайириб қўйиб, Бачананинг кўкрагини узоқ кўздан кечирди, кейин енгил тин олди.

— Аневримга чап бериб қолганимиз яхши бўлди-да!

Бачана кўзларини очди.

— Салом, мухтарам профессор!

— Ие, уйроқмисиз? — деди ажабланиб профессор.

— Мен, умуман, ухламайман.

— Нега энди?

— Шундоқ. Ухلامасдан туш кўриб ётавераман.

— Қанақа тушлар кўрасиз?

— Гоҳ яхши, гоҳ ёмон.

— Уйқу олдидан яхши нарсалар ҳақида ўйлашга ҳаракат қилинг, шунда тушингиз ҳам яхши бўлади.

— Сиз нима дейсиз, профессор, қутулиб кетдимми? — деб сўради Бачана.

— Буни сиздан сўрамоқчи эдим!

Бачана шошиб қолди.

— Назаримда... Менимча... Ўзимни дуруст ҳис қиляпман...

— Унақа бўлса, яхши! — Профессор Бачананинг юрагига фонендоскоп қўйди.

— Хўш, қалай? — сўради Бачана овози титраб.

— Яхши эшитяпман. Кеча чатоқ эди.

Профессор кетишга чорланди.

— Агар тирик қолсам, сизга тилладан иккита бюст ясаптираман! — жилмайди Бачана.

— Нима учун иккита?

— Биттасини ўзингизга тақдим этаман, иккинчисини ёзув столимга қўйиб, унга сажда қилиб юраман.

— Гогилашвили сиздан кўра пишиқроқ экан, у фақат битта бюст ваъда қиляпти!

— Рафиқангизга иккита бриллиант исирға ҳам. Бундан ташқари, умр бўйи пойафзалингизни текинга тузатиб бераман! — деди Булика.

— Илоҳим, соғайиб кетинглар! Энди мен борай, хотинимни оғохлантириб қўйишим керак — қуловини тепштириб турсин... Дарвоқе, сиз нима ваъда қиласиз, ҳазрат Иорам?

— Бўйингиз барабар шам ҳадя этаман, кейин умрбод дуойи жонингизни қилиб юраман.

— Аммо-лекин инфарктдан кейин одамнинг хотираси заифлашиб қолади, тағин... — кулди профессор. — Хўш, яна қанақа шикоятлар бор?

— Ҳа, айтгандай, каламуш масаласида гаплашмоқчи эдик... Лекин келганингиздан суюниб кетиб, тамом хотирамиздан кўтарилибди... — деди Булика ва ҳамширага бир қараб қўйди.

— Қанақа каламуш? — ҳайрон бўлди профессор.

— Узлуксиз ичкиликбозлик оқибатида кўзига ҳар нарсалар кўринадиган бўп қолган, мухтарам профессор, — деди бидирлаб ҳамшира.

— Хўп, мен шунақа эканман, бу киши-чи? Бу киши ҳам йўқ нарсаларни кўрадиган бўп қолганми? — Буликанинг жаҳли чиқиб, қўли билан ҳазрат Иорамни кўрсатди.

— Умуман, улар беозор жониворлар... — деди руҳоний вазиятни юмшатиш учун, — чиқиб, айланиб юришади, қанд ейишади... шу!

— Завхозни чақиринг! — буюрди профессор.

— Каламушларнинг қандини олиб келишга кетган, — жавоб берди дўхтир.

— Бу қанақаси — каламушларни қанди эмиш-а? Нима, республика касалхонасида каламуш шу қадар кўпки, уларга алоҳида таом белгиланганми?! — профессорнинг фиғони чиқиб кетди.

— Заҳар у, профессор! — тушунтирди дўхтир.

— Маргимуш! — аниқлик киритди ҳамшира.

— Бемаънигарчилик! — деб хитоб қилди профессор ва хайрлашмасдан палатадан чиқиб кетди.

— Балки гапирмаслик керакмиди? — деди Булика ташвишланиб.

— Гапирсанг, гапирмасанг — ҳеч нарса ўзгариб қолмайди. Бир оз турганда, ўз кўзи билан кўрарди, —

жавоб берди ҳазрат Иорам. — Ана! — Шундай деб, у Буликанинг каравоти остидан чиқиб келган каламушга бир бўлак қанд ташлади.

Бир соатлардан сўнг палатага касалхонанинг бош дўхтири, хўжалик мудир, дезинфектор, иккита санитар, даволовчи дўхтир ва ҳамшира Женя кириб келишди.

— Қани каламуш? — деб сўради дезинфектор ваҳоҳат билан.

— Мана! — деди Булика бармоғи билан ўнг қовоғини қайириб.

— Ифвогарлик қиялпсизларми, а?

— Анови қандни мен ебманми? — Булика полда ётган, ярми ғажилган қандни кўрсатди.

Санитарлар каравот тагига эмаклаб кириб кетишди, кейин палатани айланиб, ҳамма тирқишларга маргимуш тикиб чиқишди.

— Маргимуш сал эскирган, лекин ҳечкиси йўқ. Эртагача кутамиз, агар таъсир қилмаса, мушук топиб келамиз, — тасалли берди дезинфектор беморларга, кейин санитарларга мурожаат қилди: — Менинг кабинетимга ҳам сепинглар, шкафнинг оёқларини ғажиб ташлашибди, лаънатилар!.. Яна нима талабинглар бор? — дезинфектор тагин беморларга юзланди.

— Нима учун Америка Жанубий Кореядан ўз қўшинларини олиб чиқиб кетмаяпти? — деди Булика.

— Ғаламис! Ярамас, ифвогар! — дезинфектор зарда билан эшикни ёпиб чиқиб кетди.

— Ғаламис ва ифвогар — сени отанг, ўзинг эса каламушсан! — деб бақирди Булика унинг орқасидан.

Сал ўтмай палатага Женя шприц кўтариб кириб келди. У Бачананинг каравоти ёнига келиб, аёлни кўтариб ташлади-да, ўзича гудранди:

— Аслида баъзи бировларнинг тилига пантопон қилиш керак эди, ортиқча валдирамаслиги учун!

— Агар мени назарда тутаётган бўлсангиз, пантопон қилиш учун бошқа ерим ҳам бор! — сўз қотди Булика.

Женя индамади. Бачанага укол қилиб, нина ўрнини ишқалади-да, хонадан чиқиб кетди.

Аммо ҳаял ўтмай қайтиб келди:

— Сизни бир одам сўраяпти, — деди у Бачанага.

— Ким экан?

— Яқин қариндошиман, дейди.

- Агар сиз йўқ демасангиз, майли, кирсин.
- Женя чиқиб, ўрта бўйли, юзини сепкил босган, қўллари калтабақай малла бир одамни бошлаб кирди.
- Фақат беш минутга! — огоҳлантирди Женя.
- Бир лаҳзага! — жавоб берди нотаниш киши ва таклифни ҳам кутмасдан Бачананинг каравоти ёнида турган стулга ўтирди.
- Салом, ҳурматли Бачана! — У Бачананинг тиззаларига енгил шапатилаб қўйди.
- Салом! — деди Бачана таажжубланиб.
- Танимадингиз-а?
- Бачана ҳарчанд уринмасин, уни эслаёлмади.
- Энди-чи? — малла одам ён томонга юзини бурди.
- Бачана ўнғайсизланиб, жилмайди.
- Бир эсланг-а: Сухуми, Чернявка, Венециан кўприги, ўн учинчи мактаб, холаларингиз — Маро, Нина, Тамара, холаваччаларингиз — Нелли, Зулейка, Додо, Кока... — нотаниш киши бармоқларини букиб, санай бошлади.
- Қариндошларимни яхши биламан, сиз ўзингизни таништиринг! — деди Бачана тоқати тоқ бўлиб.
- Нугзарман, Нугзар Дарахвелидзе! Эсингиздами, Нина хола синглимни чўқинтириб, унга Луиза деб ном қўйган эдилар...
- Ўлай агар... — Бачана баттар ҳижолат чекди.
- Ушандан бери исми Луиза бўпкетган.
- Хурсандман.
- Ҳа, баракалла, ўша Луизанинг акасиман. Нугзар Дарахвелизде! — ниҳоят масалага аниқлик киритди нотаниш киши.
- Хўш, хизмат? — сўради Бачана.
- Соғлигингиз қалай, ҳурматли Бачана? Халқ қаттиқ ташвиш чекапти...
- Бир нави...
- Кўринишингиз яхши, илоҳим дард нималигини билманг! Юзларингиз нақш олмадек. Фақат сал озибсиз, холос... Яқинда телевизорда кўрувдик, зўр гапирдингиз... Кулавериб ичагимиз узилди!.. Заб тилингиз борда! Ҳа-ҳа!.. Айниқса, мухолифлар ҳақидаги гапларингиз қойилмақом чиқди!.. Ҳа, унда сал тўлароқ эдингиз... Лекин ҳозир ҳам, — тфу, тфу, кўз тегмасин, — ранг-рўйингиз бинойидек, дўстларингиз суюниб, душманларингиз куяверсин! — Малла киши яна Бачананинг тиззаларига шапатилади.

— Ўзингиз қалай, синглингиз Луиза яхши юрибдими? — деб сўради Бачана мулойимлик билан.

— Э-э, асло сўраманг! Ёмон, ҳурматли Бачана, жуда ёмон! — Дарахвелидзе пешонасидаги терини артди.

— Нима гап ўзи?

— Биласизми... Бегона одамларнинг олдида қанақа бўларкин...

— Уларга туриш мумкин эмас, менга-ку мутлақо... Шунинг учун, айтадиган гапингиз бўлса, шу ерда гапираверинг...

— Худо ҳаққи! Бемалол! — Булика бошига адёлини тортиб, девор томонга ўгирилиб олди, ҳазрат Иорам ҳам дарров шундай қилди.

Дарахвелидзе бир оз иккиланиб тургач, ниҳоят юрагини ёрди:

— Арзимаган нарса, ҳурматли Бачана, биттагина чиройли имзонгиз керак бўп қолди.

— Менга қаранг, яқиндагина менга пантопондан укол қилишган, гапни чўзманг, ҳозир ухлаб қоламан.

Дарахвелизде бошларини буркаб ётган беморларга бир қараб олиб, яна сўзлай кетди:

— Хўш, ўзингиз биласиз... республикада ҳозир вазият сал... қалтисроқ... Ҳалигидай... операни ёндиришди, универмагга ўт қўйишди... Биров ўзини отган, биров томирини кесган. Хуллас, аҳвол мана шунақа, асабий... Кадрлар танлаш масаласи ҳам ҳалигидақа... Бозорда гўштнинг баҳоси қанчалигини-ку айтмай қўя қолай...

— Пишлоқни-чи? — жилмайди Бачана.

— Ҳазиллашяпсиз-а, ҳурматли Бачана, тушунаман, касбингиз шунақа... Лекин гўшт билан пишлокни, ўзингиз биласиз, сигир беради бизга...

— Сиз янги зотдор сигир етишгирдингизми? — сўради Бачана жиддий.

Дарахвелидзе Бачана мени калака қиляпти, деган ўй билан унга тикилиб қаради, аммо Бачана киприк ҳам қоқмади. Шундан кейингина у хотиржам бўлди.

— Йўқ, мен бошқа масалада келдим, — деди Дарахвелидзе.

— Балки, ўтга чидамли опера биносининг лойиҳасини яратгандирсиз?

Дарахвелидзе терлаб кетди. У қимир этмай ётган Булика билан ҳазрат Иорам томонга шубҳаланиб қараб қўйиб, андек каловланиб тургач, чўнтагидан иккита конверт чиқазди.

— Ўтинаман сиздан, ҳурматли Бачана, бошлиқларга илтимоснома ёки райкомимиз секретарига икки энлик хат ёзиб берсангиз...

— Менинг нима алоқам бор? — деди ҳайрон бўлиб Бачана.

— Нега алоқангиз бўлмас экан! Сиз инсонпарвар ёзувчисиз, депутатсиз, Марказий Комитет аъзосисиз! Дардимни сизга айтмай, кимга айтаман? — ўз навбатида Дарахвелидзе ҳам астойдил таажжубланди.

— Қаерда ишлайсиз?

— Абхазияда, тамаки тайёрлаш соҳасида.

— Бошлиқларга нима деб ёзишим керак?

— Секретаримиз билан қалин дўстсиз, мактабда бирга ўқигансизлар, буни ҳамма билади.

— Менинг олдимга сизни ким юборди?

— Секретаримизга фақат яхшиликни раво кўрадиган одам юборди... Битта конверт сизга, иккинчисини хоҳлаган одамнингизга беришингиз мумкин... — Дарахвелидзе чакқонлик билан иккала конвертни ёстиқнинг тагига тикиб қўйди.

— Нима гап, ишдан бўшатишдими?

— Мени ишдан бўшатиш осон бўлганим, ҳурматли Бачана?.. Лекин «ҳа» деган туяга мадад, деган гап бор. Ҳатто менга чоҳ қазийётган одамга ҳам ҳозир шу нарса керак!..

Пантопон таъсир қила бошлади, Бачананинг қовоқлари оғирлашиб, гаплашишга, айниқса осмондан тушгандай пайдо бўлган қариндошидан гап суриштиришга мутлақо хоҳиши қолмади.

— Тушунтириброк гапиринг, нима гап ўзи? — деди Бачана кўзларини аранг очиб. Дарахвелидзе вақт ганиматлигини дарров фаҳмлади.

— Гап шундаки, у менга ревизия жўнатди!

Эшиқдан Женя бошини суқди.

— Йигирма минут бўлди!

— Майли, ҳечқиси йўқ, азизим Женя, яна бирпас ўтирсин, қизиқ нарсаларни гапираётувди! — деб илтимос қилди Бачана.

— Ҳа... — давом этди Дарахвелидзе. — Ревизия жўнатди!.. Йигирма йилдан бери шу соҳада ишлайман, лекин ҳали бирортаси ревизия жўнатишга журъат этмаган эди! Аввалига ҳазиллашяпти, деб ўйлабман.

— Жўнатса нима қилти? — савол берди Бачана.

— Ана холос! Абхазия билан Грузияда қанча папирос

су қанча сигарета чекилганини донама-дона санаб чиқишди ярамастар... Кейин бу йил уч юз тонна тамакига юз тонна хашак қўшгансизлар, деб туриб олишди! Тағин бу гапларни кимлар гапиряпти, денг? Умрида кабинети-дан остона ҳатлаб кўчага чиқмаган одамлар гапиряпти! Лоақал тамаки қаерда ўсишини билишармикин улар? Тамаки далада ўсади, шундай бўлгандан кейин, унча-мунча ўт аралашса нима қипти? Ундан ташқари, ўт захар эмас-ку! Ўтдан ўлган одамни кўрганмисиз? Уни нимаси зарар? Сигирни нима билан боқиш керак бўлмаса, тамаки биланми? Бутун зарарқунандалик шундаки, сизга ўхшаган одамларни никотин билан захарлаб, тинкасини кури-тишяпти... Бу ҳам майли-я! Яна нима дейишди денг? Гўё биз ўтни тамаки баҳосида ўтқазиб, миллионлаб пул ишлаётган эмишимиз!.. Тавба! Бир тонна ўт нари борса ўн сўм туради, ундан ортиқ эмас, қанақа қилиб миллионлаб пул ишлар эканмиз? Ҳатто шу даражага бориб етишдики, сизлар тамакини ҳўллаб сотгансизлар, ҳўл тамакининг вазни икки баравар ортиқ бўлади, дейишди!.. Топган гапларини қаранг!..

— Ҳаммаси неча миллион?

— Реализациями ёки кўшиб ёзилганими?

— Жами?

— Кўп.

— Қанча?

— Бари бир ишонмайсиз... — деди Дарахвелидзе аниқ жавобдан қочиб.

— Ревизия яна нималар деди?

— Э-э, у ёғини сўраманг! Уйимгаям боришди... Қарамайсизми? Нега икки қаватли иморат қургансиз, дейишади-я! Ҳар битта хонага эринмасдан бошларини суқиб чиқишди! Нима қипти, икки қават бўлса? Ҳар бир қаватнинг нормадаги баландлиги икки ярим метр бўлиши керак, меники атиги икки метру қирқ саккиз сантиметр, холос...

— Икки сантиметрнинг нима аҳамияти бор? — деди кулиб Бачана.

— Қизиксиз-а, хурматли Бачана! Жудаям бор-да! Масалан, ўқнинг катталиги икки сантиметр келади, лекин тўнғизни ағдаради! Ўтган йили бир одамни кулатган ўқнинг катталиги ҳам, исмини айтмайман, икки сантиметрдан ортиқ эмас эди... Буни оғайнингизга гапириб ўтирманг, шунчаки омади гапни айтяпман-да... Кейин устки қаватдаги саккизта хонани санаб чиқишди. Тфу,

залниям хона қаторига қўшадиган грузин грузинми! Тупурдим-е! Яхшиямки, айвон билан бильярдхонани бу хисобга тиркашмади! Шунгаям раҳмат!.. Хурматли Бачана, мен чақалоқдай бегуноҳман! Секретарь оғайнингизга айтинг, мени тинч қўйсин... Сизнинг гапингизни иккита қилмайди!.. Мен бадном бўлсам, сизнинг шаънингизга ҳам доғ тушади...

— Менинг шаънимга нега доғ тушар экан? — сўради Бачана кўзларини катта очиб.

— Тушади-да! Мана, айтайлик, бирортаси сиз ҳақингизда, яъни менинг яқин қариндошим ҳақида бўлмағур гапларни гапирса, менга тегадими-йўқми?! — деб хитоб килди Дарахвелидзе.

Бачана энг яқин қариндошларини хаёлидан бирмабир ўтказиб, Дарахвелидзега ўхшайдиган киёфани эслаёлмагач, кўнгли хотиржам бўлди.

— Итвачча! — деди бирдан Дарахвелидзе қизишиб. — Сарик чақа учун одамларни обориб тикиб қўяди, менинг ўрнимни бўлса бир миллионга сотмоқчи!

— Қанчага? — қайта сўради Бачана.

— Ярим миллион сўмга! — Дарахвелидзе сал паст тушди.

— Ростданам шунақа кўп топасизми?

— Э-э, қаёқда! Бизни топганимиз нима бўларди...

Бачана ёстиғи остидаги конвертларни ушлаб кўрди. Дарахвелидзе юзини четга бурди.

— Олдин тузалиб чиқай, ана ўшандан кейин гаплашамиз! — деди Бачана.

— У нима деганингиз! — бақириб юборди Дарахвелидзе, лекин дарров ўзини босиб олди. — Яъни, демокчманки, сиз ҳали-вери чиқмайсиз, мени масалами эса индинга бюрода кўришади... Райкомдан тўппа-тўғри турмага опкетишлариям мумкин... Икки оғиз гапингиз кифоя... Икки оғизгина!..

Бачана ёстиқ остидан иккала конвертни олиб, кўкрагига қўйди.

— Қанча бу ерда?

Дарахвелидзе яшнаб кетди.

— Бир яримтадан! Омонат дафтарчага қўйилган! Бегидир!

Бачана ўйланиб колди. Дарахвеледзе бетоқат бўлиб ўтирган жойида бир қимирлаб қўйди.

— Хурмагли Нугзар, — деди Бачана узоқ жимликдан сўнг, — мана бу ерда, каравотимнинг тагида тувак

турибди, агар малол келмаса, шуни олиб берсангиз... Захар танг қилиб қолди, уэр энди... — Дарахвелидзе бир оз иккиланиб турди. — Қўрқманг, тоза...

Дарахвелидзе энгашиб, тувакни олди-да, тавозе билан Бачанага узатди.

— Илтимос, сал нарироқ сурилинг!

Дарахвелидзе стули билан бирга бир қадамча орқага силжиди. Бачана кўз қирини ташлаб, ўзи билан меҳмон орасидаги масофани чамалаб кўрди, кейин бор қучини йиғди-да, қулочкашлаб туриб тувак билан Дарахвелидзенинг бошига туширди.

Тувак чил-чил бўлди. Дарахвелидзе стулдан аста сирғалиб тушиб, полга чўзилиб қолди.

— Тувак бўшмиди? — деб сўради Булика.

— Ха, бўш эди! — жавоб берди Бачана.

— Э, аттанг! — деди ҳазрат Иорам афсусланиб ва овозининг борича ҳамширани чақира бошлади: — Женя! Же-е-ня!..

6

Бачана қовжираган саҳрода етти кечаю етти кундуз йўл босди. Дастлабки икки кун ичида қаддини тик тутиб юрди, кейин эмаклашга тушди, сўнгги икки кунни эса қорнида судралиб ўтказди. Ниҳоят, бутунлай тинкаси қуриб, кимирлашга ҳам мажоли қолмади. Унинг лаблари тарс-тарс ёрилиб кетган эди. Чўф бўлиб ётган қумга юзини босди-ю, ажал яқинлашаётганини сездди. Аранг чалқанчасига ётиб, нурсиз кўзларини офтобга қадади ва шунда умрида биринчи марта олам чароғига таъна тошларини ёғдира кетди:

— Нега мени ўлимга маҳкум этдинг, эй офтоб?

Бирдан қуёш гардишида инсон қиёфаси пайдо бўлди. Унинг қўланкаси Бачананинг устига тушиб турарди.

— Кимсан ўзи? — деб сўради Бачана.

Озгин, яланг оёқ, кўк кўз бир ўспирин унга тикилиб қараб турарди. Бачана ҳангу манг бўлиб қолди — боланинг орқасида чарақлаб турган қуёшмиди ёки унинг бошига тилларанг бўёқлар акси тушиб турганмиди — Бачана ҳадеганда англай олмади.

— Мен сенинг ҳукмдоринг ва қодир эганман! — жавоб берди ўспирин.

— Буни нима билан исбот қиласан?

— Қаршингда намоён бўлганим — исботи эмасми буни?

— Йўқ! Сен саробсан!

Бачана ғалати бу киёфанинг ғойиб бўлишини узоқ кутди. Аммо ўспирин ҳамон унинг қаршисида мулоғим жилмайиб турарди. Унинг истараси иссиқ, чехраси ниҳоятда ёқимтой эди. Бачана аста унинг олдига судралиб бориб, яланг оёғидаги ҳали битмаган, оқ-қизғиш ярасига қўрқа-писа бармоғини теккизди.

— Шубҳа-гумонингни улоқтир, — дея жилмайди ўспирин.

— Шубҳа қиялман, чунки мен даҳрийман. Ҳозир кўриб турган нарсамга ҳам ишонмаяпман. Бу ҳодиса мендан жуда-жуда олисда юз бераётгандай назаримда. Яқинроқ келиб, менга тушунтир: қачонлардир ер юзида бўлганмисан, агар шу рост бўлса, унда нима учун одамларни тарк этдинг? — деб сўради Бачана.

— Одамларнинг ўзлари мендан юз ўгиришди, лекин мен одамзодни тарк этганим йўқ... — деди паст товуш билан ўспирин.

— Қандай исботлайсан!

— Рўпарангда турибман — бунинг исботи шу!

Бачана яна бир марта ўспириннинг яланғоч оёқларини сийпалаб кўрди.

— Нимасан ўзинг, ё алҳазар?

— Мен ишончман, умидман, куч-қудратман, эзгуликман, оташин муҳаббат ва ҳурриятман!

— Нега унда Иуда сени ўттиз тангага сотди?

— Иуда ўз тангрисини сотгани йўқ, унинг ўзи мунофиқларга ўттиз тангага сотилиб кетди. Унинг баҳоси шу эди, бинобарин, ана шу нарҳда сотиб олинди. Бугун ёстиғинг остида ётган пуллар сенинг қадр-қимматингдан пастроқ эди, шунинг учун ҳам сен сотилмадинг. Бугун сотилмаганинг учун ҳам эртага кадринг янада баландроқ бўлади.

— Эртага ҳам, индинга ҳам сотилмасам-чи?

— Унда сен юксакликка кўтариласан ва мен нима вайдан чорчўпга михланган бўлсам, ана шу нарса рўёбга чиқади.

— Иуда сени сотишини билармидинг?

— Буни шайтон биларди. Худо бандасини йўлдан урмайди, уни синовдан ўткази. Иудани шайтон йўлдан оздирди, уни ўттиз тангага сотиб олди. Мен эса Иуданинг қўлига арқон тутқазиб, уни синаб кўрмоқчи бўлдим.

- Иудани дуойи бад қилмадингми?
- Йўқ!
- Нима учун?
- Чунки у ўн бир кишини гуноҳдан фориғ қилди.
- Бўлмаса нима учун Иуданинг бўйнидаги тавқи лаънатни олиб ташламайсан?
- Чунки Иудани худо яратмаган, у шайтондан тарқаган.
- Демак, шайтон сени енгибди-да?
- Агар Иуда ўзини нобуд қилмаганида, шундай бўларди.
- Голгофага бора туриб, одамлар сени чорчўпга михлаш учун олиб кетишганини билганмидинг?
- Йўқ!
- Нимага умид боғлаган эдинг бўлмаса?
- Халққа.
- Сени ўғрига алмаштирган шу халқ эмасмиди, ахир?
- Ҳа, халқ эди.
- Демак, бу ўринда ҳам шайтон сендан ролиб келибди-да?
- Йўқ, чунки бу йўлдан оздириш эмас, синовдан ўтказиш эди.
- Халқ бу синовдан ўтолмадими?
- Йўқ.
- Нима учун?
- Чунки халқ мендан мўъжиза кутган эди, шунинг учун ҳам ҳеч вақо унмайдиган ўғрига мени алмаштириб юборди... Бу Одам Ато билан Момо Ҳаво фарзандларини иккинчи марта, бемаврид синовдан ўтказишим эди, менинг иккинчи хатойим ҳам шу бўлди.
- Унда биринчи хатойинг нима эди?
- Биринчи хатойим шуки, мен одамзодга жаннатдан жой ато қилдим. Инсон бировнинг иродаси билан эмас, ўз меҳнати, пешона тери ва имон-эътиқоди билан жаннатга тушмоғи лозим!
- Чорчўпга михланишинг муқаррарлигига қачон ишонч ҳосил қилдинг?
- Қаршимда ўз онам билан суюкли шогирдим турганини кўрган пайтимда. Ўшанда онамга қараб: «Ҳей, аёл, мана бу сенинг ўғлинг!» — дедим, шогирдимга эса: «Ҳей, инсон, мана бу сенинг онанг!» — деб хитоб қилдим. Шундай қилиб, менинг ўрнимга шогирдим онамнинг этагидан тутди, онам эса унинг учун волидаи муҳтарам бўлиб қолди.

— Истагинг нима, айт?

— Тур ўрнингдан!

Бачана турди.

— Чанқоқлик азоб бермаяпти, дегин!

— Чанқоқлик азоб бермаяпти! — такрорлади Бачана ва шу заҳоти чанқоғи босилди.

— Офтоб баданимни куйдирмаяпти, деб айт!

— Офтоб баданимни куйдирмаяпти! — деди Бачана ва ўша ондаёқ қуёшнинг беаёв тафти босилгандай бўлди.

— Ҳаётга ва олло таолога ишонаман, дегин!

— Ҳаётга ишонаман... — Бачана шундай деди-ю, «олло таоло»га деган сўзни айтмади, зеро бу воқеа ҳамон унга саробга ўхшаб туюларди.

Шунда ўспирин:

— Кўнглингдаги энг эзгу тилагинг нима? — деб сўради.

«Нечун имсон бўлиб тугилдим, ё раб?

Нечун ёмғир бўла қолмадим?» —

Бачана Важа Пшавеланинг сатрларини ўқиди ва бирдан...

Бачана ёмғирга айланди-ю, жизғинак бўлиб ётган саҳрода кўм-қўк барра ўт униб чиқди...

Бачана ёмғирга айланди-ю, жизғинак бўлиб ётган саҳрода ранг-баранг, анвойи гуллар бош кўтарди...

Бачана ёмғирга айланди-ю, жизғинак бўлиб ётган саҳрода тип-тиник, муздек булок кўзи очилди...

Бачана ёмғирга айланди-ю, жизғинак бўлиб ётган саҳро жонланиб, бир зумда ям-япил воҳа жамолини кўз-кўз қила бошлади...

Бачана ёмғирга айланди-ю, бирдан ўзи ана шу воҳа ўртасида учи осмонга тегай-тегай деб турган, илдилари бутун ер юзига тарқалган, сершоҳ, улкан бир эман дарахти бўлиб қад кўтарди... Етти иқлимдан турли-туман хушовоз паррандалар учиб келиб, ана шу эман шохларига қўнишди, шу ерда маскан тутиб, шу ерда кўпайишди. Энди бутун оламга улуғвор ҳаёт қўшиғи тарала бошлади...

Хангу манг бўлиб қолган Бачана тиз чўкиб, ўспиринга бош эгиб таъзим қилди ва:

— Сени кўриб, борлигинга имон келтирдим, — деди.

Шунда Исо лайҳиссалом шундай жавоб берди:

— Сен мени кўрганингда кейин борлигимга ишонч ҳосил қилдинг. Илло, мени кўрмасдан туриб имон келтирганлар хушбахтдир...

Бачана кўзларини очди. Булика ёстигига суянганча каравоти устида чордана куриб ўтирар, бир маромда, кироат билан газета ўқиётган ҳазрат Иорамнинг овозига жим кулоқ соларди.

— Салом, азизлар! — деди Бачана ҳамхоналарига.

— Э-э-э, қадимларига ҳасанот! — деб хитоб қилди Булика суюниб.

— Қалайсиз, ҳурматли Бачана? — сўради тавозе билан ҳазрат Иорам газетани бир четга қўяркан.

— Момо Ҳаводан олдин жаннатга тушган Одам Атодайман!

— Бир ўзингиз зерикмаяпсизми?

— Аксинча, бутун бошлик жаннат ёлғиз ўзимникидай.

— Қойилман сизга, ҳурматли Бачана! — деди Булика тантанавор оҳангда. — Бунақа нокаутни умрим бино бўлиб кўрмаганман: уч юзгача санасам ҳам кўзини очмайди-я!

— Ким? — деб сўради Бачана.

— Қўйинг-е! Бир бандани бекафан, бежаноза дорулбақога жўнатворишингизга сал қолди-ю, тагин ким деб сўрайсиз-а! — деди ҳазрат Иорам энтикиб.

— Сиз шу ерда эдингиз-ку, отахон! — ҳазиллашди Бачана, лекин ўнғайсиз қолга тушиб қолди. У бўлиб ўтган воқеани деярли унутиб юборган эди — пантопоннинг таъсиридан бўлса керак, — шунинг учун ҳам ҳазрат Иорамнинг бу лукмасидан кўнгли сал хижил бўлди. — Ростини айтсам, нима бўлганини яхши эслолмаяпман, — деди у пешонасидаги терини артиб.

— Парво қилманг, ҳурматли Бачана, биз ҳам беҳабармиз: мен ухлаётувдим, ҳазрат Иорам ибодат қилаётган эдилар. Шунақами, отахон? — Булика ҳазрат Иорамга мурожаат қилди.

— Шундоқ, шундоқ! — тасдиқлади қария.

— Биз гувоҳликка ўтолмаймиз, — деб қўшиб қўйди Булика.

— Ҳар ҳолда, нима бўлди ўзи? — астойдил қизиқсинди Бачана.

— Мундоғ бўлди: тувакни бошига уриб синдирганингиздан кейин у чўзилиб қолди, Женья чопиб келди. Камфарадан укол қилиб бошига йод суртди. Кейин у ўзига келиб, ўрнидан сакраб турди-ю, бирдан сўқинишга тушди.

- Нима деди?
- Нима дерди, пулни кам деб ўйлаганмишсиз, шунақа экан, дарров қайтариб бера қолмайдими, дейди.
- Яна нима деди?
- Яна қандайдир Бацалашвили деган одамни тилга олди. Сиз уни арзимаган пулга ресторанга директор қип қўйган экансиз...
- Нима? — сўради гарангсиз Бачана.
- Ҳа-да! Сиз уни ресторан директорлигига жойлаб қўйибсиз, эвазига у сизга ярим миллион сўм берибди...
- Бачана хахолаб кулиб юборди.
- Ўлай агар, ўзи шунақа деб бақирди.
- Йўқ, мен бошқа нарсага куляпман... Ростдан ҳам бир ходимизнинг қариндошига — ўша Бацалашвилига шу масалада ёрдам берувдим.
- Ҳа-а-а...
- Демак, ҳурматли Бачана, икки ўртада кимдир пора олибди-да? — деб савол ташлади ҳазрат Иорам.
- Шунақа бўлиб чиқади!
- Мениям шунақа бир аблах танишим бор! — дея эслаб кетди Булика. — Савдо техникумига жиянимни киритиб қўювди, етим бола ўзи. Шунга уч минг сўм сўради: бир ярим минги директорга, минг сўми фалончига, уч юзи — яна алакимга, икки юз сўм ўзимга, хизмат хақи, дейди. Иложим қанча? Жиянимни ахволи ўзимга маълум-ку — калласида ҳеч бало йўқ. Яқинда 55 дан 5 ни олиб ташласа, қанча қолади, деб сўрасам: «5» қолади! — дейди опқовок.
- Тўғри-да! — деди кулиб Бачана.
- Э, тўғри бўлмай ўлсин, уч мингга тушиб турибди ўша «тўғри»си! Пулни олди-ю йўқ бўлди-кетди, ярамас!
- Алдаб кетдими? — сўради ҳазрат Иорам.
- Йўқ... Жойлашга жойлаб қўйди-ю, лекин пулларим... куловини ушлаб кетди!
- Хўш, уни айби нимада?
- Нимада бўларди! Декабрда ўша техникумнинг директори чақиртириб қолди. Томдан тараша тушгандек: «Гражданин Гогилашвили, сиз гражданин Гваладзегга уч минг сўм берганмисиз?» — дейди. «Ҳа, берганман», — дедим. Директор бирдан тутак: «Вой нокасей!» — деб бақирса бўладими столни муштлаб.
- Сени айтдимки нокас деб? — сўради ҳазрат Иорам хафа бўлиб.
- Нега мени бўларкан! Анови аблах Гваладзенида!

— Э, ха-а, бунга лой чапламоқчи бўлган экан-да! — деди ҳазрат Иорам тутақиб.

— Йў-ўк, наҳотки тушунмаётган бўлсангиз, отахон? Гваладзе пулни унга бермаган! Шунинг учун у мени ёкамдан опқолди: сен мени ким деб ўйлаяпсан, дейди. Савдо техникуми сенга анови... оти нимаёди... ҳалиги... Вакедаги новвойхона ёнидаги-чи... студентлари кечасию кундузи найчага тикилиб ўтирадиган...

— Топография техникуми! — деди Бачана.

— Ҳа, савдо техникуми сенга топография техникуми эмас! — дейди. — Ҳозир — декабрь. Агар январь ичида уч минг сўмни келтириб бермасанг, хумкалла жиянингни кавушини тўғрилаб қўяман! — дейди.

— Ким айтади? — сўради таажжубланиб ҳазрат Иорам.

— Ким бўларди? Директор-да!

— Хўш, кейин-чи?

— Нима — кейин?! Келиб, хотиним Светага маслаҳат солсам, у: яхшиси, устига яна шунча қўшинг, бира-тўла савдо министри бўп кетса ажабмас жиянингиз! — деб ярамга баттар туз сепса бўладими!

— Демак, директор ҳам юлғич экан-да? — Бачана ётган жойида бегоқат бўлиб, бир тўлғаниб қўйди.

— Шунақа экан, азизим!.. Балки тувак керакдир? Янгисини беришгунча, меникидан бемалол фойдаланаверинг... — деди Булика.

— Йўк, раҳмат... Ҳозир ўйлаб қолдим, балки мен ҳам пулни олаверсам бўлармиди?

— Ким билади... Умуман, пул ўзи ифлос нарса... — деди Булика ўйчанлик билан.

— Ўтгиз танга бутун инсониятни хароб қилган! — сўз қотди ҳазрат Иорам қуюниб. — Ўтгиз танга-я!

— Мен, ҳурматли Бачана, одамларни ҳалиги... нима дейишарди уларни? Физ... Физо... — Булика тутилиб қолди.

— Физиономистлар.

— Ҳа, ҳа! Мен одамларни бир-биридан худди ўшаларга ўхшаб ажратаман. Фақат улар юзига қараб, мен эса пойафзалига қараб ажратаман. Оёқ кийимига қарайману ўша одамнинг қанақалигини шартта айтаман-бераман... Анови сизни олдингизга келган одамниям туфлисини кўрибоқ фирт разил ва аблаҳ одамлигини билувдим...

— Қанақа қилиб билдингиз? — сўради Бачана.

— Биринчидан, туфлиси локланган экан...

— Аксинча, мен уни профессормикин деб ўйловдим, — Буликанинг гапини бўлди ҳазрат Иорам.

— Кирганидан кейин туфлисини шимига артди... — Булика ҳазрат Иорамга бир қараб қўйди. — Профессор ҳеч қачон бунақа қилмайди... Иккинчидан, туфлини таг-чарми уч томондан ейилган, пошнаси эса бус-бутун. Демак, бу туфлини бошлиқларни олдига борганда кияди. Табиийки, бошлиқни олдига оёқ учида юриб киради, шунинг учун ҳам туфлини фақат уч томони ейилган. Хўш, бу одам аблахми ёки йўқми? Аблах, албатта... Учинчидан, кириб ўтириши билан товонини туфлидан чиқазволди. Хўш, нима учун бундай қилди? Шунинг учунки, туфли тор — оёғини сикқан. Тор туфлини нима учун кияди одам? Башарасини буриштириб юриш учун кияди. Мана, кўриб қўйинглар, қандоғ шўр пешонаман, қандоғ бахти қароман, демоқчи бўлади бу билан! Шундай одамни аблах демай, яна нима дейиш мумкин?! Тўртинчидан, туфлисининг пошналари одатдагидан уч-тўрт сантиметр баландроқ. Нега шундай? Чунки у одам баданида боридан кўра ўзини каттароқ кўрсатмоқчи бўлади! Аблахми? Шубҳасиз, аблах! Яна нима десамикин? Энг муҳими шундаки, — буни энди пойафзалга алоқаси йўқ, — энг муҳими шундаки, бир одам таҳорат ушатиладиган тувак билан бошига солса-ю, у озор берган кишинини кекирдагини узиб олмаса — демак, у инсон эмас, бориб турган тубан ва палид кимса! — Булика Дарахвелдзенинг таърифини шу билан тугатди.

— Хўш, сенингча яхши одамнинг пойафзали қанақа бўлади? — деб сўради ҳазрат Иорам Буликанинг даъволарига ишонқирамай.

— Яхши одамнинг пойафзали бир меъёрда эскиради — ўнги ҳам, сўли ҳам, пошнаси ҳам, учи ҳам... Ин-найкейин, бундай одам пойафзални бир размер каттароғини кияди. Нега? Чунки қийналмасдан, бемалол юради, оёғи қавармайди... Тушундингизми? Яна бир гап: агар пойафзални орқаси эзилган ёки босилган бўлса — демак, у одам ё бировни пойафзалини кийиб олган ёки ўзи ўлгудай палапартиш ва искирт одам...

— Болалар-чи, болалар? — деб сўради Бачана.

— Болаларнинг йўриғи бошқа. Болалар ҳаракатчан, тиниб-тинчимайдиган халқ. Уларнинг суяғи ҳали қотмаган. Шунинг учун ҳам ёш болани пойафзалига қараб бир нима деб бўлмайди.

— Ўзинг-чи? Ўзинг қанақа киясан пойафзални? — деди бехосдан ҳазрат Иорам.

Булика шошиб қолди.

— Менми?

— Ҳа, сан?

Булика энгашиб, каравоти остидан обдон кийилган, орқаси босиб ташланган туфлисини олди-ю, унга тааж-жуб билан тикилганча қўлида айлантира бошлади.

— Хм, буни каранглар-а, ўзим ҳам ўлгудай исқирт эканман! — деди у тўнғиллаб ва туфлини яна каравот остига улоқтирди.

Бачана билан ҳазрат Иорам хахолаб кулиб юборишди. Уларга қўшилиб Буликанинг ўзи ҳам кулди.

— Ҳурматли Иорам ота, — Бачана бирдан суҳбат мавзуини бошқа ёққа буриб юборди. — Тушингизда сира Исо алайҳиссаломни кўрганмисиз?

Ҳазрат Иорам Бачанага бақрайиб тикилиб қолди. Сўнг дудуқланиб деди:

— Ҳурматли Бачана... Тавба деб гапиринг — бунақаси бўлмайди. Оллонинг жамолига фақат етишиш мумкин... Аммо парвардигор бундай бахтга ҳали мени ноил этгани йўқ.

— Овозини ҳам эшитмаганмисиз?

— Фақат жамолига етишган бандасигина эшитади!..

— Нимага хизмат қиляпсиз бўлмаса?

— Ёлғиз ана шу ният йўлида — унга яқинлашиш, овозини эшитиш, жамолини кўриш ниятида хизмат қиляпман!

— Унақа бўлса касбимизни алмаштиришга тўғри келади.

— Нима учун? — ҳазрат Иорам сергакланди.

— Бир соат бурун мен уни кўрдим.

— Қимни?!

— Исо алайҳиссаломни.

Ҳазрат Иорамнинг овози титраб кетди:

— Тавба денг, бўтам! «Ёлгон сўзлама!» Инжилда шундоқ дейилган!

— Кўрдим, деяпти-ку. Ишонасизми, ишонмайсизми — бу сизнинг ишингиз! — гапга аралашди Булика ва ҳазрат Иорамга кўз қисиб қўйди — бу билан у: қўяверинг, у ёғини эшитайлик-чи, демокчи эди.

Бачана жим бўлиб қолди.

— Хўш, кейин-чи? — деб сўради Булика, сабри чидамай.

— У мени тирилтирди, кейин ёмфирга айлантирди, қақраб ётган сахро чамандай яшнаб кетди. Сўнгра мен улкан эманга айланиб, воҳага кўрк таратдим, сайроқи қушлар бағримда маскан тутиб, муаззам ҳаёт кўшигини куйлай бошладилар...

— Ё қудратинган ўргилай парвардигор! — деб юборди ҳазрат Иорам ёқасини ушлаб.

— Буларнинг ҳаммасини ўз кўзим билан кўрганимда менинг кўнглимдан ҳам худди шу сўзлар ўтди, — деди жилмайиб Бачана.

— Ие, ҳали шубҳангиз ҳам бормиди? Вой, шаккок бўтам-ей! — ҳазрат Иорам ўрнидан туриб кегаёзди.

— Тушимда-ку оёғига йиқилдим-а... Лекин кейин, кўзимни очганимдан сўнг сизларни кўриб, ростини айтсам, сал иккиланиб қолдим.

— Наҳотки қанчалик савобга ботганингизни сезмаган бўлсангиз! — ҳаяжонланганидан ҳазрат Иорамнинг ранги ҳатто оқариб кетди.

— Биласизми, отахон, сизларнинг динингиз ҳаддан ташқари ҳақиқатдан йироқ, ҳаётдан узилиб қолган, ҳаёлий нарса... Агар кўрган тушимни лоақал озгинаси ўнгимда ҳам юз берганда эди...

— Фирт шаккок экансиз! У сизни қайта тирилтирибди-ку, тагин нима керак сизга?!

— Тирилганимдан нима фойда? Эртага ҳаммаси яна қайтадан такрорланиши учун ҳаётга қайтдимми? Эртага яна ўлиш учун тирилдимми? Ахир, ўлим барҳақ-ку!

— Лекин фурсат-чи, фурсат! — деб кичқирди ҳазрат Иорам.

— Қанақа фурсат?

— Яшаш учун берилган фурсат! Ахир, олло таоло умрингизга умр кўшибди-ку?

— Бугун ўламанми, эртага ўламанми — нима фарқи бор?

— Сизга фарқи бўлмаса ҳам бошқалар учун бунинг фарқи бор!

— Ким учун, масалан?

— Ҳаёти сизнинг умрингизга боғлиқ бўлганлар учун!

— Аҳамияти йўқ... Кўп одамлар болалигидаёқ ўлиб кетган, лекин ер юзида ҳаёт давом этяпти...

— Нималар деяпсиз ўзи! Нега аҳамияти бўлмас экан! — деди ҳазрат Иорам жиғибийрон бўлиб, — Агар Руставели беланчагида ўлиб кетганда-чи?!

— Бошқаси туғиларди.

— Қачон?

— Бирор кун.

— Ҳамма гап шунда-да! Бирор кун! Унга қадар қанча вақт ўтиб кетиши мумкин! Агар Руставелининг даҳоси бўлмаганда шу пайтгача жамият не аҳволга тушиб қолишини тасаввур қила оласизми?!

— Нима кипти, Руставелидан олдин ҳам одамлар яшашган-ку...

— Ҳа, яшашган, лекин худосиз яшашган! — ҳазрат Иорам қакраб кетган томоғини ҳўллаш учун кўзачадаги суддан ҳўплаб олди. — Вақт — худо! Шуни тушунинг! Сиз, коммунистлар, худога ишонмайсизлар, шу боис, вақтнинг кадрига ҳам етмайсизлар! Вақтни беҳуда совурасизлар! Вақтга сажда қилинлар, уни эъзозланлар! Модомики, янги эътиқод ва янги дин яратмоқчи экансизлар, буни вақтдан бошланлар! Акс ҳолда, ҳеч нарсага эришолмайсизлар, зеро, яна қайтараман, худо — вақт демакдир!..

— Олдин, худо — бу сўз! — дегандингиз-ку?

— Сўз, иш ва вақт ажралмас, яхлит учликдир! — деди ҳазрат Иорам маъноли қилиб.

— Агар ундай бўлса, фикрингизга қўшиламан, отахон. Биз вақтни ҳам, ишни ҳам, сўзни ҳам кадрлаймиз. Нафсиламрини айтганда, черков кадрлаганидан кўра асло кам эмас!

— Биласизми, сизларда кейинга қолдирилган ишлар ва ишни орқага сургашга ишқибозлар шунақанги кўпки, бунақаси ҳеч замонда бўлганмас! — деди кулиб ҳазрат Иорам.

— Э-эй йўқ, отахон, унақа эмас! — шу заҳотиёқ чолга раддия билдирди Бачана. — Ишни орқага сургашни сизларга чиқазган! Олло таоло одамзодга жаннатни қачон ваъда қилади? Ўлганидан кейин! Гапим тўғрими?

— У дунёдаги жаннатга бандаси бу дунёдаги покиза турмуши ва имон-эътиқоди билан мушарраф бўлмоғи лозим. Ёки тайёрига айёрликми?

— Инсон ўз меҳнати ва пешона тери билан эришган нарсаларни сизлар худонинг марҳамати дейсизлар... Адолатдан эмас бу, отахон! Сизларнинг динингиз одамлардан жуда катта қурбон талаб қилади!

— Гуноҳга ботяпсиз, ҳуртматли Бачана, гуноҳга ботяпсиз! — деди ҳазрат Иорам хафа бўлиб. — Динимизнинг асосий қонуни олиш эмас — бериш, ҳукмронлик қилиш эмас — хизмат қилиш!

— Чиройли сўзлар булар, отахон, фақат чиройли сўзлар... Эслаб кўринг-а: жаҳолат, мутаассиблик, ақида-парастлик, салб юришлари, ўтда ёқишлар... Буларнинг ҳаммаси худо номидан, худо йўлида қилинган...

— Мен динимиз батамом камолотга етган, деб даъво қилаётганим йўқ... — деди ҳарат Иорам сал шахдидан тушиб.

— Баракалла, отахон! — Бачана хаҳолаб кулиб юборди. — Художўй одамдан бунақа гапни биринчи марта эшитишим. Хўш, буни нима деб аташ керак? Ўннга оғишми ёки сўлгами?

— Христиан динида оғишлар ҳам, кутблар ҳам йўқ. Фақат арши аъло бор! — ҳазрат Иорам кўзи билан шифтга ишора қилди.

— Каерда ўша арши аъло? — деб сўради Бачана ҳам беихтиёр шифтга қараб.

— Арши аъло — бу, оллоҳнинг даргоҳи. Ана шу даргоҳга қадам қўйган киши жамики тақиқлардан фориг бўлиб, тамомила хурриятга юз тутади. Аммо-лекин, олло ўз даргоҳига фақат руҳи пок бандаларинигина қабул қилмай. Зеро бундай бандаларнинг қазоси олло таоло жамолига етишмоқ йўлида қўйилган табаррук қадамдир... — Ҳазрат Иорам бошини қуйи эгиб, қўлларини кўксига қўйди.

— Ўзингизни чалажон бир аҳволда бу ерга келтириб ташлашганида кимни ёрдамга чақирганингиз ёдингиздами? Худони эмас, дўхтирларни ёрдамга чақиргансиз! — суҳбатга аралашди Булика.

— Ўлим васвасаси баайни оллога яқинлашиш ваҳимасидур, — жавоб берди ҳазрат Иорам Буликага қарамай.

— Муғамбирлик қиляпсиз, отахон? Балки инфарктни ҳам ана шу ваҳима орқасида орттиргандирсиз? — Булика Бачанага кўз қисиб қўйди.

Рухоний Буликага еб юборгудай қаради.

— Сенинг дининг қориндан бошланиб ҳожатхонада тугайди, осий банда! Сендай гуноҳқордан ҳатто дўзах ҳам юз ўтиради.

— Агар ўш ёққа сизнинг тавсияномангиз билан борсам, албатта шундай бўлади. Лекин дўзах ҳам, жаннат ҳам ўзингизга буюрсин. Мен коммунизмни кўрмоқчиман... Коммунизм сизнинг жаннатингиз, шундайми, ҳурматли Бачана? Тўғри, мен партиясиз одамман, лекин ҳамisha сизларнинг ҳимоянгизга суяниб яшайман...

— Марҳамат, Булика! — Бачана этиқдўзни бажонидил коммунизмга таклиф қилди. — Биз сахий одамлармиз, фақат сени эмас, ҳазрат Иорамни ҳам қабул қилаверамиз!

— Раҳмат. Ёлгон жаннатингларга ўзинглар бораверинглар, — дея таклифни рад этди ҳазрат Иорам. — Мен оллонинг иродасини кутаман... Сизларнинг арши аълоингиз ниҳоятда тубан. Ҳайронман, ўша коммунизмга етиб олгандан кейин нима иш қиларкинсизлар?

— Олдин борволайлик-чи, кейин бир гап бўлар.

— Балки ҳеч бало йўқдир сиз айтган ўша жаннатда? — деди ошқора истехзо билан ҳазрат Иорам.

— Ҳурматли Иорам ота, сизнинг динингиз яраланига қанча бўлди? — деди саволга савол билан Бачана.

— Икки минг йил! — Ҳазрат Иорамнинг овози ғурурла янгради.

Бачана хаҳолаб кулиб юборди.

— Бизникига ҳали юз йил ҳам бўлгани йўқ... Аммо тарафдорлари шунақанги кўпки — сизлар буни тушингларда ҳам кўрмагансизлар. Қойил-е! Икки минг ёшни уриб кўйиб, биздай юз ёшли ўспиринлар билан тортишиб юрибсизлар-а! Уят эмасми? Сабр қилинглар, биз ҳам икки минг ёшга кирайлик, ўшанда арши аълоингиздан туриб, бизга бир назар ташлайсизлар. Қай биримиз юксакроққа кўтарилганимиз ана ўшанда маълум бўлади!

— Ҳеч нарсага ишонмайдиган одамлар билан баҳс-лашишдан фойда йўқ! — ҳазрат Иорам девор томонга ўгирилиб олди.

— Динингиз халққа нима беради? — Бачана чекинишни истамади.

— Маънавий озик! — деди ҳазрат Иорам Бачанага қарамай. — Сизники-чи?

— Бизники ҳам маънавий, ҳам моддий озик беради! Энг аввало моддий озик беради. Ахир, арши аълога йўл олган одамга нон-туз керак, картошка-пиёз керак, гўшт-ёғ керак. Шундай эмасми?

— Қани ўша гўшт? — ҳазрат Иорам ажиб бир чаққонлик билан Бачана томонга ўгирилди.

— Бу энди баҳс эмас, отахон!.. Бугун бўлмаса, эртага бўлади!

— Бизнинг динимиз, мен сизга айтсам, одамларга гўшт ейишни ҳам, гўшт етиштиришни ҳам ман этмайди. Гапиришга сал ноқулай, лекин... Илгари гўшт кўп бўларди...

— Илгари ер юзида ярим миллиард одам яшарди, ҳозир эса — тўрт миллиард!

— Ҳм... Одамхўрликдан барвақтроқ воз кечган эканмиз, — сўз қотди шу пайтгача миқ этмай ўтирган Булика. — Агар шундай қилмаганимизда ҳозир одамзоднинг уруғи камайиб, гўшт демагани тикилиб кетган бўларди!

— Эшитдингизми?! Сизнинг динингиз инсонни мана шунақа сурбет қилиб қўяди! — ҳазрат Иорам қўли билан Буликага ишора қилди. Булика жавоб берип учун офиз жуфтлади-ю, аммо гапи бўғзида қолди: каравоти остидан каттакон каламуш бутун оиласи билан пилдираб чиқиб, палатанинг ўртасига бориб туриб олди.

— Ана сизга маргимуш! — деди жимликни бузиб Булика.

Бачана каламушни кўрди-ю, ундан жирканиш ўрнига қизиқиб кузата бошлади. Каламуш бир нарсани қидиргандай навбати билан учала шкафчанинг олдига бориб-келди, лекин ҳеч вақо топа олмай, беморларга бир-бир қараб чиқди. Булика бир чақмоқ қанд ташлаган эди, каламуш унга қайрилиб ҳам қарамади.

— Тавба, нима бўлган бунга ўзи? — деди ҳазрат Иорам таажжубланиб, — ё тўйиб нонушта қилволган, ёки очлик эълон қилмоқчи.

— Женяни чақириш керак. Анови бефаҳм дезинфекторни бошлаб келсин, қанақа каламушлар борлигини ўз кўзи билан кўрмагунча ишонмайди, — таклиф қилди Булика.

Каламуш шкафчаларни яна бир-бир искаб чиққач, ўз шериклари ёнига келди ва олдинги оёқлари билан мўйловини ғалати қимирлатиб, уларга бир нималарни тушунтира бошлади. Эркак каламуш билан икки нафар боласи жим кулоқ солиб туришди, кейин она каламуш болаларини Буликанинг каравоти остига бошлаб кириб кетди, афтидан, тешик орқали инига жўнатди, шекилли, ўзи яна дарров жуфтнинг ёнига қайтиб келди. Ўртада қизнинг суҳбат бошланиб кетди.

— Оилавий можаро. Болаларнинг бўлмагани маъкул, — деб қўйди Булика бутунлай жиддий киёфада.

Бирдан ўтақаси ёрилган урочи каламуш турган жойидан ўқдай отилиб, палатани чир айланиб чопа бошлади. Кейин нафаси бўғзига тикилганча жуфтнинг олдига келиб туриб қолди. Сал ўтмай эркак каламуш ҳам ана шу ахволга тушди, у ҳам жазаво билан палата ичида обдон югургач, урочисининг рўпарасида тўхтаб, унга

тикилганча қотиб тураверди. Иккала каламуш шу алпозда узоқ туришди.

Бачананинг кўнгли нохуш бир нарсани сезиб, юраги орқасига тортиб кетди... Каравот остидан иккита каламуш боласи чиқиб келди. Улар ота-оналарининг олдига чопиб боришган эди, катта каламушлар парво ҳам қилишмади. Шундан сўнг каламуш болалари уларни тумшуклари билан туртиб кўришди. Аммо ота-оналари ҳамон кимир этишмасди. Кейин каламуш болалари олдинги оёқлари билан гоҳ отасини, гоҳ онасини тортқилай бошлади. Шу пайт бирдан ҳаммалари бараварига жойларидан кўзғалишди-ю, гоҳ шкафга, гоҳ деворга, гоҳ бир-бирларига урилиб, бир йиқилиб, бир туриб, хона ичида жазава билан югура бошлашди.

— Буларга нима бўлган ўзи? Ақлдан озганми? — ҳазрат Иорам чўкиниб кўйди. — Булика, худо хайрингни берсин, Женяни тезроқ чақира қол!

Булика каравотда ўтирганча каламушларнинг ваҳшиёна рақсини томоша қилар, ранги докадек оқариб кетган, кўзлари олазарак эди.

— Маргимушнинг таъсири бу... Ичлари ёниб, сув кидиришяпти... Лекин сув багтар қилади, — деди Бачана.

— Сут-чи, сут? — сўради ҳазрат Иорам овози қалтираб.

— Бериб кўринг-чи? — илтимос қилди Бачана.

Ҳазрат Иорам титроқ кўл билан ликопчага сут қуйиб, полга кўйди. Лекин вақт ўтган эди. Каламушлар сутни пайқашмади ҳам.

— Қизик, болалари тетикров-а, — деди Бачана ва шу заҳоти, гўё унинг сўзларини рад этгандай, каламуш болаларидан бири оёқлари осмондан бўлиб қулади. Ҳаял ўтмай иккинчиси ҳам ағдарилди.

— Ортиқ чидаёлмайман! — Булика инграб юборди ва тилининг остига нитроглицерин таблеткасини ташлаб, кўллари билан юзини беркитди.

— Э худо, ўзинг бандам дегин! — деди ҳазрат Иорам аянчли бир оҳангда.

Каламушлар фалокатни сезиб, кўзларини очишди ва гандираклаганча болаларининг жасади ёнига бориб, тиз чўкишди.

— Женя! — деб кичқирди Бачана ва хиёл ўрнидан турди. Каламушлар бошини кўтарган эди, Бачана уларнинг қоп-қора, мунчоқдай кўзларига тўлган дард, хайрат ва ноумидликни кўриб, нафаси ичига тушиб кетди.

— Женя! — қичқирди у яна ва ҳолсизланиб ёстикқа суяниб қолди.

— Ҳурматли Бачана! Бачана! Бўтам! — ҳазрат Иорам ётган жойида тўлғанарди. — Булика! Ановиларга қара!

Аммо Булика юзини ёстикқа босганча қимир этмай ётар, ҳеч нарсани эшитмасди.

— Хой, ким бор! Ёрдам беринглар! — деб бақирди ҳазрат Иорам ўрнидан туришга уриниб, лекин юрагида қаттиқ санчиқ сезиб, яна жойига чўзилиб қолди...

Палатага мудҳиш сукунат чўқди. Полда жонсиз каламушлар думалаб ётар, аранг нафас олаётган беморларнинг каравоти устида ўлим қанотларини ёзиб, ўлжасига кўз тиккан қузғундай, пайт пойлар эди.

Эшик шахд билан очилиб, палатага ўтакаси ёрилган ҳамшира Женя билан дўхтир кириб келганини ҳеч ким сезмади.

— Хўш, кўнгилларинг жойига тушдимми энди? — деди Женя ўлган каламушларни кўриб. Лекин шу заҳоти дўхтирнинг безовта овози эшитилди:

— Пантопон! Тез! Учовига ҳам!

8

Ласа Басилия Тамарани Озургети¹ бекатидан топиб олди. Қиз бошини кичкинагина сумкачасига қўйганча скамейкада ухлаб ётарди. У ўзига бировнинг қаттиқ тикилиб турганини сезиб, уйғониб кетди. Қизнинг кўзлари катта-катта, кўм-кўк, юзи пахтадай опшоқ, қизғиш лаблари пўрсикқина бўлиб, қуюқ тилларанг сочлари таранг кўксини қоплаб ётарди. Қиз сапчиб ўрнидан турди. Ласа унинг келишган, тикмачоқдай қомагига тез кўз югуртириб чиқди...

...Шу кундан бошлаб Ласа Басилиянинг ошхонасида янги официантка пайдо бўлди, мижозларнинг сони эса уч барабар ортди. Энди бу ерда қишлоқнинг жамики эркаклари тўпланадиган бўлди. Улар уззуқун ошхонада ўтириб гап сотишар, аллақанча нордон «Изабелла»²ни ичиб юборишарди. Эс-хушини йўқотган бу оломонни хотин-халаж ва ота-оналар минг машаққат билан ўрнидан кўзғатиб, уй-уйларига олиб кетишарди.

¹ О з у р г е т и — Махарадзе шахрининг эски номи, бу ном халқ орасида ҳозир ҳам кўп ишлатилади.

² И з а б е л л а — шу номдаги узумдан тайёрланган вино.

- Тамара, фариштагинам, яна ўн шиша!
  - Тамара, сенга бундай ҳусн-жамолни ато қилганнинг уйи куйсин!
  - Қайтими керак эмас, бир боқишингни ўзи миллион сўм туради!
  - Тамара, бир марта жилмайгин, кейин Ласайянинг¹ пичоғи билан сўйиб ташласанг ҳам майли!
  - Ласайя, қизчанинг оёғини ўпсанг ҳам арзийди, агар шу бўлмаса сассиқ ошхонанг билан бирга касодга учрардинг!
  - Омадинг бор экан, Ласайя! Энди кучук сўйиб сотсанг ҳам бўлаверади!
  - Тамара, бир марта ўпгин, кейин Супсага² ташлаб юборсанг ҳам майли!
  - Қоматини қара, қоматини!
  - Шу пайтгача нега ҳеч ким ўғирлаб кетмаганикин-а!
  - Ҳозир бораман!
  - Билмадим, йигитча!
  - Миллион сўм — кўп. Шунча пулни нима қиламан?
  - Ўзингнинг хотининг мендан чиройлироқ!
  - Кайфинг тарқагандан кейин ўпиб қўй!
  - Бошқа одамни севаман, азизим!
  - Қўлингни торт! Торт қўлингни деяпман! Ласа, манови пиянистани тийиб қўй!
  - Ласа, бўлди, беркит ошхонани!
- Ҳар куни мана шу ахвол...

Бачана ошхонага кириб, бурчақдаги столга ўтирди.

Ташқарида қизиб кетган ердан ҳовур кўтарилар, поли эндигина ювилган ошхона эса ниҳоятда салқин эди. Ласайя ичкарида, қайнаб турган қозон атрофида уймаланишар, Тамара пештахта олдида туриб, Бачанага орқа ўтирганча стаканларни артарди.

Хали барвақт бўлгани учун ошхона бўм-бўш эди. Одатда ҳўрандалар тушдан кейин йиғилишарди. Бачана буни билар, шунинг учун ҳам олдинроқ келган эди. У бир оз кутиб ўтиргач, секин йўталиб қўйди. Тамара ялт этиб ўтирилди. Бачананинг юраги ўйнаб кетди. У ерга қараб, яна йўталди — бу гал ҳаяжонини яшириш учун шундай

¹ Л а с а й я — Ласанинг кичрайтирилгани.

² С у п с а — дарёнинг номи.

килди. Тамара пештахтадан тарелка, пичоқ ва вилка олиб, Бачананинг олдига келди. Бачана фақат унинг бармоқларини — узун-узун, чиройли, иссиқ сувдан сал қизариб, бўғриққан бармоқларини кўриб турарди. Қиз тарелкани столга қўяркан, хўрандага қизиқсиниб разм солди. Чунки уни биринчи бор кўраётган эди.

— Нима буюрадилар? — сўради у.

Бачана бошини кўтарди.

— Нон! — деди секингина ва бир ютиниб қўйди.

— Шу холосми?

— Озгина пишлок.

— Гўшт-чи?

— Йўқ.

— Вино опкелайми?

— Мумкинмас. Эртага имтиҳоним бор.

— Нимадан?

— Физикадан.

— Нечанчи синфдасан?

— Тугатяпман.

— Ҳа-а-а... Харчо ичмайсанми?

— Харчога пулим етмайди? — Бачана шундай деди-ю, дув қизариб кетди.

Тамара кетди. Сал ўтмай патнис кўтариб келди. Столга нон, пишлок, тарелкада харчо билан бир стакан вино қўйди.

— Шунини ичсанг бўлади! — деди у жилмайиб ва Бачананинг ёнига ўтирди. — Исминг нима?

— Бачана.

— Фамилиянг-чи?

— Рамишвили.

— Менинг исмим Тамара.

— Биламан! — Бачана стаканни қўлига олди.

— Нега сени шу пайтгача кўрмаган эканман?

Бачана уялиб кетди. Гўё сапчиб чиқиб томонига қадалиб қолган юрагини ўрнига туширмақчи бўлгандай, винодан бир хўплаб қўйди.

— Мени ёшимдагилар ошхонага киришмайди.

— Сен нега кирдинг бўлмаса?

— Қорним очиб кетди, шунинг учун кирдим, — Бачана винодан яна бир хўплади.

— Нордон эканми? — Тамара ҳазиломуз бурнини жийириб қўйди.

— Саломат бўл! — Бачана стаканни бир кўтаришда бўшатди. — Қанча тўлашим керак?

— Физикани топширганингдан кейин ҳисоб-китоб қиламиз!

— Тамара! — деган овоз эшитилди ичкаридан.

— Кетяпман, Ласа! — деб қичқирди Тамара. — Ҳозир келаман! — деди у Бачанага ва чопқиллаганча хўжайинининг олдига кириб кетди.

Қайтиб келган Тамара ҳангу манг бўлиб қолди: Бачана кетиб бўлган, столдаги таомларга эса қўл урилмаган эди.

— Салом! — деди Тамара стол ёнига ўтираркан.

— Салом! — жавоб берди Бачана.

— Топширдингми?

— Топширдим.

— Неччи бўлди?

— Уч, — Бачана базўр жилмайди, — бу ҳам бувам Ломкацанинг ҳурмати туфайли. — У чўнтагидан беш сўм чиқариб, столга қўйди. — Кечаги тушликка.

Тамара пулга ҳатто кўз қирини ҳам ташламади.

— Яна нечта имтиҳонинг қолди?

— Тамара! Нима қиласан ёш гўдакнинг олдига ўралашиб! Бу ёққа келсанг-чи! — деб қичқирди Дуту Центерадзе. У тўртга улфати билан ошхонанинг нариги бурчагидagi стол ёнида ўтирар, кайфи анча ошиб қолган эди.

Тамара унга эътибор ҳам бермади.

— Яна нечта имтиҳонинг бор?

— Бигга.

— Қачон?

— Индинга.

— Бўлмаса индинга кел.

— Эртага ҳам келаман.

— Келавер. Ҳозир нима ейсан?

— Тама-ара! Намунча ёпишиб қолдинг ўша мишиқига! Кела қолсанг-чи! — қичқирди яна Дуту.

Тамара унинг ёнига борди.

— Нима истайсиз?

— Сени ҳуснингдан бошқа нимани ҳам истардим! Ўтир биз билан!

— Вақтим йўқ. Бирор нарса керак бўлса, айтинг.

— Яна ўн шиша опкел-да, ёнимга ўтир! Сен учун ичмоқчиман! — Дуту Тамаранинг қўлидан ушлади. Қиз юлқиниб чиқиб, пештахта ёнига борди.

— Ласа, ўн шиша вино бервор.

Ласа шишаларни ола бошлади. Дуту ўрнидан туриб,

пештахта томонга қараб юрди. Унинг кўзлари йилтирар, анча-мунча ичиб қўйгани сезилиб турарди.

Дуту Центерадзе милиционер эди. Паст бўйли, явриндор, кўллари узун-узун, белига тўшпонча тақиб олган бу одам ўзига ниҳоятда бино қўйган бўлиб, ҳамиша гердайиб юрарди. У пештахта олдига келиб, Тамарани бағрига босди.

— Қизга тегажаклик қилма, Дутуйя, бор, жойингга бориб ўтир! — деди Ласа қовоғини солиб.

— Ўзи индамаяпти-ю, сен нима қиласан бурнингни суқиб! — деб дўқ урди Дуту ва олтига пишани кўтариб, изига қайтди. — Аммо-лекин, винони столга опкелиб бериш сени вазифанг! — бақирди у Ласага. — Агар бирортасини шу қизга шилқимлик қилганини кўрсам, жонидан умидини узаверсин! Жасадини малоик Гавриил черковининг ҳовлисига ўзим кўмаман! Билиб қўйинглар! — Дуту бу сўзларни ҳаммага эшиттириб айтди.

Тамара қолган тўртта пишани олиб келган эди, Дуту уни зўрлаб ёнига ўтказди.

— Ўтир, қизалоқ, сенинг саломатлигингга ичмоқчиман! — Дуту стаканни қўлига олиб, ўрнидан турди ва Ласага қараб гап бошлади: — Ласайя Басилия! Шундоқ қизни тарелка ювдиришга уялмайсанми? Тамарани менга бер, мен уни олтин тахтга ўтказаман, бамисоли малика Тамарадай¹ ҳаёт кечиради!

— Қайси бир олтин тахтинга ўтказасан! Битгасида хотининг Талика савлат тўкиб ўтирибди-ку! Бўладиган гапни гапирсанг-чи, ўпкаси йўқ! Ҳовлингга дарахт у ёқда турсин, диккайган чўп ҳам кўринмайди-ку! Олдин товукларингга қўноқ ясаб бер!.. Ҳе, сендақа валломатдан ўргилдим!

Ошхонада қаҳқаҳа кўтарилди.

— Овзингга қараб гапир, Ласайя, тилингни суғуриб оламан-а! — Дуту вижиниб, тўшпончасини ушлади.

Бачана ўрнидан туриб, эппикка қараб юра бошлади.

— Тўхта, ҳой бола! — деб чақирди уни Дуту. — Нега бу ерда ўралашиб юрибсан? Разм солиб қара-чи, сенинг тенгқурларинг бормикин?

— Овқатлангани кирувдим, — хотиржам жавоб берди Бачана.

— Нима учун кирганингни яхши биламан! Ма, мановини ичгину туёғингни шиқиллат! — Дуту Бачанага бир

¹ Т а м а р а — XII асрда Грузияда ҳукмронлик қилган подшо.

стакан вино билан бир бўлак товук гўшти узатди. Бачана яқинлашиб, унинг қўлидан стакан билан гўштни олди-ю, индамай столга қўйди.

— Мен ичмайман.

— Ундай бўлса бир жўнавор-чи!

— Жўнайманми, жўнамайманми — бу менинг ишим! — Бачананинг икки юзи лолодек қизариб кетди. Дуту унинг кулоғидан ушламоқчи бўлиб, қўлини чўзган эди, Бачана чап берди, Дутунинг қўли ҳавода муаллақ қолди. — Сен мастсан, Центерадзе! — деди Бачана милиционерга ва ташқарига қараб йўл олди.

— Ким бу итвачча! — сўради эсанкираб қолган Дуту.

— Ломқаца Рамишвилининг невараси! — деди унинг ёнида ўтирган Ушанг Каландадзе. Дутунинг дами ичига тушиб кетди. — Эсингдами, Манучар Киквадзени йўқ қилдим, деб бошлиғинг орден олган эди, аслида уни мана шу бола ўлдирган... Тинч қўй уни... — деб шивирлади Каландадзе Дутунинг кулоғига.

— Бекор гап, — деди Дуту тишини вичирлатиб. — Ўзим қатнашганман ўша операцияда! — Центрадзенинг юзи бўғриқиб кетди. — Троцкийчининг ўғли, маккор бола у!

— Нима гуноҳ қилди бола бечора? Овқатлангани кириб, ҳеч нарса емай чиқиб кетяпти, бировга нинг дегани йўқ... Яхши эмас, Дуту, битта аёлни даб ақлдан озиш... — деди хафа бўлиб Афанасий Лория.

— Ким аёл, аҳмоқ?! Аёл эмас, фаришта у! Олдида тиз чўкиб, оёғини ўпишинг керак! — Дуту патнисдай келади-ган кафти билан Афанасийнинг елкасига туширди.

Афанасий қалқиб кетди. Ошхонага оғир сукунат чўкди.

— Нима, заёмга ютганмисан Тамарани, Дутуйя? Қўйвор кизни, биз ҳам кўриб, мундоқ яйрайлик! — деди Мамука Яшвили вазиятни юмшлатмоқчи бўлиб.

— Майли, бугунча кечираман, аммо эртадан бошлаб қорангни кўрмайин бу ерда! — пўписа қилди унга Центерадзе.

— Шунчалик зўр экансан, армияга борсанг бўларди! — жавоб берди кулиб Мамука. — Балки Гитлернинг таъзирини бериб қўярмидинг!

— Ким тартиб ўрнатади бу ерда? Сенга ўхшаган қочоқларга ким кўз-кулоқ бўлиб туради?

— Ким қочоқ? Мен қочоқманми? Бир килограммлик осколка ҳалигача кўкрагимда турибди! — Мамука кўйла-

гининг ёқасини ечди. — Сен мени қочоқ деясанми?! Бу ерда ҳали сен тартиб ўрнатасанми?! Уччига чиққан иш ёқмас ва қочоқ ўзингмасмисан?! — Мамука столдаги пишани олиб, Центерадзегга ташланди. Дуту тўппончасини суғурди. Бачана ошхонадан чиқиб кетди.

Тамара ошхонада пайдо бўлганига уч ой тўлар-тўлмас қишлоқда узунқулоқ гаплар ўрмалаб қолди. Худди баҳорги қалдирғочдай бу миш-мишлар ҳовлидан ҳовлига, уйдан уйга ўта бошлади. Далаларда, чойзору умумзорларда, боғ ва томорқаларда, бозорда, идорада, ҳаммомда, саргарошхонаю кутубхонада — ҳуллас, ҳамма ерда ёш официантканинг ғийбатини қилишарди.

— Эшитдингми, уч кун бурун ошхонада Мамука Яшвили билан Дутуйя Центерадзе ана шу касофат қизнинг дастидан бир-бирларини ўлдириб қўйишларига сал қопти...

— Айтишларича, танбал Дутуйя хотинини роса дўппослаб, Мелекедурига — отасиникига жўнатиб юборибди...

— Қандоқ ялмоғизни топиб келган экан Ласайя ўлгур! Ундан ҳомиласи ҳам бор эмиш. Вой, яшпамагур-ей...

— Ундан эмас, Дутуйя-милиционердан ҳомиласи...

— У жувонмарг Мамука Яшвилига ҳам кўз сузиб юрган экан, хотини сезиб қолиб, қизни роса адабини берибди...

— Гитлердан баттар экану манжалақи! Бутун қишлоқни остин-устун қилиб юборди-я!

— Ҳаммани бошини айлантириб қўйди мегажин!

— Айлантириш ҳам гапми! Айтишларича, Торнике Кинцурашвили Ардалион Гваладзегга пичоқ кўтарганмиш...

— Дутуйя-милиционернинг кўзи қаёқда?

— Дутуйянинг ўзи биринчи ўйнаши-ку!

— Дутуйя ҳам майли-я, анови болани ҳам йўлдан ураётганмиш у суқоёқ!

— Қайси болани?

— Ломқаца Рамишвилининг неварасини-да, Бачана-ни... Фақат шунинг учуноқ уни турмага жўнатиш керак... Она сути оғзидан кетмаган болага кўзини сузади-ми?! Уч кун бурун ошхонани олдида кўрдим — телбанамо бўп қопти боёқиш...

Тамара Зосим Хинтибидзеникида ижарада турарди. У деразаси кўчага қараган энг четдаги кичкинагина бир хонани эгаллаганди.

Қишлоқ маст уйқуда эди. Бачана аста деразани чертди. Сал ўтмай деразада кўрқиб кетган Тамаранинг юзи кўринди. Бачанага кўзи тушиши билан қизнинг нигоҳида таъна ва алам ифодаси учқунлади. Лабини тишлаб, кафтларини кўксига жуфтлади, кейин деразани қия очди-да, хижолат чекиб турган Бачанадан:

- Сенмисан? — деб сўради шивирлаб.
- Бир мунутга кирайин, — ёлворди Бачана.
- Сен етмай турувдинг! — Тамаранинг овози титраб

кетди.

- Хўп дегин!
- Бу ифлос ишларга аралашма, Бачана! Бор, уйингга бор! Мендан нима истайсизлар ўзи? Нега мени бадном қиласизлар? Сизларга нима ёмонлик қилдим? Бўлди... Мени тинч қўйинглар... — Тамара хўнграб йиглаб юборди.

Бачана деразадан ошиб тушди-да, Тамарани айланиб ўтиб, стол ёнига бориб ўтирди. Қиз жинчиروқни ёкди, кейин ўзи ҳам Бачананинг рўпарасига келиб ўтирди.

- Хўш, нима дейсан?

Бачана индамади.

- Нимага келдинг?
- Шу гаплар ростми? — сўради Бачана титроқ қўли билан жинчиروқ қурумани кўчираркан.
- Қайси гаплар? — хўрсинди Тамара.
- Сен ҳақингдаги... Ёмон гаплар...
- Ўзинг-чи, ўзинг ишонасанми?

Бачана елкасини қисди.

- Мен айтмоқчи эдимки...
- Хўш, қани?...
- Мен шунинг учун келдимки...
- Қўй, гапирма! Қишлоқда ёлғиз сени софдил одам деб биламан! Гапирма ҳеч нарсани!

Бачана кўз ёшини ичига ютиб, бирдан тилга кирди:

- Қийин!
- Нима?!
- Қийиниб, мен билан юр.
- Қаёққа?
- Билмайман.
- Қаёққа бораман, ахир?
- Сен қишлоқдан кетишинг керак!
- Шарманда бўлиб-а?
- Кетишинг керак! Улар сени фақат аёл деб билишади, мен бўлсам...

— Сен-чи?

— Кийин, деяпман! Нарсаларингни ҳам йириштир, бўла қол! — Бачана шундай ишонч ва қатъият билан гапирардики, бунга ҳатто унинг ўзи ҳам ҳайрон қолди.

Тамара сакраб туриб, каравот остидан чамадонини олди-да, елби-югуриб унга нарсаларини йириштириб сола бошлади. Бу орада Бачана айвонга чиқиб, Зосимнинг эшигини тақиллатди.

— Ким у? — деган уйкусираган овоз эшитилди ичкаридан.

— Бу мен, Бачана, Люмкаца Рамишвилининг неварасиман.

— Адашибсан, болакай!

— Йўк, Зосим амаки, адашганим йўк. Илтимос, Маро холам билан бирга бир минутга чиқинглар!

— Агар кайфинг ошган бўлса, уйингга бор! — деди Зосим зарда билан.

— Йўк, маст эмасман! Чиқа қолинглар, илтимос! — деди яна Бачана.

Эшик очилиб, Зосим чикди. У фақат ички кўйлак-иштонда эди. Унинг орқасидан ўтақаси ёрилган Маро мўралаб турарди.

— Мен Тамарани олиб кетяпман, Зосим амаки, шуни билиб кўйинглар демоқчи эдим...

— Опкета қол... Шунгаям уйқуни ҳаром қиласанми? Уни мендан қарзи йўк... Ижара ҳақини олдиндан тўлаб кўйган...

— Зосим амаки, Мамука Яшвилини, ёки Дутуйя Центерадзени, ёки Ласайя Базилияни, ёки Торнике Кинцарашвилини Тамаранинг хонасидан чиқиб кетаётганини кўрганмисиз?

— Нега менга ёпишиб олдинг, болакай? Нима, мен унга коровулманми?

— Йўк, Зосим амаки, сиз тўғри одамсиз! Менга ҳақиқатни айтинг!

Зосим дудукланиб, чаккасини қашлай бошлади.

— Ростини айтсам, ўғлим, бировни чиқиб кетаётганини ҳечам кўрмаганман!.. Дутуйя Центерадзе маст ҳолда уч марта хиралик қилган кирмоқчи бўлиб, лекин Тамара киритмаган. Икки марта Торнике Кинцарашвили қадам ранжида қилган, у ҳам кайфда бўлган, қиз унияма кувиб солган... Тунда унинг хонасига кирган биринчи одам сенсан... — Зосим чамадон кўтариб турган Тамаранинг кўзларига қаради.

— Нега бўлмаса уни ёмоногликка чиқаришди? — сўради Бачана.

— Биздан бир оғиз ҳам ножўя гап чиққани йўқ, болагинам! — гапга аралашди Маро эрининг олдига ўтиб. — Қайтанга олдидан ҳам, орқасидан ҳам мактаб юрамиз, ишонишмаса нима қилайлик?

— Кетдик! — Бачана Тамаранинг қўлидан чамадонни олди.

— Бемаҳалда қаёққа борасизлар, болам? Эрталаб кетинглар, йўлга у-бу нарса тайёрлаб берардим... — деди Маро хижолат бўлиб.

— Мана шу гапингизни ўзи етиб ортади! — жавоб берди Бачана. — Хайр, раҳмат сизларга!..

— Қилаётган ишингни буванг биладими? — деб сўради Зосим Бачанадан, улар ҳовлига чиқишганч.

— Билади! — қисқагина жавоб берди Бачана ва Тамаранинг қўлидан ушлади: — Кетдик!

Улар анчагача индамай боришди. Катта йўлга чиқишгач, Бачана чамадонни ерга қўйди-да, бир четга ўтириб, тамаки ўради. Тамара унинг ёнига ўтирди. Бир оз дам олишгач, яна йўлга тушишди. Насакирали давонига етганда тагин нафас ростлагани ўтиришди.

— Нега индамайсан, гапирсанг-чи! — деди Тамара.

Бачана қўнидан кичкина бир тутунчани олиб, Тамаранинг тиззасига қўйди.

— Нима бу? — сўради Тамара.

— Ишлаган кунларим учун олган авансим... Олти юз сўм... Ҳозирча етади сенга... Ун сотиб ол... — Бачанининг томоғига бир нарса қадалиб, у ёғини гапиролмади.

Тамара тутунни очди, пулни кўрди-ю, тутунни қайтадан ўраб, Бачананинг қўнига солиб қўйди, кейин юзини тиззасига босганча хўнграб йиғлаб юборди. Бачана уни юпатмади, тасалли ҳам бермади. Қизнинг йиғлаб бўлишини кутди. Ахийри чидаёлмай, гап бошлади:

— Йиғлаган яхши... Мен ҳам бирор ерим оғриси ёки бирор нарсадан қаттиқ изтироб чексам, ўрмонга бораман-да, дарахт тагига чўзилиб, тўйиб-тўйиб йиғлаволаман... Кун бўйи, то кўз ёшим қуриб, кўнглим бўшамагунча йиғлайвераман... Шундан кейингина енгил тортаман. Майли, йиғла, йиғлайвер!.. Юрагингни бўшатвол. Бўлмаса инсон чидармиди... Аммо-лекин, сен одамлардан хафа бўлма... Уларда айб йўқ... Ҳаммасига ҳуснинг, тенги йўқ ҳуснинг сабабчи... Бизнинг эркакларимизга келсак... Улар

бир-бирларига ҳасад қилганларидан ёқа қолишди... Уч ойдан бери мижжа қокқаним йўк, фақат сени ўйлайман. Нега бунчалик гўзал бўлмасанг?.. Ким кўрса, фақат менга кулиб боқяпти, фақат менга ишва қияпти, деган хаёлга боради... Менга ҳам шундай туюларди. Лекин унақамаслигини биламан! Биламану, аммо... яхши кўраман, жудаям яхши кўраман... Сенсиз туrolмайман... Ўламан... — Тамара йиғидан тўхтаб, Бачананинг сўзларига таажжуб билан кулоқ сола бошлади. У ҳамон гапдан тўхтамасди. — Яқинда ўн еттига тўламан. Тўғри, унчалик катга ёш эмас, лекин кам ҳам эмас... Биламан, сен менга худди ёш болага карагандай қарайсан... Ажабланма... Сени севаман, шунақаям севаманки... Нима қилайин? Лекин пулни ол... Мен уни ўғирлаб олганим йўк... Бувам бердилар... Сенга деб бердилар... Бувам — доно одам... Сени олдинга ҳам ўзлари юбордилар, кишлокдан опчикиб кет, дедилар. Мени севолсанг қанийди... Лекин сен бениҳоя чиройлисан, билмадим, қисматинг нима бўларкин... Ҳали ёшман — сени химоя қилолмайман, сенга паноҳ бўлолмайман... Аммо яхши кўраман, жонимдан ҳам ортиқ кўраман... Уч ойдан бери уйқи йўк, кечасию кундузи кўз олдимдан нари кетмайсан...

Бачананинг ўпкаси тўлиб, гапиролмай қолди. Тамаранинг тиззасига бошини қўйди-ю, худди ўрмонда адашиб қолган бўри боласидай, қачонлардир Чхакоура ёнбағрида бўлганидай, уввос тортиб йиғлаб юборди.

Тамара унинг бошини кўксига босди, шунда Бачана музлаб ётган юрагига аллақандай тафт ўтганини, бу ҳарорат аста-секин кучайиб, қалбида мислсиз бир олов пайдо бўлганини сезди. У Тамарани кучоклаб, кўксидан, елкаларию бўйнидан, юз-кўзларидан энтикиб ўпа бошлади. Қизнинг кўзларидан шўртаём ёш қуйилар, ўзи эса эҳтирос билан шивирларди:

— Офтобим, қувончим... Сен менинг акамсан, отамсан... Қайғую ҳасратларимсан... Ҳам ўғлим, ҳам етимлигимсан... Сен менинг ҳаётим ва заволимсан... Болагинам, муҳаббатим... Қаёқдан пайдо бўлдинг, ҳаётимга қай йўсин кира қолдинг?

Сўнг уларнинг лаблари тутшиб, жимиб қолишди, аммо энди юраклари тилга кирган эди.

Ҳар икковининг кўксида кумуш қўнғироқлар жаранглар, шундай ҳамоҳанг ва улуғвор жаранглардики, шу тобда улар худога илтижо қилишдан бўлак ҳеч нарсани хоҳлашмасди...

— Эй, парвардигор! Бизнинг қалбимиз ва жисмимизни пайванд қил, бизни улкан, ҳад-ҳудудсиз, яхлит бир ҳаётга айлантир!.. Э қодир худо, менга унинг қонини бер, унинг томирларида менинг қоним жўш урсин! Бизни гунохдан асра, тезроқ омонатингни қайтариб ол!..

— Бачана, қуёшим, қаердан пайдо бўлдинг, нега ҳаётимга сирғалиб кирдинг?.. Менинг бахтим, менинг кулфатим... Қўй, кераги йўқ, жоним, кераги йўқ... Қизман ҳали...

— Ё тангрим! Менга сабот ва чидам бер! Эс-хушимдан жудо қилма! Ўзинг асра, парвардигор!

Улар қўл ушлашиб, яна йўлга тушишди. Ўрмон уйғонди. Қушлар тонг ва қуёш қўшиғини бошлаб юборишди. Теварак-атрофдаги қишлоқлардан итларнинг вовиллаши эшитилди. Дарёнинг нариги томонида хўроз биринчи қичқариши биланок оёққа турган дехкон томорқасига кирган сигирни болохонадор қилиб сўқди. Осмон ёриша бошлади. Тоғ чўққиларининг тепасида сузиб юрган булутлар қизғиш тусга кирди. Насакиралида тонг отди.

Бачана тўхтаб, чамадонни Тамаранинг оёқлари олди-га қўйди.

— Энди боравер! — деди у ғамгин товуш билан.

Тамара унга узок тикилиб турди. Сўнг хотиржам сўради:

— Нима қиламиз бу ёрига?

Бачана индамади.

— Қўшниларингга нима дейсан?

Бачана елкасини қисди.

— Кетавер... — деди у базўр.

— Мени унутиб юборма.

Бачана бош чайқади.

— Дунёда энди ҳеч кимни сени севганчалик севолмайман!

— Турмушга чикма... Ҳадемай улғаяман... — Бачананинг кўзларига ёш қалқди.

Тамара тиз чўкиб, унинг қўлларига лабини босди.

— Тагин қанаққиб улғаясан? — қиз Бачананинг тиззаларини кучди.

Бачана оёқларини аста қизнинг кучовидан бўшатиб, уч-тўрт қадам орқага тисланди-ю, шартга бурилиб... кета бошлади.

Ярим чақиримча юргач, қайрилиб қаради. Қиз ҳамон йўл устида тиз чўкканча унга тикилиб турарди.

Бирдан Бачана хайратидан титраб кетди. У кизнинг катта-катта, мовий кўзларини аниқ-равшан кўриб турарди. Тамаранинг кўзлари жикка ёш эди.

Қоқ пешинда Бачана ошхонага кирди. Тамаки тутунига тўлиб кетган зал гавжум, ғала-ғовур эди. Ласа пештахта орқасида туриб, ўзи одатланган чаққон ҳаракат билан бодринг ва помидор тўғрарди. Бачананинг кириб келганини кўриб, пичоғини кўтарганча донг қотиб қолди. Ошхонага жимлик чўқди. Кулиб турган, хайратга тўла, қути ўчган — турли хил чехралар Бачанага бараварига қадалган, ҳамманинг нигоҳида фақат битта савол ифодаси бор эди. Бир муддат жимликни бузишга ҳеч ким журъат этолмади. Ниҳоят, Ласа тилга кирди:

— Ана ўзлари! — деб хитоб қилди у ва елкасидан тоғ афдарилган одамдай енгил хўрсиниб қўйди. Ошхона яна жонланди. Ҳамма бараварига гапира кетди. Ана шу ғала-ғовур орасидан Дуту Центерадзенинг масхараомуз овози эшитилди:

— Иштонсиз куёвга саломлар!

Бачана милиционерга эътибор бермай, тўппа-тўғри Торнике Кинцурашвили ўтирган стол ёнига борди.

— Қизни қаёққа яширдинг? Ёки буванга обориб бердингми? — Торниканинг кайфи анча баланд эди.

— Торнике Кинцурашвили! Одамларга тўғриси айт, ўша қиз бузукмиди ёки бузукмасмиди? — деб сўради Бачана овозини кўтариб.

— Буни Ласайядан сўра. Ўша кизнинг унга ҳам тўшак, ҳам ёстиқ эди! — жавоб берди Торнике хахолаб.

— Бу одам тўғри гапиряптими? — Бачана Ласага мурожаат қилди.

— Агар қизга ножўя гапирган ёки қўлимни теккизган бўлсам, лоақал кўнглимга ёмон ўй келган бўлса эртагача тил тортмай ўлай, мана шу пичоғим юрагимга санчилсин! — Ласа қўлидаги пичоқни бир уриб, пештахтага санчиб қўйди.

Бачана яна Торникега юзланди.

— Агар эркак бўлсанг, Торнике Кинцурашвили, ўрнингдан туриб, гапир: қизникига неча марта боргансан? Гапиравер, тортинма, бари бир у эшитмайди!

— Кимсан ўзинг, мишиқи! Келиб-келиб сенга ҳисоб бераманми! — Торникенинг қони қайнаб кетди.

— Бўла қол, бўйнини ола, неча марта у сени уйдан ҳайдаб юборган?

— Ҳеч ким мени ҳайдаган эмас! Кайфим таркаганидан кейин ўзим кетганман... Ана Зосим гувоҳ, сўра ишонмасанг! — Кинцурашвили сал паст тушди.

— Мамука Яшвили, ҳеч кимга ишонмасам ҳам, сенга ишонаман! Айтгин-чи, нима учун хотининг Дарежон Тамара билан уришган эди? — Бачана боядан бери лабини тишлаганча миқ этмай ўтирган Мамукага мурожаат қилди.

— Аҳмоқ-да, аҳмоқ! Дутуйя Центрадзенинг хотини кулоғига пичирлайвериб, ақдан оздирган, — жавоб берди Мамука бошини ҳам кўтармай.

— Сен менинг хотинимга тил теккизма, аблаҳ! — деб бақирди Центерадзе.

Мамука ўрнидан турди, аммо Бачана уни гапиртирмади.

— Энди бўйинларингга олинглар, қайси бирларингиз лоақал бир марта бўлса ҳам Тамара билан ётгансизлар? Сен бошла, Дутуй!

Центерадзе ўрнидан турди. У бу ерда интизом ўрнатмоқчи бўлган безбет болани гирибонидан олиб, ошхонадан чиқариб юбориш ниятида турган эди, аммо Бачана милиционернинг хатти-ҳаракатини ўз саволига жавобдай тушуниб, пештахтага санчилиб турган пичокни суғурди-да, Центрадзенинг устига бостириб борди:

— Ёлғон, аблаҳ, ёлғон! Уч марта кирмоқчи бўлгансан кизникига, лекин учала сафар ҳам у сени ҳайдаган шармандангни чиқазиб! Сен сурбет, мақтанчоқ одамсан, Дутуйя Центерадзе, фақат эл олдида мактаниш учунгина ҳалол-покиза бир кизни бадном қилдинг, юзига қорақуя сурқадинг! Тўғрими гапим, Зосим амаки?

— Тўғри, ўғлим, тўша-тўғри! — деди ранги оқариб кетган Зосим.

— Сен қаёқдан биласан, калаварам? — Центерадзе унга ташланиб қолди. — Ё этигимни ечиб кўйганмисан?!

— Болани гапи тўғри, халойиқ, тепамда худо турибди! — такрорлади Зосим.

— Палид одамсан, Дутуйя Центерадзе! — деди Бачана милиционерга ўзи ҳам кутмаган аллақандай бир ички шижоат билан.

— Ўлдираман, чурвақа! Нега бу ерда гап сотиб, олифтагарчилик қиялсан? Нега ҳаммага лой чаплайсан?! Мен кимман — қонуний ҳокимиятнинг вакилиманми ёки югурдак боламанми? — Центерадзе тўшпончасини чиқазиб, Бачанага талпинди.

— Хайвонсан, Дутуйя Центерадзе, билдингми, хайвонсан! Тупурдим тўшпончангта! — Бачана ҳам Центерадзенинг устига бостириб бора бошлади. Ласа пештахтага орқасидан чошиб чиқиб, икковининг орасига туриб олди.

— Хамма эшитиб қўйсин! — деб қичқирди Бачана. — Кеча кечаси мен Тамараникида эдим! У қишлоғимизга қиз келиб, қиз кетди! Агар ёлгон бўлса, онамни ўртага қўйиб қасам ичишим мумкин!

Бирдан қарсиллаган овоз эшитилди, Дуту Центеразде полга ағдарилиб тушди. Мамука Яшвили зарбдан пишиб кетган кафтини ишқалаганча Бачананинг олдига келиб, ўша қўли билан унинг юзини силади.

— Яхши йигитсан, ўғлим! Уйингга кетавер, бу ёғини ўзим тинчитаман...

Бачана шопмасдан эшикка йўналди...

9

Йигирма икки кун деганда профессор Бачанага тўшакда у ёнбошидан бу ёнбошига ағдарилишга рухсат берди. Энди у тирсагига суяниб, палатадаги иккала ҳамхонасини бемалол кўра оларди. Кейинроқ шифобахш бадантарбия тайин қилишди, бу шундан иборат эдики, Бачана икки ҳафта давомида бармоқларини ёзиб-тутиб туриши лозим эди. Унга ўтиришга ижозат беришган кун, — бу воқеа биринчи «рухсатнома» текканидан кейин, орадан йигирма кун ўтгач юз берди, — палатага шундай сулув бир қиз кириб келдики, анграйиб қолган Булика мураббо солинган банкани қўлидан тушириб юборди. Кўкиш-тоб-қора сочли, кўзлари кўк-кўк бу фаришта Бачананинг каравоти четига ўтирганида ҳазрат Иорам бир чўқинди-ю, оҳ тортиб юборди.

— Хўш, эндиям худонинг борлигига ишонмайсизми, хурматли Бачана?

— Ишонаман, отахон, агар туш бўлмаса, албатта, — жавоб берди қизнинг жамоли ва журъатидан ҳайратда қолган Бачана.

— Туш бўлса бўла қолсин, фақат менинг ҳам каравотимга ўтирса бас! — деди Булика ва шундагина қошиқ хануз оғзида турганини пайқаб қолди.

— Сизнинг ёнингизга ҳам ўтаман! — жавоб берди қиз бепарво.

— Кутаман, асал қиз, кутаман! — шоша-пиша так-лиф қилди Булика.

— Салом, ўртоқлар! Менинг исмим Кетеван, фамилиям Андроникашвили. Касалхонанинг шифобахш бадантарбия бўйича бош инструктори бўламан! — ўзини таништирди қиз.

— Шунақа денг? Дўхтирларимизнинг эс-хушлари қаёқда? Нега бизни ҳар хил пантопон, персантин, интенсаинлар билан қийнашади? Сизга ўхшаган жононнинг палатамизга бир марта кириши ўнта бўлмаса ҳам, камида бешта уколни ўрнини босади-ку! — деб хитоб қилди Булика.

Қиз мамнун жилмайди.

— Ҳурматли Бачана! Каранг, куляпти! Ушлаб қўрингчи, агар ғойиб бўлиб қолмаса, тушимиз эмас, ўнгимиз бўлиб чиқади! — деди Булика.

— Маъзур тутасиз! — Шундай деб, Бачана қизнинг нозик бармоқларини ушлади. — Суюнавер, Булика, туш эмас экан, тирик мавжудот! — у Буликага мурожаат қилди, лекин қизнинг қўлини қўйвормади. Шунда қиз бармоқларини Бачананинг кафтидан аста суғуриб, унинг билагига қўйди-да, томир уришини ўлчаб бошлади. — Э-э, ҳозир томир уришига қараб ҳеч нарсани аниқлаб бўлмайди! Сал ўзимга келволай... — Бачана яна қизнинг қўлидан ушлаб, юрагига босди. — Эшитяпсизми, қинидан чиқиб кетай деяпти?!

Бош инструктор қўлини Бачананинг кўкрагидан олиб, энди митти чучварадай ихчам, чиройли кулоғини унинг кўксига қўйди.

Бачананинг дами ичига тушиб кетди.

— Нима қияпсиз, доктор, мени ўлдирмоқчимисиз? — шивирлади у ва ҳазрат Иорамга ёлборгандай қараб қўйди. Чол «ёрдам беролмайман» деган маънода кўзларини юмиб, кўлларини икки томонга ёзди...

Бир оздан сўнг қиз қаддини ростлаб, бутунлай жиддий киёфада сўради:

— Юрагингизда оғриқ сезяпсизми?

— Оғриқ аллақачон ўтиб кетган, томиримнинг уриши ҳам сиз келмасингиздан олдин жойида эди, энди ҳаммаси қайтадан бошланди, — Бачана чуқур хўрсинди.

— Нима бало, ҳамманглар битта гапни ёдлаб олганмисизлар? — деди қиз афғини буруштириб.

— Бошқалар ҳам шунақа дейишяптими? — сўради Бачана ҳафсаласи пир бўлиб.

— Албатта-да! Сиз ёзувчисиз, бинобарин, янгирок гап топишингиз керак эди! — киз истеҳзо билан жилмайди.

— Бундан ортиқ яна қанақа янги гап бўлсин?! — деди Бачана ҳазин инграб. — Кўряпсиз-ку, мен мурдаман, шунга қарамай, сиз билан гаплашяпман...

Киз хандон отиб кулди:

— Ҳа, буниси чиндан ҳам янги гап!.. Энди ишга ўтайлик! — Шундай деб, киз Бачананинг бўйнидан биллагини ўтказди-да, уни эҳтиётлик билан кўтариб, каравотга ўтирғизиб қўйди. — Хатта-йога ҳақида эшитганмисиз?

Бачана шошиб қолди.

— Ёшлигимда ўқиган эдим шекилли. Ҳиндларнинг фалсафий-диний таълимоти, шундайми? Махсус жисмоний машқлар ёрдамида руҳ ила танни мукаммаллаштириш... Тўғрими?

— Тўша-тўғри! — деди бош инструктор. — Ҳозирча хатха-йоганинг оддий усулларини бажариб турамыз, руҳни мукаммаллаштириш билан эса бу ердан чиққанингиздан кейин ўзингиз шуғулланасиз...

— Ҳўп бўлади! — деди Бачана итоаткорона бош эгиб.

— «Нилуфар» нималигини биласизми? Лоақал у ҳақда эшитганмисиз? Халиги... Будданинг ўтирган ҳолатини кўрган бўлсангиз керак, ҳар ҳолда? Ана шу ҳолат «нилуфар» дейилади...

— Тушунарли...

— Қани, бир уннаб кўрайлик-чи!.. — Киз халатининг энгини шимарди-да, Бачананинг устидан адёлни олиб ташлади. Бачана хижолат бўлиб, қўли билан шоша-пиша ярим-яланғоч баданини яширди. Киз унга заррача ҳам эътибор бермай, ишида давом этди: — Демак, бундай: ўнг товонимиздан ушлаб, оёғимизни чап сонимизнинг тагига ўтказамиз... — Бачана дўхтирнинг айтганини қилди-ю, бирдан ниҳоятда озиб кетганини пайқади: касалхонага ётмасидан илгари бунақа машқни биров милтиқ ўқталиб турганда ҳам бажара олмаган бўларди. У шу пайтгача ўзига нотаниш бўлган аллақандай энгиллик ва эркинликни сезиб, севиниб кетди.

— Жуда соз! — деди киз. — Энди чап товонимиздан ушлаб, оёғимизни... Нима қиламиз?

— Ўнг сонимизнинг тагига олиб борамиз... — давом эттирди Бачана ўша оҳангда ва машқни бажаришга киришди. Аммо бу гал бўлмади! Чап товонини қимирлати-

ши билан жигари қаттиқ санчиб, бир зумда қора терга ботиб кетди.

— Зўрламанг! — огоҳлантирди қиз. — Агар қийна-лаётган бўлсангиз, аввалги ҳолатга қайтинг!

Бачана дарров оёқларини чўзганди, шу заҳоти анча энгил тортди.

— Нима, оғридими?

— Жудаям.

— Ҳечқиси йўқ, кўникасиз, — тасалли берди унга қиз, — энди ётиб, мушакларингизни бўш қўйинг.

Бачана ёстиққа суянди. Инструктор унинг пайларини ушлаб кўриб, бош чайқади.

— Бўш қўйинг, бўш қўйинг! Худди мурдага ўхшаб ётинг!

— Ие, у нима деганингиз, азизим! Зўрға нариги дунёдан қайтариб олиб келишди-ю, сиз бўлсангиз яна ўлдир-моқчисиз-а? — деб хитоб қилди Булика.

— Ҳиндистон билан хатха-йога чакки эмас экан, қизим, лекин бошқача, христианча машқлар йўқми? — гапга аралашди ҳазрат Иорам.

— Христианча машқ — ибодат қилиш-да, одамларни фақат ибодат билан тузатиб бўлмайди! — хафа бўлди инструктор.

— Буни нимаси бадантарбиядан қолишаркан? Қаранг-а! — Булика қўлларини ёзиб, бир неча марта чўқинди. — Эрталабки бадантарбияни ўзи-ку!

— Роса қарғардимку-я сен осий бандани, аммо-лекин, мени қарғишимсиз ҳам тўппа-тўғри дўзахга йўл тутгансан! — деди жаҳл билан ҳазрат Иорам ва девор томонга ўтирилиб олди.

Қиз Буликанинг каравоти ёнига келди.

— Марҳамат!.. — Булика жой бўшатиб, сал нари сурилди.

— Раҳмат, ўтирмайман... — қиз Буликанинг томирини ушлаб кўрди. — Сизники анча дуруст... — Машқ қилиб кўрамизми?

— Биласизми, доктор, хурматли Бачанани мурдага айлантиргунингизча ўзим машқ қилиб кўрдим... Бўлмади... Нилуфарга ўхшаб ўтириш қўлимдан келмайди. Агар шу бежирим қулофингизни юрагимга лоақал бир марта бўлса ҳам босмас экансиз, эрингизни ўлдириб, тўппа-тўғри турмага кетавераман. Шу менга нилуфардан осонроқ!

— Бунақа палатани энди кўришим! Беморлар эмас, масхарабозлар йиғилган экан. Ҳамширага айтмасам

бўлмайдиганга ўхшайди, бир таъзирларингизни бериб кўйсин!

— Фақат кетмасангиз бўлди, нилуфарга ўхшаб эмас, хатто қизиб турган товага ўтиришга ҳам розиман! — деди Булика, лекин бош инструктор эшикни қарсилла-тиб ёпиб, палатадан чиқиб кетди.

— Тагин тирик мавжудот дейсиз-а! — Булика чуқур уф торғди.

— Худди тушга ўхшайди... — деди Бачана.

— Бу аёлнинг кўзида ажинаси бор экан! — Шу пайтгача индамай ётган ҳазрат Иорам Бачана билан Булика томонга ўтирилди. — Ўлай агар: кўзидан ажина жилмайиб турибди! — ҳазрат Иорам яна деворга ўтири-либ олди.

Шифобахш бадангарбия бўйича бош инструктор па-латага ташриф буюриб кетганидан кейин орадан беш ми-нутлар ўтгач, ҳамшира Женя патнис кўтариб кириб кел-ди. Патнисда оппоқ пахтага ўралган учта шприц бор эди.

— Кардиологик саломлар! — деди Женя патнисни столга қўйиб.

— Грузия юрагининг кардиограммасига алангали са-лом! — жавоб берди Булика.

— Хушxabар олиб келдингми дейман, Женя? Кўзла-ринг ёниб турибди! — сўз қотди Бачана.

— Янгилик! — Женя халатининг чўнтагидан чиқиб турган газетани уриб қўйди.

— Қани, қани, саҳрода қолган шўрлик йўловчилар-нинг чанқоғи тезроқ босилсин! — ҳазрат Иорам унга кўлини чўзди.

— Олдин укол, янгилик кейин бўлади! — деди Женя катъий оҳангда. — Қани, тайёрланинглр!

Учовлари бараварига аделни кўтариб ташлаб, ерга қараб ётишди. Женя Бачанадан бошлади...

— Тепамда чарх урма, эй қора қарға, мен сеники эмасман! — деди сўзларни шеърий оҳангга солиб Бача-на, нина ўрнини ишқаларкан.

— Азизим Женя, шприцни охиригача ботириш шарт-ми? — сўради ҳазрат Иорам ёстикнинг четига кўз ёшлар-рини аргиб.

— Кечирасиз, қаттиқ босворибман, — жавоб берди Женя хижолат бўлиб.

— Қанақасан ўзи! Нега ҳар доим менга келганда

адашасан? Палатада осий ва шаккоқлар қуриб қолганми?!

— Сабр туби — олтин... — ҳамшира рухонийни юпатган бўлиб, Буликанинг ёнига келди.

— Олдин игнани кўрсат! — тархашлик қилди Булика.

— Мана, марҳамат.

— Хой, яхшилар! — деб қичқирди Булика. — Агар шу игна бўлса, унда бигизни нима дейиш керак?!

— Бўлди, жонимга тегиб кетди! Хар куни шу аҳвол! Ёт! — бурordi Жения.

— Пичокни аввал ўзингга ур, деганлар. Қани, ўзинг бир ётиб кўр-чи! Кўраман диконглаганингни! Қани, ке!

— Тагин йўталиб ўтирма!

— Шу қилганингга чурқ этмайман! — деди Булика ва ёстикни тишлади. Жения шприцни найзадек санчди.

— Бўлдимиз? — сўради Булика, Жения игна ўрнини артаётганда.

— Бўлди!..

— Ўзим аҳмоқман! Медицина институтига кирмайманми?! Бошқалардан қаерим кам? — деб ингради Булика. Жения кета бошлади.

— Янгилик-чи! — қизнинг орқасидан қичқирди ҳазрат Иорам.

Жения газетани рухонийнинг каравотига ташлади. Чол газетани олиб кўзойнагини қидира бошлади. Бачананинг сабри чидамай, ўзиникини улоқтирди.

— Меники ҳам плюс уч. Ўқинг, отахон!

— Ҳа, яшанг! — Ҳм, бизнинг «Динамо» «Аралар»га ютқазибди!

— Бор гап шуми? — Булика қўл силтади. — Ютқазиларини билувдим!

— Ҳисоб қанақа? — сўради Бачана.

— Иккию ноль! — деди ҳазрат Иорам кўзойнагини олиб.

— Жа-а асабимга тегади-да шу «Аралар!» — Булика пешонасига шাপатилади. — Йил бўйи фақат бизни ютишга тайёргарлик кўради! Бошқаларга ютқазса, парво ҳам қилмайди!

— Бизникилар ҳам «Аралар» билан тиззалари қалтираб ўйнашади-да! — деди ҳазрат Иорам.

— Э, қойилман, отахон! Ўзлари ҳам ишқибоз эканлар-ку! — ҳазиллашди Булика.

— «Минг қилса ҳам одамлармиз, табиатнинг ожиз

бандаси...» — ҳазрат Иорам Николоз Бараташвилидан¹ далил келтирди.

— Агар мени қўлимда бўлганда, командаларимиздан биттасини фақат тбилисилик арманлардан тузардим... Шунақа зўрки улар! «Арарат»га кўрсатиб қўйишарди ўйин қанақа бўлишини... — деди Булика хаёлчан.

— Отахон, бошқа саҳифаларини ҳам ўқинг-чи, футбол ҳам янгилик бўлдими! — илтимос қилди Бачана. Иорам газетани варақлай бошлади, биринчи саҳифага етганда бир оз гарангсиб турди-ю:

— Ишонмайман! — деб хитоб қилди ва газета билан кўзойнакни Бачанага отди.

— Нимага ишонмайсиз? — қайта сўради Бачана кўзойнагини тақаркан. Лекин шу заҳоти ўзи ҳам: — Бўлиши мумкин эмас! — деб юборди.

— Нима бўлиши мумкин эмас? Уруш бошланибдими?! — деди ўтакаси ёрилиб Булика.

— Небиеридзени ишдан олишибди! — жавоб берди Бачана газетадан кўз узмай.

— Небиеридзе? Қайси... Ҳалиги... каттаизми? — Булика хангу манг бўлиб қолди.

— Ха, ўша...

— Во-о-ой... — Булика бошини сарак-сарак қилди. — Кўп одамнинг пайтавасига қурт тушадиган бўпти-да...

— Ростини айтсам, сира кутмаган эдим... — деди Бачана ўйчан қиёфада газетани бир четга қўяркан.

— Ана холос... Кечагина қандоғ одам эди-ю... Бугун қарасанг... Тушунолмай қолдим! Ишонгим келмайди! — деди ҳазрат Иорам.

— Ишдан бўшатишибдими ёки озод қилишибдими? — сўради Булика.

— Нима фарқи бор, Гогилашвили? Бўшатишди нима-ю, озод қилишди нима? Энг муҳими — кеча бор одам, бугун йўқ! — деди қулочини ёзиб ҳазрат Иорам.

— Нега фарқи бўлмас экан! — Булика ҳазрат Иорам томонга ўтирилди. — Озод қилиш дегани нима ўзи? Бу дегани одам оғир аҳволга тушиб қолган, кечаю кундуз исканжада яшайди... Шунда кимдир ёрдам қўлини чўзиб, уни озод қилади... Мана, масалан, Африкани олайлик... У ердаги халқ азоб-уқубатда кун кечиради, демак, уни озод қилиш керак!.. Бўшатиш дегани-чи? — Бўшатиш дегани — креслога елимдай ёпишиб ўтириб

¹ Николоз Бараташвили (1817–1745) — Грузиянинг буюк романтик шоири.

олган одамни бамисоли мурувватдай бураб ёки миҳдай суғуриб олиб ташлаш дегани... Тушундингизми?

— Бу ерда «озод қилинди» дейилган, — деди Бачана.

— Демак, аҳволи офир экан, шунинг учун озод қилишибди боёқишни...

— Иши прокуратурага оширилибди... — қўшиб қўйди Бачана.

— Нега энди? — ҳайрон бўлди Булика.

— Порахўрлик ва ошна-оғайнигарчиликка қарши чора кўрмаганлиги, меҳнаткашларнинг шикоятларига лоқайд қараганлиги учун.

— Тўхтанг, тўхтанг, шуларнинг ҳаммасига фақат Небиеридзенинг ўзи айбдорми?

— Хозирча шунақа...

— Қойилман, Небиеридзе! Демак, яхши ишлаган экан! Бошқаларнинг кўзи қаёқда экан, бу ҳақда ёзишмабдими?

— Ўзингнинг кўзинг қаёқда эди? — Буликанинг гапини бўлди ҳазрат Иорам.

— Менга айтяпсизми? — деди ажабланиб Булика.

— Ҳа, сендан сўраяпман! Сен ишчилар синфининг вакилисан. Бир одам шунча ноҳўя иш қилган экан, сен нега индамадинг, нега қўл ковуштириб ўтирдинг?

— Сиёсий саводингиз йўқ, отахон! Биринчидан, мен ишчилар синфидан эмасман, мен майда ҳунармандман. Иккинчидан, мен Небиеридзенинг қабулхонасига қатнай-вериб тўзиб кетган пойабзалингизни тузатиш билан овора эдим...

— Уни менга алоқаси йўқ, — ҳазрат Иорам қўл силтади. — Небиеридзе сизларнинг раҳнамонгиз, худога шукур, менинг ўз қодир эгам бор!

— Ҳар турли бошлиқларнинг болаларини чўқинтириб чўнтагингизни қапшайтирсангиз майли, а?

— Тентак одамсан, Гогилашвили! Бу ишларнинг ҳаммаси худо йўлида қилинади! Қанийди коммунистларнинг барини чўқинтира олсам, нариги дунёда нақ малоикларнинг ёнгинасида савлат тўкиб ўтирган бўлардим!

— Ҳай, майли, сизни бу дунёни ишлари қизиқтирмайди, дейлик... Лекин сизлар-чи, хурматли Бачана? Сизлар қаёқда эдингизлар? — Булика энди ёзувчига хужум қила кетди.

— Сизлар деганингиз ким? — деди Бачана ўзини гўлликка солиб.

- Ким бўларди, ёзувчилар-да!
- Бизми?.. Биз... Қаёқда эдинглар, дейсанми? — Бачана каловланиб қолди. «Наҳотки қўл қовуштириб ўтирган бўлсак?» — сўради у ўз-ўзидан, лекин таскин берувчи бирон-бир жавоб тополмагач, таассуф билан деди:
- Биз, азизим Булика, сени ёнингда ўтириб, ўша тўзиб кетган пойабзални тузатаётувдик...
- Мана бу бошқа гап! — Булика яйраб кетди. — Хўш, энди уни нима қилишади?
- Жазолашса керак-да...
- Нима учун?
- Айтдим-ку нима учунлигини...
- Демак, у ҳеч нарсага тушунмас экан, ҳеч нарса-ни билмас экану шунга қарамай, раҳбарлик қилаверган экан-да?
- Шунақага ўхшайди...
- Ўхшайдими ёки шунақами?
- Шунақа!
- Энди мендан эшитинг. Модомики, шунақа экан, у ҳолда уни мукофотлаш, миннатдорлик билдириш, яхши пенсия тайинлаш, ана ўшандан кейин иккала юзидан чўлп-чўлп ўпиб, қўлини маҳкам қисиб хайрлашиш керак эди!
- Қайси хизматлари эвазига? — астойдил таажжубланди Бачана.
- Қайси хизматлари дейсизми? — Булика каравотга ўтириб олди. — Мана сиз — ёзувчисиз, редакторсиз, ҳурматли Бачана Рамишвили, Мағриб билан Машриқ қаёқдалигини ҳам тузук-қуруқ билмайсиз, умрингизда на денгизни, на пароходни кўргансиз, дейлик... Мана шундоқ одамни кунлардан бир кун юқорига чакиртириб: «Ўртоқ Рамишвили! Мана сизга пароход, сизни капитан қилиб тайинлаймиз. Мана шу пароходни бутун экипаж аъзолари, йўловчилари, ичидаги юк-пуклари билан Одессадан Архангельскка олиб борасиз!» дейишади. Сиз йўлга тушасиз... Бир кун сузасиз, икки кун сузасиз... Кема чайқалади, тўлқин йўловчиларни коптокдай у бортидан-бу бортига отади, қусмаган одам йўк... Хулласи калом, шарти кетиб парти қолган пароходда бир амаллаб Архангельскка етиб келасиз. Қани, менга айтинг-чи, денгиз ишидан тамомила беҳабар сиздай бир одамнинг кемани чўктириб юбормай, манзилга етказиб келиши мукофотга арзийдими, йўқми? Арзийди! — Ўз саволига ўзи жавоб берди Булика.

Бачана кулиб юборди.

— Отахон, нега куляпгилар бу киши? — Булика ҳазрат Иорамга юзланди.

— Гапинг тўғри, Булика! Ўша жоҳил одаминг капитан қилиб тайинлашаётганларида йўқ дейиши керак эди, ҳой биродарлар, мени бу ишга ақлим етмайди, бошқа одам топинглар, деб тўғриси айтиши керак эди!

— Эҳтимол айтгандиру, лекин қулоқ солишмагандир? Хўп, деявер, ўзимиз ёрдам берамиз, дейишгандир. Шунинг учун ҳам қўна қолган. Иннайкейин, капитанлик лавозимидан воз кечиш ҳам осон иш эмас. Бунинг устига, ундан олдингиси ҳам ҳаминқадар одам бўлган... Сизларда-чи, ёзувчилар орасида йўқми бунақа нарса? — Булика яна Бачанага мурожаат қилди.

— Афсуски, бор. Бор бўлганда ҳам, тез-тез учраб туради.

Кечқурун Буликанинг олдига майда-чуйда кўтариб хотини Света келди. У ҳамма билан алоҳида-алоҳида саломлашиб чиқди, ҳамманинг олдига егулик у-бу нарса қўйди, кейин аёлнинг бир четини қайириб, Буликанинг оёқ томонига омонатгина ўтирди.

— Аҳволинг қалай, азизим? — сўради у кўнгли севинч ва ғурурга тўлиб кетган эридан.

— Отдайман! — жавоб берди Булика ва гапини тасдиқлаш учун пиширилган товуқнинг бир оёғини қайириб олиб оғзига тикди, ҳаш-паш дегунча гўшгини ажратиб, қоқ суякни хотинига узатди.

— Тиқилиб қолмагин тагин! — деди Света саросимага тушиб.

— Хотиржам бўл! — Булика товуқнинг иккинчи оёғини ҳам ямлади ва оғзини тўлдириб, гапида давом этди: — Хўш, хотиним қалай, ҳурматли Бачана?

— Ажойиб!

— Арман қизлари орасида бунақа гўзалини учратмаган бўлсангиз керак-а?

— Йўқ, учратмаганман...

— Шунақа! Хотиним онадан битта турилган!

— Тўппа-тўғри! Ахир ўзинг ҳам чаканамассан-да! — ҳазиллашди ҳазрат Иорам.

— Ҳали ўйнашимни кўрмабсиз!. Нақ ҳурилиқони ўзи! — Булика хотинига кўз қисиб қўйди.

— Вайсақилигинг курсин!. — Света юзини четга бурди.

— Болалар қани? Нега оталарини кўргани келишмади?! — сохта жиддийлик билан сўради Булика.

— Қаерда бўларди, Автандилжон? Бугун шанба-ку, Нестан — инглиз тилида, Таризл — фортепианога кетган.

Булика виқор билан гап бошлади:

— Шу десангиз, ҳурматли Бачана, қизим ташқи ишлар министри бўладиган! Арманчани биладими? Билади! — Булика бармоқларини букиб, санай бошлади, — грузинча гапирадими? Гапиреди! Инглизчани ўрганияптими? Ўрганияпти! Мактабда француз тилини ўқитишадими? Ўқитишади? Бунинг устига, қоровулимиз Фузулийнинг қизи Гванца унга аста-секин курд тилини ўргатяпти... Қани, айтинг-чи, қайси бир министримиз бешта тилни билади? Жавоб беринг, отахон!

— Яхши қизинг бор экан, илоҳим кўз тегмасин!

— Ўғлим-чи? Ўғлим — Паганини!

— Паганини скрипкачи бўлган, азизим, бизнинг ўғлимиз пианино чалади, — гапга аралашди эрининг нодонлигидан уялиб кетган Света.

— Ўргатма! Қим нима чалганини ўзим яхши билман! Паганини мен учун энг олий инсон! Тушундингми? Болани скрипкага ўтказаман! Қайси бирига ҳақ тўлашининг нима фарқи бор? Хўш, сен нима дейсан?

— Ихтиёринг, азизим, билганингни қил, фақат асабийлашма, худо хайрингни берсин! Профессорнинг айтишича, бир ҳафта ичида у сени оёққа турғазармиш, кейинги ҳафтага уйга рухсат берармиш. Фақат бизга кулоқ солса бас, деди.

— Нима, мен кулоқ солмаётган эмишманми? Берган дориларини ичяпман, ҳамма уколларни оляпман... Мана, кўриб қўй... — Булика шошиб аёлни кўтарди.

— Бекит-э, уятсиз! — Света довдираб қолди. — Уйда ҳам мана шу аҳвол, айбга буюрмайсизлар...

— Э, сиз хижолат бўлманг, ҳаммамизнинг ҳам аҳволимиз шу! — деди Бачана уни юпатган бўлиб.

— Бундан ташқари, хотинжон, анчадан буён туриб юрганганимни профессор билмайди. Мана! — Булика полга яланғоч оёқларини туширди, ўрнидан туриб хона ичида бир неча бор намоийшкорона у ёқдан-бу ёққа бориб келди. — Хўш, яна нимани кўрсатай? — У атрофига аланглади. — Қани, Света, тур ўрнингдан!

Ҳайрон бўлиб қолган хотини ўрнидан турди. Булика уни белидан кучоқлади.

— Кўй! Кўй! Кераги йўк, қўйвор! — деб кичкирди ҳазрат Иорам, лекин у кечиккан эди. Булика хотинини даст кўтариб, томоғидан чўлпиллатиб ўпди. Света эрининг кутилмаган бу қилиғидан қийқириб юборди, юзи лавлагидай кизариб кетди. Булика хотинини яна бир неча марта силкитиб, кейин ерга қўйди.

— Кўрдингларми? — хитоб қилди у яшнаб. — Света, кийимларимни опкелавер, эртагаёк чиқиб кетаман бу ердан! Ётавериш жонимга тегди!

Булика каравот четига ўтирди. У хансирар, лекин ўзида йўк хурсанд эди.

— Нима қилиб қўйдинг, тентак! — деди ич-ичидан куйиниб ҳазрат Иорам. Булика томир уришини ўлчай бошлади. Бир муддат хаёлини бўлмайдим жим ўтирди-ю, кейин мамнун жилмайди:

— Тамом! Инфарктдан қутулдим! Яшасин ҳаёт! — Шундай деб, у яна хотинига ёпишди.

— Бўлди энди! Одамлардан уялсанг-чи! — Света эрининг бағридан чиқиб, сочларини тузата бошлади.

Ҳазрат Иорам билан Бачана тескари қарашди.

— Илгаригидан оғирроқсан? Нега бунақа, а? Икки-кат бўлмагин тагин! — Булика қовоғини солиб, қўли билан Светага пўписа қилган бўлди, лекин шу заҳотиёк унга кўз қисиб қўйди.

— Вой, шўрим! Қулоқларим қар бўлиб қолса майли эди шу гапларни эшитгунча! Тилим бор деб валдирайверасанми?! — деди Света жигибийрон бўлиб, Булика қаҳ-қаҳ отиб кулди:

— Қарайверинглар энди, жаноблар, томоша тамом!

10

Қуёш улкан кумушранг тўшақда ястаниб ётарди. Унинг боши Қазбек тоғининг мангу қорлик билан қопланган ёнбағрида камалакдай товланарди. Мажолсиз қўллари пастга осилиб, шалвираб турарди.

Қуёш оғир-оғир нафас оларди.

Қуёш ҳаёт билан видолашарди.

Бачана, ҳазрат Иорам ва Булика тиз чўкканча жон бераётган олам чароғига қўлларини чўзиб, ёлворипарди:

— Бизни тарк этма, қуёш! Ўлмагин, буюк Офтоб!

Уларнинг кўз ёшлари дарёдай кўпириб, Кавкасион ёнбағридан шовқин-сурон билан пастга — опшоқ туманга бурканган ерга қараб талпинарди.

Қуёш эса улкан қумушранг тўшақда ётганча, боши узра фарёд чекаётган одамларнинг оху зорига унсиз қулоқ тутарди. Эрталаб офтоб Кавказиони устига қўтарилди, бор кучини йиғиб, энди мовий осмонга сапчимоқчи бўлиб турган эди, бирдан кўкрагида қаттиқ оғриқ сезди. Аввал бир оёғи, кейин иккинчи оёғида чеккалади-ю, бошини Қазбек бағрига қўйганча қотди-қолди.

Бутун инсоният жон талвасасига тушган Қуёшга изтироб билан тикилиб қолган эди. Қўча ва кўприклар, дала ва йўллар, айвону томлар одамга тўла эди. Дарахтларнинг шохлари болаларга тўлиб кетганидан синиб тусай дерди.

— Бизни тарк этма, Офтоб! — дея инграрди одамзод.

Аммо одамларнинг нидоси унинг қулоғига етиб бормасди. У фақат ўзи томон узатилган ҳад-ҳисобсиз қўлларнию даҳшат тўла кўзларнигина кўриб турарди.

— Нега улар бунчалик безовта? — деб шивирлади Қуёш.

— Улар сендан тарк этмасликни илтижо қилишяпти! — жавоб берди пиқиллаб Бачана.

— Энди кеч... — деди Қуёш. Унинг бир кўзи юмилди.

— Бизни хароб қилма, эй ҳаётбахш Офтоб! — ёлворди ҳазрат Иорам ергача эгилиб.

— Айт, нима сенга азоб бeryапти, қаеринг оғрияпти? — сўради хўрсиниб Булика.

— Мени ер дарди азобляпти, — жавоб берди Офтоб, — ер дарди!

— Ахир ернинг дарди ҳам, умри ҳам ўз қўлингдан ку! — хитоб қилди ҳазрат Иорам.

— Ер — менинг юрагим, вужудимда фақат ўша яшайди, фақат ўша нафас олади. Қолган барча хужайраларим, барча бошқа аъзоларим аллақачон сўнган, ўлган... Наҳотки сизлар, менга топинаётган одамлар, бундан беҳабар бўлсаларингиз?

— Унда сен ўзинг кимсан, Офтоб? — сўради таажжубда қолган Бачана.

— Мен муҳаббат ўтида ёниб кул бўлган одамларнинг оташ руҳиман... Менинг ҳаётим севги йўлида жон берган кишиларнинг руҳидан озиқ олади... Энди менинг умрим ҳам интиҳосига етди, зеро ер юзида муҳаббат булоғи қуриди, одамлар севгидан эмас, хусуматдан кўпроқ қирилишяпти... Муҳаббатга ҳаёт бахш этинглар, шунда

мен ҳам қайта тириламан... Ёлвораман, одамлар, менга ҳаётни, севги буловига ташна инсонларни ҳады этинглар!.. Менга йўқолган муҳаббатимни қайтаринглар, шунда мен ҳам хизматингизда бўлам, одамлар! — Куёшнинг нафас олиши тезлашиб, тўлғана бошлади.

— О, олам чароғи! Биздан юз ўтирма, раҳм-шафқат қил! Бундан кейин бир-биримизни севамиз, ўлимни ҳам муҳаббатга айлантирамиз! Биз, яъни Автандил, ҳазрат Иорам ва мен, муҳаббатингни қайтаришларини сўраб, ер юзидаги барча одамларга сенинг номингдан мурожаат қиламиз! Имоним комилки, инсоният сенинг қақирингига лаббай деб жавоб беради, нафрат ва адоватни маҳв этиб, рўйи заминга яна муҳаббат чечакларини экади!.. Фақат бизга оқ фотиҳаю меҳр-шафқат уруғидан берсанг бас! — дея илтижо қилди Бачана.

Шунда Офтоб Бачананинг бошига ўзининг иссиқ кафтини қўйди. Бачана вужудига куёш ҳарорати билан бирга поёнсиз бир муҳаббат ва шафқат туйғуси сингиб бо-раётганини ҳис қилди. Офтоб бир сесканди-ю, сўнгги бор қаттиқ керишиб... сўнди.

Бирдан Булика ҳали совуб улгурмаган Куёш бағрига ўзини отди ва йирлаб ёлвора бошлади:

— Мениям бирга олиб кет, Офтоб! Сенсиз яшаёлмайман! Муҳаббатдай мени бағрингга жо қил! Ўтинаман сендан, олам чароғи!

Бачана билан ҳазрат Иорам бу ҳолни даҳшат ичида кузатиб туришди. Булика жони узилган куёш бағрига сингиб, нурга айланди, сўнг Офтоб билан бирга ял-ял товланаётган камалак рангига қўшилиб кетди...

...Исо туғилганига қадар йигирма аср ва у туғилганидан кейин яна йигирма аср давомида Бачана билан ҳазрат Иорам сўнган Куёшни ер юзида кўтариб юришди. Улар етим бўлиб қолган фалакка Офтобни ва зулмат қоплаган заминга нур-зиёни қайтариш мақсадида одамзоддан меҳр-муҳаббат сўраб, дарё-дарё кўз ёши тўкишди. Аммо инсоният миқ этмай, ўз ҳаётининг машғаласи бўлган Куёшни сўнгги йўлга, қабристонга кузатиб қўйди, зеро Офтоб учун ер юзида муносиб жой топилмади. Ниҳоят, Бачана билан ҳазрат Иорам ниятларига етиб, Куёшни момиқ булутлардан ясалган тобутга ётқизишганда зим-зиё осмонда иккита қора гардиш пайдо бўлди — бири ниҳоятда улкан, иккинчиси жуда кичкина бўлиб, каттасининг соясида кичиги аранг кўзга ташланарди. Ўз

чароғидан жудо бўлган одамзод уларга хайрат билан тикилиб қолди. Биринчи гардишдан ҳаёт билан видолашган Офтоб, иккинчисидан унинг бағрига сингиб кетган Булика қараб турарди. Бачана уларни таниб, ҳўнграб йиғлаб юборди.

— Одамлар, бир-бирларингни севинглар! — хитоб қилди у овозининг борича ва музлаб ётган ерга юзтубан йиқилди.

...Шу алпозда қанча вақт ётганини Бачана эслаёлмади. Баданига сезилар-сезилмас, лекин ниҳоятда таниш тафт ётганини пайкаганидан сўнг чалқанчасига ётиб, йиғлайвериб хиралашиб қолган кўзларини осмонга қадади. Улкан гардиш энди қизғиш мис тусига кирганди. У аста-секин чўнга айланиб, ёришиб борарди. Кичкина гардиш ҳам қизариб қолганди. Улкан гардиш батамом ярқираб, кўкда яна олдинги Куёшдай чарақлай бошлаганидан сўнг кичик гардиш турган жойидан кўзғалиб, яшиндай пастга, ерга қараб отилди.

Ер юзи яна нурга кўмилди. Кавказиони тепасида Куёш чарақлар — илгаригисидан рангпарроқ ва заифроқ бўлса ҳам, аввалгидай ҳаммага кулиб боқарди. Куёш нафас оларди. Куёш тирик эди.

— Шараф сенга, севги чироғи! Шараф сенга, ҳаёт! — деди Бачана Офтобга қараб... У ҳам йиғлар, ҳам куларди.

— Бачана... Ҳурматли Бачана! Кўзингизни очинг!.. — кўрқиб кетган ҳазрат Иорам Бачанани елкасидан ушлаб қимирлата бошлади.

Бачана уйғонди. Бир лаҳза қаердалигини ва ўзига нима бўлганини ҳам англамай, кўзларини катта-катта очганча жим ётаверди. Бир оздан кейин ўзига келиб, каравотда туриб ўтирди. Юраги гупиллаб урарди. Кун чиққан бўлишига қарамай, палата ичи ҳали нимқоронғи эди.

— Нима бўлди сизга, ҳурматли Бачана? Туни билан тўлганиб чиқдингиз, гоҳ кулиб, гоҳ йиғладингиз... Ёки ёмон туш кўрдингизми?

Бачана кўзларини ишқалади, кейин ўзидан-ўзи бир жилмайиб кўйди. Ҳазрат Иорам каравотига келиб, яна ўрнига чўзилди.

— Туш кўрдим, Иорам ота, шунақа тушки, Коперникнинг ўзи ҳавас қилса ҳам арзийди...

— Қанақа туш экан у?

— Куёшнинг ўлганини кўрдим!

— Нима?! — Ҳазрат Иорам кулоқларига ишонмади.

— Ҳа. Тушимда Қуёш ўлган эмиш. Тепасида ким йиғлаб турибди, денг?

— Хўш, ким?

— Сиз, мен ва Булика... Бошқа ҳеч ким...

Ҳазрат Иорам Бачананинг ҳикоясига анча маҳалгача жим кулоқ солиб ўтирди. Фақат Қуёшнинг сўзларини такрорлаганидагина беҳолгина чўкиниб қўйди. Кейин боши остида қўлларини чалкаштирганча узоқ вақт шифтга тикилиб ётди.

— Хосиятли туш кўрибсиз, ҳурматли Бачана! — деди руҳоний узоқ сукутдан сўнг.

— Бу билан иккинчи марта кўришим! — қўшиб қўйди Бачана.

Орага жимлик чўкди. Бирдан ҳазрат Иорам ўрнидан сакраб турди-ю, оёқ учида юриб, Буликанинг каравоти ёнига борди. Булика кўзларини очганча қимир этмай ётарди. Ранги докадек оқариб кетган эди.

— Автандил! — деди секин ҳазрат Иорам.

Бачана ҳайрон бўлди — Булика ўзини Автандил деб атамасликларини илтимос қилганидан бери улар бирор марта ҳам бу номни тилга олишмаган эди. Нима учун ҳазрат Иорам ҳозир бунақа қиялпти?

— Афтандил! — такрорлади яна руҳоний овозини сал кўтариб.

— Уйғотманг, майли, ухлайверсин... Кейин ўзига айтиб бераман, — деди Бачана.

— Автандил! — ҳазрат Иорам Буликани силкита бошлади.

— Уйқуси қаттиқ экан! — деди Бачана.

— Ҳа, қотиб ухлар экан... Сиз ҳам ухланг! Девор томонга қараб, кўзингизни юминг!

— Энди уйқу келармиди?!

— Ухланг деяпман, нарёққа ўтирилиңгу дарров ухланг! — буюрди руҳоний, кейин титроқ қўл билан Буликанинг яхдек юзини юқоридан пастга қараб силади.

— Тинчликми, Иорам ота? — сўради Бачана бутунлай бошқа овоз билан ва кўнгли нохуш бир нарсани сезиб, чаккалари зирқираб кетди.

— Тушингиз ўнгидан келди... Қуёш ўлди!..

Ҳазрат Иорам палата эшигини очди...

Бачана аёлни бошига ўраб, юзини ёстиққа босди ва томоғига қадалиб келган ўқирикни босиш учун ёстиқ жилдини маҳкам тишлаб олди.

.....
— Ажабо, кўзлари очик кетган мархум, эгаси деразасини беркитмай ташлаб кетган уйга ўхшайди-я... — деди хазрат Иорам Буликанинг жасадини палатадан олиб чикиб кетишаётганда...

11

Меликишвили кўчасига жойлашган дорихона олдида верэлик¹ бир тўда ширакайф ўспиринлар қизгин бахслашишарди.

Бахс хашидан² бошланди. Цицка, хаши — ичкиликдан кейинги бош оғирини тарқатиш воситаси сифатида инсоният кашф этган буюк топилма, деди. Уни Кока билан Коплик қўллаб-қувватлашди. Копака қандсиз чойга мойилроқ эди, Бачана фақат «боржоми»ни, Бердзена «набеглави»³ни, Датико эса коньяк билан аспириинни ёқлаб чиқишди. Гарчи, ҳар бир овоз берувчи ўз фикрида қолган бўлса ҳам, расмий санокдан сўнг табиийки, Цицка голиб деб топилди. Тўғри, бош оғирини қолдиришнинг бирдан-бир йўли ҳаммомга тушиш, дегувчи бошқа гуруҳ ҳам бор эди. Лекин бу гуруҳга кирувчи ўспиринлар ҳозир бахсда иштирок этмаётганди, улар мутлақ кўпчиликни ташкил қилгани учун конкурсдан озод қилинган эди, дарвоқе, улар бахсда қатнаша олишмасди ҳам, чунки ўз эътиқодларига охиригача содиқ қолган бу йигитлар ҳозир ҳаммомда чўмилишаётган эди.

Бахс винога кўчди, лекин узоқ давом этмади — биринчи ўрин яқдиллик билан Кохетиянинг саккизинчи рақамли виносига берилди. Сўнг бахс, албатта, сиёсатга келиб тақалди. Бу масалада тўла ҳамжиҳатликка эришилмади, бироқ узоқ тортишувлардан сўнг барҳаёт сиёсий арбоблар ва ҳарбий саркардаларнинг тутган ўрнини қуйидагича белгилашга муваффақ бўлинди:

1. Сталин
2. Черчилль
3. Эйзенхауэр
4. Де Голль
5. Жуков

Тўғри, Жуков билан Монтгомери рақобатлашарди,

¹ В е р э — Тбилисидаги районнинг эски номи.

² Х а ш и — Кавказда кенг тарқалган таом.

³ «Б о р ж о м и», «Н а б е г л а в и» — минерал сувларнинг номи.

лекин унга иккита овоз етмай қолди, бинобарин, Британия фельдмаршали олтинчи ўрин билан каноатланишга мажбур бўлди.

Сиёсатдан кейин футболга гал келди. Бу муаммо сиблиқ ҳал бўлди. Бутун дунёда верэлик ёшларнинг жисмоний ва маънавий талабларига жавоб берадиган биттагина одам топилди. Бу одам Борис Пайчадзе¹ эди.

Санъат ҳақида ҳам тортишиб кўришди. Бу баҳсда, одатдагидек, Бердзена устун келди, голиблик гултожи Шота Руставели билан Бердзена эркалатиб Микела деб атаган Микеланжелога насиб этди.

...Мунозара иштирокчиларининг ёнидан ҳамманинг юрагига чўғ ташлаб верэлик керосинфуруш Аполлон Кавжарадзенинг кизи — хипчабел, нозиктомоқ Гуранда товусдай йўрғалаб ўтиб кетганида, баҳс ирсият ўзанига қараб бурилди.

— Мана шундан кейин ҳам ирсиятни рад этиб кўринглар-чи! — деб хитоб қилди Цицка энтикиб. — Нақ жайронинг ўзи-я! Фарзандлари қанақа бўларкин ҳали!

— Қўйсанг-чи, ирсиятинг нимаси! Мени ҳам яхши бокиб, яхши кийинтиришса суқсурдай бўлиб кетаман! — деди Коплик папирос қолдигини ахлатдонга улоктириб.

— Ҳа-а, ҳақиқатан ҳам зўр қиз! Насли тоза! — Бердзена асосий мавзуга қайтди. — Фақат керосин хиди анкиб тургани ёмон-да!

— Сизларни олий ўқув юртига ким қабул қилган ўзи! Каллаварамлар. Ҳеч қанақа ирсият, насл, ирқ йўқлигини наҳотки шу пайтгача билмасанглар?! Ҳамма одам барабар, инсоннинг шаклланиши эса турмуш шароити ва тарбияга боғлиқ! Ирқчилик назарияси Гитлерни нобуд қилди, сизлар бўлсаларингиз анови нозанин Гурандани деб яна ўша назарияга қайтмоқчисизлар! — деди Кока насихатомуз оҳангда.

— Гапини қаранглар-у! Князь Амiredжиби!² Уялсанг бўларди, Кока! — бошини сарак-сарак қилди Цицка.

— Тупурдим Амiredжибингга! Мен материалистман!

— Материалист эмас, майпарастсан! Билдингми! — Цицка Коканинг оғзидаги папиросни юлиб олди.

— Бемаъни гапларни қўйсанглар-чи! — Бачана бирдан тутакиб кетди. — Мен отамга ўхшайман, отам бо-

---

¹ Борис Пайчадзе — узок вақт Тбилисининг «Динамо» командасини бошқарган машҳур футболчи.

² Амiredжиби — қадимги Грузиядаги князлар сулоласи.

бомга, бобом эса ўз бобосига ўхшайди, хўш, бу ирсият эмасми? Насл дегани шу-да, ахир!

— Тўғри, лекин ҳамма гап қанақа насл эканлигида!

Бошқалар-ку майли-я, аммо Копака¹ни насли пастликда айблаб бўлмас эди. У Грузия тарихи дарслигида сурати босилган Георгий Саакадзенинг² нақ қуйиб қўйган нухаси эди. Яррини кенг, бурун парраклари худди араб тулпориникидай бўртиб чиққан, кўзлари катта-катта бу болага уришқокликда Верэдан то Навтлугигача³ ҳеч ким бас келолмасди.

— Ирсиятни рад этиш ҳаммадан ҳам насли паст одамларга хуш ёқади! — деди Цицка.

— Демак, мен билан Копликни наслимиз паст эканда? Шундайми? — Хафа бўлди Кока.

— Ие, эсингни эдингми? Ҳеч қанақа ирсият, насл, ирқ йўқ деган ўзинг эдинг-ку! Нега энди жириллайсан?! — дўқ қилди унга Копака.

— Бас қилинглар! Ана профессор Имедашвили кел-япти, ўшандан сўраймиз! — орага тушди Бердзена.

— Ким сўрайди? — деди Коплик.

— Копака. Ичимизда энг наслдори шу! — кочирик қилди Бачана.

— Нега мен сўрашим керак экан? Ана, Бердзена сўрасин! — таклифни қатъий рад этди Копака.

— Йўқ! Бу шарафни Цицкага қолдираман. Дарвоқе, у тиришқок студентларга жудаям ўхшайди! — ўзини олиб қочди Бердзена ҳам.

— Бўпти, мен розиман! — Цицка тўдадан ажралиб, қора портфелини қўлтиқлаганча шошмасдан келаётган профессор билан учрашишга чоғланиб турди.

Профессор болаларнинг ёнидан, ҳатто уларнинг борлигини ҳам пайқамай, ўтиб кета бошлади. Цицка югуриб унинг олдидан тўсиб чиқди ва одоб билан салом берди:

— Салом, ҳурматли профессор!

— Салом.

— Кечирасиз, ҳурматли профессор... Бир масалада тортишиб қолувдик... Шунга сизнинг фикрингизни билмоқчи эдик...

— Шу ерда-я... Қандоқ бўларкин? — профессор атрофга аланглаб, кўзойнагини тўғрилади.

¹ Копака — овчарка.

² Георгий Саакадзе (1580—1629) — Грузиянинг сиёсий арбоби, атоқли саркарда.

³ Навтлуги — Тбилисидаги районнинг эски номи.

— Марҳамат, бу ёққа юринг! — Цицка уни қўлтиғидан олиб, ўртоқларининг ёнига бошлаб келди. Болалар профессорга ҳурмат юзасидан ўзларини четроққа олиб, сувоғи кўчган девор ёнидан унга жой беришди.

— Эшитаман! — профессор портфелини бу қўлтиғидан наригисига олди.

— Биласизми, Эквтимэ Николаевич, — дея гап бошлади Коплик, — ирсият, яъни насл борми ёки йўқми деган масалада баҳслашиб қолдик. Цицка айтадики...

— Ким?.. — қайта сўради профессор.

— Цицка.

— У нима ўзи?

— Цицка — манави-да! — Коплик ўртоғининг елкасига қўлини ташлади. — Исми Давид, биз уни Цицка деб чақирамиз.

— Хўш-хўш, Цицка нима дейди?

— У билан Копаканинг фикрича...

— Копака қайси бири?

— Анови!

— Паспортида шундай ёзилганми?

— Йўқ, паспорти бўйича Тенгиз! — жавоб берди

Бердзена.

— Бу йигит ким? — сўради профессор.

— Бердзена!

— Грекми?¹

— Йўқ, гуриялик!²

— Нима?

— Грузин.

— Исми нима?

— Мераб.

— Ўзингизники-чи?

— Коплик.

— Хайрият-е, тўғри исмни ҳам эшитарканман-ку!..

Хўш, нима демокчи эдингиз, Коплик?

— Ҳали айтдим-ку... Мановилар, табиатда ирсият билан насл мавжуд, дейишяпти, Кока иккаламиз эса...

— Ие, ҳали Кока ҳам борми? Ичи бўшми ёки сув солинганми?³ — деб сўради профессор ва ўз ҳазилидан ўзи роҳатланиб кулди. Болалар ҳам хахолаб юборишди, улар профессорнинг кўнглини овлаганларидан хурсанд эдилар.

¹ Бердзени — грек.

² Гурия — Грузиядаги область.

³ Сўз ўйини: «Кока» грузинча «кўза» дегани.

— Демак, Кока билан сиз ирқ ва ирсият йўқ, демокчисизлар. Шундайми?

— Ха, — деди Коплик.

— Тўша-тўғри!.. Ирқчилик назарияси илмга зид, реакция назария. Бу — фашистларнинг назарияси. Лекин ирсият ва унинг ўзгарувчанлигини ўрганувчи генетикага келсак, бу бутунлай бошқа масала...

— Кечирасиз, профессор, — унинг гапини бўлди Бердзена, — наслдор ҳайвонлар-чи? Зотдор отларни етиштиришяпти-ку! Мана, масалан, Александрск боғида наслдор кучукларнинг махсус кўрғазмасини ташкил қилишади, уларни олтин медаллар билан мукофотлашади!

— Исмингиз нима эди?

— Мераб!

— Биласизми, азизим Бердзена, кўп асрлар давомида ҳайвонот оламидаги табиий сараланиш оқибатида...

— Ахир инсон ҳам ижтимоий ҳайвон-ку? — Цицка профессорга гапини тугатишга имкон бермади. — Қишлоқ хўжалигида селекция, чатиштириш, янги навлар олиш деган гаплар бор-ку?

— Тўхтанглар, тўхтанглар, дўстларим, бу қанақаси: радиога ўхшаб фақат гапираркансизлару эпитмас экансизлар-да?! — Профессор кулочини ёзган эди, портфели ерга тушиб кетди.

Шу пайтгача миқ этмай турган Бачана дарров портфелни олиб, профессорнинг қўлтиғига қистириб қўйди ва қимтинибгина:

— Қулоғимиз сизда, ҳурматли профессор, — деди.

— А-а... Сизни исмингиз нима?

— Бачана.

— Гап бундай, азизларим Бачана, Кока, Коплик, Бердзена, Цицка, Копака! Бундай масалаларни кўчада ҳал қилиб бўлмайди... Марҳамат қилиб, соат бешдан олтигача кафедрамга ёки кеч соат ўндан эрталабгача уйимга келинглар. Истаганларингча мунозара қиламиз. Маъқулми? — сўради профессор гангиб қолган болалардан.

— Агар мумкин бўлса, уйингизга келамиз, — деди Бачана.

— Жуда соз!

— Бизни қўйишармикин? — сўради Коплик ботинкасига қараб.

— Албатта! Верэлик йигитлармиз, десаларингиз бўлди.

— Хайр, мухтарам профессор! — деди Цицка.

— Омон бўлинглар! — профессор бошидаги шляпа-

сини хиёл кўтариб қўйди, сўнг йўлига равона бўлди. Болалар ҳурмат юзасидан бош эгиб қўйишди.

— Ажойиб одам-да, бекорга профессор бўлмаган! — Цицка музокара якунларига нуқта қўйди.

— Болалар, Марго жинни келяпти! — хитоб қилиб қолди бирдан Бердзена.

Верэ бозори томондан, Меликишвили кўчасининг чап ёнидан бутун районга отнинг қашқасидай маълум бўлган Марго кўлларини силкитиб, қувноқ бир кўшиқни қуйлаб келарди:

*Кема сузар денгизда
Узоқ ўлкалар томон.
Совға келтирар менга,
Омон-омон, ёр омон!..*

— Хабарда!¹ Верэлик Марго келяпти! — дея кўшиқни ора-сира бўлиб қўяр ва яна давом эттирарди:

*Рақсга тушаман бирга
Хоҳ лезгинка, хоҳ танго.
Кела қолинг, кепқолинг,
Мунтазир сизга Марго...*

Марго маст эди. Уни танийдиганлар жилмайиб саломлашиб ўтишар, кейин орқаларига қараб, афсус билан бош чайқаб қўйишарди. Бегоналар эса фирт маст, бунинг устига ақлдан озган аёлга рўбарў бўлишдан қочиб, йўлакдан катта кўчага тушиб олишарди.

Марго болаларнинг ёнига етиб келгач, иккала қўлини лабига босди-да, кейин кулочини ёзиб, уларга узоқдан бўса йўллади:

— Верэлик йигитларга кайфи ошган Маргодан саломлар!

— Салом, Марго! — дейишди болалар кўлларини кўтариб.

— Ҳа, кадрдонларим, яна бошларинг оғрияптими? Чўнтакларингда ҳемириям бўлмаса кераг-а! Юринглар мен билан, азизларим, юринглар, Танц-Геуркага тушамиз, сизларга пиво олиб бераман! — Марго сийнабандидан бир даста ўттиз сўмликни чиқариб, ҳавода силкита бошлади. — Юраверинглар, тортинманглар! Ахир эртага сизлар ҳам мени меҳмон қилишларинг мумкин-ку!

¹ «Қочинглар!», «Йўл беринглар!».

— Марго, азизим, бор уйингга, дамингни ол... Биз ичадиганимизни ичиб бўлдик, — деди Копака мулозимлик билан.

— О, азизим, қаёққа бораман, ёлғиз бошимни қаёққа ураман? Мени уйингга олиб кет! Эсипаст, дарди бедаво Маргога худди сенга ўхшаган одам керак! Ким сенчалик намхўрлик қилолади?.. Менга уйлан! Раҳм-шафқат қил! Умрим бўйи сенга етишишни орзу қиламан, сен менинг юлдузимсан! Кел, лоақал бир марта бўлса ҳам паҳлавон кўксингга бағримни босай! Ёки сенга муносибмасманми, а? Мана, қадди-коматимни кўриб қўй, ичкўйлагимни бир кўриб қўй! — Марго бир қўлини белига қўйди-да, иккинчи қўли билан этагини кўтариб, пастига тўр қадалган қордай оппоқ ичкўйлагини кўрсатди. — Эртага пушти рангини кияман! — Шундай деб, у тезгина кўчани кесиб ўтди-да, болаларнинг олдига келди.

— Бор, Марго, бориб дамингни ол! — Копака аёлнинг елкасидан кучди.

— Менга ҳаммаларинг бараварсизлар, йигитлар! Хоҳлаганларингга турмушга чиқавераман! Ҳаммаларингни баб-баравар яхши кўраман! Сен нега тишингни ғичирлатасан, Бердзена? Шунинг учун ҳам сен менга керакмасан! Жудаям инжиқсан, ҳаётимни заҳар-заққум қиласан! Цицка — бошқача! У зиёли йигит...

— Ҳаммаларингни баб-баравар яхши кўраман, дегандинг-ку, — гапга аралашди Бачана.

— Ие, сен ҳам шу ердამисан, етимчагинам? Сеникига албатта бораман. Ўзим чўмилтираман, сочларингни тараб қўяман, куйлакларингни ювиб, шимингга дазмол босаман, кейин қайтиб кетавераман. Кимларга ўхшаб кетибсан? Ойнага бир қара...

— Бўлди энди, Марго, бор... Кўряпсанми, одамлар тўпланяпти... Юр, азизим, ўзим кузатиб қўяман... — Копака аёлнинг қўлтиғидан олди.

— Тупурдим одамларга! Яшасин Верэнинг йигитлари! — Марго Копакани кучоқлаб, кўксига бошини қўйди ва яна ашуласини бошлади:

*Юр, азизим, юргин, кетайлик,
Икковлашиб дунё кезайлик...*

Муюлишга етганда Копака Марго билан хайрлашиб, уни қўйиб юборди. То аёл уйига кетаётганига ишонч ҳосил қилмагунча орқасидан қараб турди, кейин ўртоқларининг ёнига келди.

— Кўй, Копака, кўй, аза тутма! — деди Цишка ўртоғининг маънос бўлиб қолганини кўриб.

Марго Петриапшвили кўчасининг охирида, кичкина-кичкина иккита деразали, ертўлага ўхшаган зах бир хужрада истиқомат қиларди. Ховлидан хужрага тўртта ёғоч пиллапоядан тушиларди. Устига оқ чойшаб ёпилган стол, оқиш ҳалқаларини занг босган темир каравот, шкаф, иккита стул, дазмол ва дазмол босиладиган тахтача — Маргонинг бор-йўқ бисоти шу эди. Хужра эшигига ҳовлида ўйнаб юрадиган болалар бўр билан «Жинни Марго» деб ёзиб кўйишганди. Аёл уни ўчириб ташламас, хафа ҳам бўлмасди.

— Биринчидан, буни фаришталар ёзган, иккинчидан, тўғри гап, — дерди у.

Отасидан эрта айрилган Марго онасининг қўлида якка-ёлғиз фарзанд бўлиб қолди. Ёқимтой, қадди-қомати келишган, бутун маҳалла аҳли суюб-эркалайдиган бу қиз йилдан-йилга очилиб, чиройига чирой қўшилиб борарди. Верэликлар у билан фахрланишарди. Бу ҳол 1936 йилдаги ўша машғум кунгача давом этди. Шу куни шаҳарни мисли кўрилмаган сел босиб, Нахаловканинг ярмини оқизиб кетди, Пескидаги¹ тегирмонни таг-туги билан гумдон қилди, ҳаммомларнинг остки қаватида чўмилаётганлар сув остида қолди. Ўша куни Маргонинг офтоби сўнди, толеи бир умрга қаро бўлди.

Бу воқеадан сал олдинроқ верэлик кампирлар Маргони заргар Гогянинг эркатой ўғли Ваного унаштириб кўйган эдилар. Шаҳарнинг ўша пайтдаги таомилига кўра келинни кўриқдан ўтказишарди — қиз ҳамомда қайн-синглисига кўрсатиши керак эди. Қизнинг бирор нуқсонни йўқмикин, тағин алданиб қолмайлик, деган мақсадда шундай қилинади. Қайнона ҳам, қайнсингил ҳам, Маргонинг шўрпешона онаси ҳам бор бўлсин! Шундоқ қизни ҳам текширишадими?! Ахир Марго хуркак оҳудай Петриапшвили кўчасидан чоғиб ўтиб, Меликишвили кўчасига бурилгунча сотувчилардан тортиб дўконларнинг олдида уймаланишиб турган харидорларгача — ҳамманинг оғзи ланг очилиб қоларди-ку!

Хуллас, ўша якпанба куни эрталаб Маргони аёлларнинг ҳаммомига олиб боришди. Қиз ечиниб, атрофини

---

¹ Нахаловка, Пески — Тбилисидаги районларнинг эски номи.

кора қарғадай ўраб олган аёлларнинг қарписиди роз турди. Унинг таранг кўксини чулғаб олган симобий сочлари, мрамардай силлиқ бадани, ҳайкал янглив бекусур қадди-коматини кўрган кампирлар ҳангу манг бўлиб қолишди. Улар тишлари тушиб, ўрадай бўлиб қолган оғизларини чалпиллатиб қизнинг латофати хусусида бир-бирларига гап маъқуллаб турган бир пайтда — худди ана шу дақиқада ҳамомга бало-қазодай сел ёпирилиб кирди. Ҳақаси ёрилган аёллар бараварига ўзларини ташқарига уришди, аммо эшикни ичкарига тортиш ўрнига тўс-тўполон билан орқага итара бошлашди ва шу тариқа ўз йўлларини ўзлари тўсиб қўйишди. Лойка сув бир лаҳзада ертўлага жойлашган ҳаммомни тўлдирди. Дод-фарёдлар тинди... Ёрдамга чоғиб келган одамлар ҳеч кимни қутқара олмасликларини тушунишди... Шунда биров ертўлалардан бирининг шифтидаги панжарага ёпишиб олган, кўзлари даҳшатдан бақрайиб қолган қизни эслади. Панжарани кўчиришди, аммо қизнинг унга чангақдай ёпишиб қолган бармоқларини ажратиб олиш осон бўлмади.

Марго бир ой касалхонада ётди. У ҳеч нарсани — онаси ва бўлажак қариндошларининг ҳалок бўлганини ҳам, ўша кунги даҳшатли селни ҳам эслаёлмасди, унинг учун гўё ҳеч нарса рўй бермагандай эди... Дўхтирларнинг барча хатти-ҳаракатларидан наф чиқмади — қиз миқ этмай тураверди... Кейин уни руҳий касалликлар шифохонасига ўтказишди. Марго у ерда ярим йил ётди. Ниҳоят, қиз сал ўзига келди, тилга кирди, аммо ақли бир умрга хиралашганини ҳамма тушунди. Шунча вақт ичида аблаҳ Ваню келиндан бир марта ҳам хабар олмади, тақдир билан қизикмади, сариқ чақа ҳам юбормади...

Марго уйига қайтгач, бир ҳафтагача ҳужрасига қамалиб ўтирди, ҳеч кимни киритмади ҳам. Бир куни ерталаб кўшнилари қизнинг кўшиқ айтаётганини эшитиб қолишди. Эшикни бир амаллаб очиб, ичкарига киришди. Марго стол ёнида ўтирар, столда икки пиша «саперави» виноси турарди. Шишалардан бири бўш, иккинчиси ҳали тўла эди. Қиз кўшниларини кўриб, бир кулиб қўйди ва яна кўшиқ бошлади:

*Рақсга тушаман бирга
Хоҳ лезгинка, хоҳ танго.
Кела қолинг, кепқолинг,
Мунтазир сизга Марго...*

Кўшнилар ҳам, таниш-билишлар ҳам ўз ташвишлари билан бўлиб кетиб, аста-секин Маргони унута бошлашди. Унинг ўзи ҳам ёлғизликка кўникиб қолди. Аммо ҳамманинг ёдидан кўтарилган қиз бирор марта ҳам кўчага чиқиб тиланчилик қилмади.

У ўзига тўқ оилаларнинг кир-чирларини уйида ювиб юрди. Топгани қорнига бемалол етарди. Бора-бора, ўзи ҳам сезмай, ичкиликка ружу қўя бошлади. Қиз ҳаммавақт озода кийинар, ички либосларини ҳар куни алмаштиради. Кўлига пул тушиши билан тўйиб ичиб оларди, кўчада юриб севган кўшиқларини айтарди, йўловчиларга, кўриб қўйинлар, дегандай эғнидаги кўйлагини кўз-кўз қиларди. Кўйлакни ким тикканини айтишни ҳам зинҳор унутмасди...

Вақт ўтиши билан ичкилик ўз таъсирини кўрсата бошлади. Маргонинг юзи олдинги тиниқлигини йўқотиб ажин билан қопланди. Энди эрта сўлиган, маст бўлиб кўчада ашула айтиб юрадиган бу жувонни кўрганлар орасида фақат уни ёшлигидан билган, унинг аввалги латофатини унутмаган маҳалла қарияларигина ачиниб бош чайқаб қўйишарди.

То маҳалла аҳли ақлдан озган Маргонинг қилиқларига кўниккунга қадар шўрпешона қизнинг устидан кулган, уни калака қилган одамлар ҳам бўлди. Шу туфайли Марго сўкинишга ўрганди. Катта кўчанинг ўртасига турволиб, дилини оғритган одамни шундай уятли сўзлар билан ҳақорат қилардики, йўловчилар қулоқларини беркитиб ўтиб кетишарди. Аммо ёш болага кўзи тушди дегунча дарров жим бўлар ва секин уйига жўнаб қоларди.

— Фаришгани қулоғини булғатишга ҳеч кимни ҳаққи йўқ, ҳатто худони ҳам ҳаққи йўқ, — дерди у.

Яна бир нарса: Марго шунчалик ночор аҳволда яшашига қарамай бирор марта ҳам қизлик номусига доғ туширмади, ифратини йўқотмади. Верэнинг уни танийдиган ҳар бир фуқароси қизнинг фариштадай поклигига қасам ича оларди...

Кечкурун Марго Бачананикига келди.

— Уйдамансан, етимчагинам? — деб қичқирди у ва жавобни ҳам кутмай хонага кирди. Бачана стол ёнида ўтириб, халқ хўжалигини планлаштиришни ўрганарди — чоршанба куни имтиҳон топшириши керак эди.

— Нима дейсан, Марго? — деди у конспектини бир четга қўйиб.

— Қани, ювадиган нима нарсанг бор? — сўради Марго ва конспектни олиб варақлай бошлади.

— Хеч нарсам йўқ. Хаммаси эгнимда!

— Қараб кўр, топилиб қолар! — Марго бўш келмади.

Бачана шкафни очиб, полга иккита эски кўйлак билан роса ишқаланиб кетган шимни олиб ташлади.

— Эҳтиёт бўлиб юв, сузилиб турибди ўзи, — илтимос қилди у ва яна конспектига шўнғиб кетди.

— Наҳотки конспектинг шунчалик қизиқ бўлса, бош кўтаргинг келмайди-я! — деди Марго девордаги шкафчани очиб.

— Жудаям қизиқ, ундан ташқари яқинда имтихоним бор!

— Вой, тентаг-ей! Қизиқ бўлса ўқиганинг учун пул тўлашармиди, қайтанга сендан пул олишарди! — Марго зарда билан шкафни ёпди. — Бўш япикни нима қиласан олиб ўтириб? Ховлига чиқариб ташла!.. Ичадиган нарсанг борми?

— Валерьянка бор.

— Валерьянкангни имтихон олдидан профессорингга бер!

Марго энгашиб, полда ётган шим ва кўйлақларни олди. Қаддини ростлади-ю, афтини буриштирганча қорнини чангаллаб қолди.

— Вой ўлгур-ей, кечадан бери қийнайди-я! — деди у ва кўйлақлардан бирини ёйиб кўриб, бош чайқади: — Нима бу ўзи — кўйлакми ё дастурхонми? Танц-Геуркани бутун менюси ёзилган-ку! Уялмайсанми?

— Уяламан, азизим Марго, лекин иложим қанча?

— Уйлан, тентак, уйлан!

— Шунақа дегин? Хотинни нима билан боқаман?

— Бир-бирларингни ейсанлар!

— Бўпти, уйланаман! — ваъда берди Бачана.

— Кийимларингни эртага кечкурун опкеламан. Беш сўм тайёрлаб қўй, — Марго эшикка қараб юрди. Кейин бирдан тўхтаб, этагини кўтарди-да, чиройли крепжоржет трусигини кўрсатди. — Қани, топ-чи, кимни иштони бу?

Бачана елкасини қисди.

— Ташқи ишлар темир йўли маданият министриники! — деди у фурур билан ва хонадан чиқиб кетди.

Аммо эртасига кечкурун Марго келмади. «Ичган бўлса, ухлаб ётгандир-да», — деб ўйлади Бачана ва ўзи йўлга тушди.

Хужра эшиги очик эди, чироқ ёниб турарди. Марго тўшақда гулдор, пуштиранг тунги кўйлақда ётарди. Унинг

юзи кизариб, бўғрикиб кетган, кўзларида ховур бор эди.

— Ҳа-а, етимчагинам, келдингми, билувдим келишингни! — жилмайди у ва кўлтиғидан термометрни олиб Бачанага узатди. — Ма, кара-чи, қанчайкин? Ўзим ҳеч нарсани кўрмайпман, кўз олдимда нукул сариқ халқачалар айланяпти...

Бачана термометрга қараб, дами ичига тушиб кетди: симоб устунни ўттиз тўққизу тўққизда турарди.

— Нима бўлди сенга, Марго?

— Билмайман, азизим... Қандайдир ярамас ичимни пармалаётганга ўхшайди... Вино ҳам, ароқ ҳам фойда қилмади... Кечгача аранг чидадим... Мана энди ётиб қолдим... Қанча бўпти?

— Кўп... — деди Бачана термометрни столга қўйиб.

— Қанча, ахир?

— Ўттиз саккиз...

— Шиминг билан қўйлақларинг столда турибди. Ху-дога шукур, дазмоллашга улгурдим... Шкафни очсанг, сирка бор, озгина сув аралаштиргин-да, сочикни хуллаб, пешонамга қўйиб қўй... Бошим тарс ёрилиб кетай деяпти. Шўрлик бошимга шу етмай турувди ўзи...

Бачана Маргонинг илтимосини адо этди.

— Ҳозир бориб, бирортасини олиб келаман, — деди у.

— Кимни?

— Дўхтирни.

— Э-э, мен телбага кимни кўзи учиб турибди дейсан? Уларни қўлида соғ одамлар ўлиб кетяпти-ку қаровсиз қолиб... — жилмайди Марго.

Бачана индамай хужрадан чикди-ю, Петриашвили кўчасининг этагига қараб чошиб кетди.

Ўртоқлари дорихона олдида нима ҳақдадир бахслашиб туришарди.

— Марго ўляпти! — деди Бачана ҳаллослаб келиб.

— Нега ўлади?! Кеча шу ерда кўрувдик-ку? — хайрон бўлди Тенгиз.

— Кўрувдик, лекин ҳозир ўляпти! — такрорлади Бачана.

— У нима деганинг! Тушунтириброк гапирсангчи! — жеркиб берди Коплик.

— Айтяпман-ку — ўляпти!

— Нима бўпти? — сўради Цицка.

— Қорним оғрияпти, дейди. Ҳарорати кирк!

— Нима бўлганикин, Датико? — сўради Копака.

— Билмайман, Тенгиз. Дўхтир хирургни чақириб керак.

— Шатиришвилиникига борамиз! — деди Кока.

— Шатиришвилинг — аблаҳ одам! Текинга ҳеч қаяққа бормайди, ҳозир ухлаб ётган бўлишиям мумкин! — Бердзена ижирганиб, бир четга қараб тупурди.

— Қўйинглар уни! Ҳозир бориб, Вахтангни отаси Игнатий амакини бошлаб келамак, у яхши киши! — Цицка шундай деди-ю, тўдадан ажралиб, чопганча кетди.

Беш минутлардан сўнг болалар оёқ учида юриб Маргонинг ҳужрасига киришди-да, индамай каравот ёнига тизилишди. Аёл ҳамон типирчилаб ётарди. Болаларни кўргач, тирсагига суяниб гавдасини хиёл кўтарди-ю, кейин яна ўзини ёстиққа ташлаб, хўнграб йиғлаб юборди. Сал ўтмай, қандайдир асабий севинч билан кула бошлади.

— Қадрдон укаларим... Сизларни кутган эдим, ҳато қилмаган эканман... Азизларим... Нега азага келган одамдай тизилишиб турибсизлар, ўзларингни эркин ҳис қилингллар... Илойим бутун дардларингиз телба Маргога ўтсин...

— Ташвишланма, Марго, ҳозир Цицка дўхтирни бошлаб келади, — деди Тенгиз базўр.

— Дўхтирни нима қиламан? Мен энди ўлмайман... Оғриқ ҳам йўқолди, ҳароратим ҳам пасайди... — Марго пешонасидаги хўл сочикни олиб, бурчакка улоқтирди. Бачана сочикни қайтадан хўллаб, яна беморнинг бошига қўйди.

— Етимчагинам, йигитларни сен ваҳимага солдингми? Улардан кечирим сўра! Ҳозирок сўра! Ўҳ-хў! Қайси бемордан, айниқса жинни бемордан шунча одам ҳол сўрагани келган?! Яшавор, Марго! Офарин, Марго! — қиз яна йиғлашга тушди. Болалар нима қилишларини билмай, бошларини қуйи эгганча туришарди. Марго андак ўзини босиб олгач, яна Бачанага мурожаат қилди: — Анови шкафда ёғоч қутича турибди. Шунини олиб бер... Раҳмат... — У қутичани кўксига қўйди, бир оз ўйланиб тургач, қулоғига тутиб силкитиб кўрди, кейин мамнун жилмайди-да, қоққоғини очди. Қутичада нархи арзон узук, исирға, билагузук ва бошқа ҳар хил ялтироқ нарсалар бор эди.

— Мана бу бебаҳо тош Афғонистоннинг пойтахти Қобулдан маҳсус малика Тамарага келтирилган... — Марго қутичадан мовий кўзли, нархи икки сўм турадиган жез узукни олди. — Бунини сенга тақдим этаман, Копа-

ка... Уйланганинда келинни ўнг қўлига, ўрта бармоғига тақиб қўй... Марғони совғаси, дегин. Яна шуниям айтгинки, агар мен ёшроқ бўлганимда у қиз сени тушида ҳам кўрмасди... Омадингни берсин!.. Ма, ол!..

Тенгиз узукни олди-ю, бир ютиниб қўйди.

— Мана бу сенинг хотинингга, князь Кока Амиреджиби, ҳинд маржонидан ясалган исирға... Кўк кўзли, қора соч, оқ бадан аёлларга ярашади... Ма, ол, тортинма!.. — Марго Коканинг кафтига ўйинчоқ исирғани қўйди.

— Мана бу тилла билагузук сенга, Бердзена!.. Доғистон заргарлари ясаган... Бунақа билагузук баланд бўйли, кўкси таранг, қора кўз аёлларга мос тушади... Такдим этаман сенга! — Бердзена Марғонинг қўлидан консерва қутисидан ясалган ҳалқани эҳтиром билан олди-да, чурк этмай, хонадан чопиб чиқиб кетди.

— Бу эса менга! — Марго кўксига ишга тизилган кумуш тангаларни олиб қўйди. — Бу маржонни эсимни таниганимдан буён олиб юраман, шунинг учун ҳеч кимга бермайман... Хафа бўлманглар!.. Бачана, яқинроқ кел!

Бачана қизнинг ёнига борди.

— Сенга манави форс зумрадини бераман... Албатта, камбағал, етим қизга уйлангин, бошқаси сени тушунмайди... Ма, ол, илойим бахтинг очилсин!.. — Бачана Марғонинг қўлидан сим ўтқазилган яшил тугмачани олди. — Қолганларини ўзинг тарқат...

Бачана қутичани кўтарганча ҳар қайси боланинг олдига бориб, қўлига илинган нарсани биттадан улашиб чиқди.

— Чарчадим... Бу ўлгур пармалашини қўймапти... — Марго инграб, бошини орқага ташлади.

— Бир оз чида, Марго, ҳадемай дўхтир кепқолади! Қўрқма! — деди Қоплик овози титраб.

— Нега қўрқарканман? Бу кунни кўпдан буён кутаман, худди куёш чиқишини кутгандай кутаман... Тезроқ кела қолсанг-чи, ажал, нега мени бунча қийнайсан?! — Марго кўзларини юмди. Икки юзидан тизиллаб ёш оқиб тушди.

— Келди! — деди кимдир.

Хонага профессор билан Цицка кириб келишди. Профессор ҳамма билан бош силкиб саломлашгач, тўпна-тўғри Марго ётган каравот ёнига борди. Болалар шошиб унга стул қўйиб беришди. Профессор беморнинг томир уришини ўлчаб кўрди, кейин мисдай қизиб ётган пешонасига кафтини қўйди.

Марго кўзларини очди.

— Салом, азизим! — деди профессор кулиб.

Марго кўли билан кўз ёшларини артиб, дўхтирга тикилиб қаради.

— Худо хайрингизни берсин, мухтарам Игнатий! — жавоб берди қиз ҳам жилмайиб.

— Исминни қаёқдан биласиз?

— Сизни ким танимайди? Грузиянинг ярми сиз туфайли у дунёдан қайтиб келган.

— Сал камроғи! — ҳазиллашди профессор. — Хўш, нима безовта қиляпти, азизим?

— Манови шумтакалар ярим кечада оромингизни бузгани безовта қиляпти!

— Буни ўйламанг, — деди профессор, — касбим шу, кундузи ухлайвераман... Қаерингиз офрияпти?

— Ичим ёниб кетяпти, дўхтир...

— Қачондан бери?

— Эрталабдан... Йўқ, кечадан, ўтган кундан бери...

Аввал ароқ ичсам босиларди... Бугун ётиб қолдим...

— Қани, адёлни кўтаринг-чи! — илтимос қилди профессор.

Марго болаларга, сўнг профессорга қаради.

— Жинни бўлсам ҳам, хар ҳолда, уяламан, дўхтир...

— Ҳаммамиз ҳам маълум даражада жиннимиз, лекин ҳеч нарсадан уялмаймиз, — деб тўнғиллади профессор ва ўзи адёлни кўтариб ташлади. Болалар юзларини четга буришди. Профессор тўрт бармоғи билан беморнинг қорнини охиста боса бошлади: — Офрияптими?... Офрияптими?

Марго лабини тишлаганча миқ этмасди. Профессор кўриб бўлгандан кейингина қиз инграб юборди:

— Ҳамма ерим офрияпти, дўхтир, бундан кўра ўлганим яхши...

Профессор адёлни пастга тушириб, беморнинг ўнг тиззасини буқди-да, аста-секин юқорига кўтариб, қоринга тиради. Марго қичқириб юборди.

Профессор шошиб ўрнидан турди.

— Телефон борми?

Цицка Маргога савол назари билан қаради.

— Дугладзеникида бор, — деди қиз инграб.

— Дарҳол «тез ёрдам»га кўнғироқ қилинлар, Игнатий Джикия илтимос қиляпти, денлар. Тез етиб келишин!

Цицка чошиб чикиб кетди.

— Ахволим оғирми, дўхтир? — Марго ўрнидан туриб, каравот четига ўтирди.

— Ётинг, азизим, сизга қимирлаш мумкин эмас! — Шундай деб, профессор кизни яна оҳиста ўрнига ётқизиб қўйди. — Шу пайтгача қаерда эдингиз?

— Ҳечқиси йўқ, дўхтир, ўлим мен учун — байрам. Ўзингизни қийнаманг...

Профессор стол ёнига бориб ўтирди-ю, бошини кафтига тираганча жим бўлиб қолди.

Кока профессор костюмининг ён чўнтагига сездирмасдан пул солиб қўйди. Профессор Кокага қайрилиб ҳам қарамай, пулни олиб столга қўйди. Кейин қўйин чўнтагидан бир даста ўн сўмликни чиқариб, ҳалиги пулларнинг ёнига ташлади. Сўнг ўрнидан туриб, хонадан чикиб кетди. Болалар унга эргашишди.

— Умид борми, профессор? — сўради Бердзена.

Профессор бош чайқади.

— Сираям-а? — деди Тенгиз.

— Бир процент...

— Унга нима бўлган ўзи, профессор?

— Перитонит... Кўричаги ёрилиб кетган... Уч кундан бери шу аҳволда юрибди-я... Шунақа ҳам бўладими!..

Ўн беш минутлардан сўнг «тез ёрдам» машинаси келди. Маргони замбилга ётқизиб, машинага олиб боришди. Хужрасидан чиқаётганда у болаларга юзланди:

— Алвидо, Верэнинг йигитлари! Алвидо, кадрдон укаларим! — Шундай деб, у замбилдан хиёл бошини кўтарди-да, ёлвориб илтижо қилди: — Ҳаммомга борманглар! Ҳеч қачон ҳаммомга борманглар! Менинг васиятим шу!..

Маргонинг жасадини сепанбада, 1936 йилги тошқин куни Маргонинг ўзи келтирилган ўша касалхона биносидан чиқаришди.

Бутун Верэ, Петриашвили ҳамда Меликишвили кўчалари одамга лиқ тўлган, Маргони танийдиганлардан кўра уни танимайдиганлар кўпроқ эди.

Гулга қўмиб ташланган тобутни Верэ довонидан саккиз йигит кўтариб борарди, улар билан ёнма-ён яна саккиз нафар тобуткаш одимларди. Тобутдан сал олдинроқда гуллар билан безатилган автомашина ўрмаларди. Гул шунақа кўп эдики, гўё улкан жонли гулдаста қабристонга ўз оёғи билан юриб бораётгандай туюларди.

Меликишвили кўчасида ҳаракат тўхтаб қолди. На автобус, на машина, на трамвай юра оларди. Петриашвили кўчаси муқолишига етганда йигитлар беш минута тўхташди. Аввал битта машина, кейин иккинчиси, сал ўтмай бошқалари ҳам сигнал бера бошлади. Бир зумда бутун маҳаллани клаксонларнинг овози тутиб кетди.

— Яна қанақа намойиш?! — деб бақирди тасодифан машиналар орасига кириб қолган бошқа бир шофёр кабинадан бошини чиқазиб. — Қачонгача турамиз бу аҳволда?!

— Сигнал бер! — деди унга шу маҳаллалик бир йигит.

— Нега? — хайрон бўлди шофёр.

— Керак!

— Керак деганинг нимаси?!

— Керак деганим — мана! — йигит кабина зинасига сакраб чиқиб ўзи сигнални босди.

— Кўлингни торт! Аккумулятор ўтириб қолади!..

— Ҳечқиси йўқ, итариб юргизамиз! — жавоб берди йигит сигналдан кўлини олмай.

— Намунча ваҳима! Қанақа амалдорни кўмишяпти ўзи?! — шофёр хуноб бўлиб, яна кабинадан бошини чиқазди.

— Верэлик Маргони кўмяпмиз...

— Қимни?

— Менга қара, бос дегандан кейин босавермайсанми! — йигит шофёрнинг бошини ичкарига итарди. — Қанақа галварссан ўзи?!

Шофёр йигит жиддий гапираётганини англаб, бор кучи билан сигнални боса бошлади. Йигит бошқа машинанинг олдига борди. Ҳаял ўтмай бу машина ҳам сигнал бера бошлади. Йигит сал узоқлашгач, шофёр тўнғиллаб кўйди:

— Жанна Д'Аркни кўмишяптими дейман?!

— Йўқ, Марго жиннини кўмишяпти! — деди шу ердан ўтиб кетаётган бир одам.

— Жиннини?! Жиннини ҳам шунча ваҳима билан кўмишадими?

— Бизда шундай! — жавоб берди шофёрга машина ёнида турган мотам қатнашчиларидан бири.

— Қойилман! Бунақа маҳаллада ўлсанг ҳам алам қилмайди! — хитоб қилди таъсирланиб кетган шофёр.

Кечқурун Танц-Геурка майхонаси верэлик йигитлар билан тўлди. Столлар одмигина тузалган эди — нон,

пишлок, вино, редиска. Косагул сайлашмади. Ҳамма жой-жойига ўтириб, гала-говур тингандан кейин Цицка ўрнидан турди-да, стаканига вино тўлдириб, икки-уч томчисини нонга томизди ва тўпланганларга қарата шундай деди:

— Маҳалламиз қайғуси учун, маҳалламиз кўз ёшлари ва қувончи учун, маҳалламиз йўқотган нафосат учун! Ҳамма ўрнидан туриб, стаканини бўшади.

Шу куни Танц-Геурка майхонасида бошқа бирорта ҳам сўз айтилмади, бирор стакан вино ҳам ичилмади.

— Бўшсан, Рамишвили, бўшсан... — ҳафсаласи пир бўлган профессор истамайгина Бачананинг имтиҳон дафтарчасини варақлай бошлади. — Нима гап ўзи?

Бачана индамади.

— Сенга нима бўлди, Рамишвили? — жавоб ололмаган профессорнинг тоқати тоқ бўлиб кетди.

— Тобим қочиб қолди, мухтарам профессор, яхши тайёрланолмадим...

— Тобинг қочмаган, анови жинни аёл билан ўралашиб қолгансан!.. Кеча тобутининг орқасида, худди туғишганидай, бош эгиб кетаётганингни кўрмабманми?

— У жинни эмас эди, мухтарам профессор, — деди Бачана.

— Ким эди бўлмаса? Шох Ирақлийми? Тавба, бутун маҳалла оёққа турибди-я! Икки соат ҳаракат тўхтаб қолди!

— У касал аёл эди, мухтарам профессор, руҳан касал аёл эди! — Бачана ўпкаси тўлиб кетганини сезиб, ўрнидан турди.

— Қаёққа? — ҳайрон бўлди профессор.

— Бошқа сафар келаман, — деди аста Бачана.

— Сенга бирор яқинлик томони бормиди уни?

Бачана анчагача ерга тикилганча турди, кейин профессорга қараб:

— У менинг опам эди... — деди.

Профессор Бачананинг кўзларига тикилиб қаради. Бачана бу нигоҳга бардош беролмай бошини эгди. Орага жимлик чўқди. Ниҳоят, профессор имтиҳон дафтарчасини ёпиб, Бачанага узатди ва:

— Боравер, Рамишвили! — деди-ю, ўрнидан туриб, дераза олдига борди.

Бачана дафтарчани чўнтагига солиб, хонадан чиқиб кетди.

— Хўш, қалай? Неччи бўлди? — студентлар уни дув қуршаб олишди.

Бачана жавоб бермади. Коридорга бурилмай, зинапоядан чопқиллаганча университет ховлисига тушди-да, ўзини бўш скамейкага ташлади. Шу ўтирганча узок вақт ўтирди, у ҳеч нарсани кўрмасди ҳам, сезмасди ҳам. Анчадан кейин чўнтагидан имтихон дафтарчасини олиб, беихтиёр очиб қаради.

...Бу — Бачананинг ҳаётидаги биринчи «беш» эди. У дафтарчани ёпди, салдан кейин яна очиб қараган эди, ҳеч нарсани кўра олмади.

Бачананинг кўзлари жикқа ёш эди.

Бачана йиғларди.

12

Буликанинг ўлиmidан сўнг профессор Бачана билан руҳонийни ёмон ўй-хаёллардан асраш ниятида палатага ҳеч кимни ётқизмасликни ва бўш каравотни олиб чиқиб кетишни буюрди. Аммо бўш жой бўш каравотдан ҳам совуқроқ кўринар экан.

Хар куни эрталаб уйғонишлари билан Бачана ҳам, ҳазрат Иорам ҳам яқингинада Буликанинг каравоти турган жойга беихтиёр қараб қўйишар, юраклари ич-ичидан зирқираб кетар эди. Кейин, кун бўйи у ёқ-бу ёқдан гаплашиб ётган пайтларида ҳам, гўё мана ҳозир Булика ҳазил аралаш лўкма ташлаб қоладигандай, бирдан жим бўлиб қолишарди.

Бу аҳвол икки ҳафтача давом этди. Кейин вақт ўз ишини қилиб, Бачана ҳам, ҳазрат Иорам ҳам Буликанинг йўқлигига аста-секин қўника боришди...

...Бир куни эрталаб ҳазрат Иорам Бачанага кутилмаган савол бериб қолди:

— Хурматли Бачана, сизни Дидуби қабристонига қўйишса керак, а?

Бачана аввалига кулиб юборди, кейин безовталаниб қолди:

— Нима бало, ёмон туш кўрдингизми?

— Шунақа, лекин тушим сизга эмас, ўзимга алоқадор, — жавоб берди ҳазрат Иорам синиқ оҳангда.

— Ундай бўлса, қаерга қўйилишни мендан эмас, сиздан сўраш керак экан... Негадир муғамбирлик қияпсиз, отахон!

— Топдингиз... Демокчиманки, мабодо сиз сағанага қўйилсангиз, менга ҳам ўша ердан, черков ховлисидан икки қулоч жой топилиб қолар...

— Агар бунақа нуктаи назардан каралса, мен ёзувчилар уюшмасининг ҳовлисига кўмилишим керак... Башарти, сиз Дидуби черковига нозир бўлиб ишга ўтсангиз, қабрда девор-дармиён қўшни бўлишимиз ҳам мумкин!

— Демак, сизнинг жойингиз тайин, акс ҳолда, бунақа ҳазил қилмасдингиз! — хулоса ясади ҳазрат Иорам.

— Янглишяпсиз!

— Нима учун?

— Чунки Дидуби қабристонни аллақачон тўлиб бўлган. Мени у ерга тиқиштиришнинг иложи йўқ... Агар тикка қилиб кўмишмаса... Лекин бир нарсага имоним комил: иккаламизни ҳам қабрсиз қолдиришмайди.

Ҳазрат Иорам оғир хўрсинди.

— Қанақа туш кўрдингиз ўзи, отахон?

— Асти сўраманг!.. Шу пайтгача ўзим жанозасини ўқиб, нариги дунёга йўллаган мархумлар Ортачала черковининг ҳовлисига тўпланиб, менинг чиқишимни кутиб туришганмиш!

— Хўш, кейин нима бўлди? Чикдингизми?

— Э-э... мен кўрқок, мен нодон... меҳробга яшири-ниб ўтирганмишман... Эсласам, уятдан ерга кириб кетгим ёки ўзимни осиб қўйгим келади!..

— Ўз жонига қасд қилиш, отахон, инсон эркини намоён этишнинг энг олий шакли. Лекин, афсуски, бу нарсани динингиз қатъиян ман қилади, ниҳоятда оғир гуноҳ ҳисоблайди! — деди Бачана жиддий оҳангда.

— Билишимча, ўзини ўлдирган одамга сизлар ҳам қарсак чалмайсизлар шекилли, — жавоб берди ҳазрат Иорам. — Менинг биттагина умидим — жоннинг бошқа шамойилда инъикос этишидан.

— Ёзувчи зоти, отахон, ўз халқининг содиқ ити бўлади... Мен жоннинг бошқа шаклда пайдо бўлишига ишонмайман, мабодо шундай бўлган тақдирда ҳам, менинг жоним ҳеч шубҳасиз ит қиёфасига кирди. Бинобарин, мен ўлганимдан кейин кўча-кўйда санғиб юрган дайди итларга раҳм-шафқат қилинг, уларга тош отманг, чунки ўша итларнинг бири мен бўлишим мумкин!

— Ажаб гапларни гапирдингиз, хурматли Бачана! Аммо-лекин, ҳар бир ўлган ёзувчининг жони дайди итлар танасига ўтаверса, бу дунёда яшашнинг қизиғи қолармикин? — деди ҳазрат Иорам истехзо билан кулиб.

— Қизиги қолмайди, албатта, агар сизларнинг жонларингиз бўри қиёфасига кирса!

— Нега энди бўри бўларкан?

— Ўз қавмларидан қочиб, яшириниб олган руҳоний арслон бўлармиди! — деди Бачана кулгисини аранг босиб. Ҳазрат Иорам ётган жойида бир қимирлаб қўйди, лекин ҳадеганда жавоб тополмай, нариги ёнбошига авдарилиди.

...Палатага ҳамшира Женя кириб келди. Бачана билан ҳазрат Иорам дарров аёлни қайириб, юзтубан ётишди-да, укол қилинадиган жойларини очишди. Женя ҳаҳолаб кулиб юборди:

— Бекитинглар, ўртоқлар, бекитинглар! Бу гал қўлимда шприц йўқ... Сизга меҳмон опкеляпман, ҳурматли Бачана, шу аҳволда кутиб олсангиз қандоғ бўларкин?!

— Меҳмон? Нима иши бор экан? — Бачана ҳушёр тортиди.

— Соғлигингиз билан қизиқяпти... Тувак тураверсинми ёки опчиқиб кетайми? — деди Женя ҳамон кулгисини босолмай.

— Эркакми ё аёлми?

— Аёл. Яқинларингиздан экан...

— Ундай бўлса, тураверсин! — Бачана навбатдаги учрашувга ҳозирланди.

— Хўп бўлади!

Женя чиқиб кетди. Шу заҳоти палатага сочларига ок оғралаган, ўрта ёшлардаги ҳаракатчан бир аёл кирди. Қўлида семиз папкаси ҳам бор эди. У хонанинг ўртасига етганда тўхтаб, бир оз иккиланиб турди-да, сўнг ҳазрат Иорамнинг қаравоти томон юрди.

— Салом! Мен оилангизнинг дўсти Нина Санеблидзе бўламан! — деди у ва таклифни ҳам кутмасдан руҳонийнинг рўпарасига ўтирди.

— Оиламнинг дўсти? — қайта сўради чол.

— Ҳа. Отангиз Акакий билан менинг дадам Лазарь 1915 йилдан 1916 йилгача Боку саноат техникумида бирга ўқишган.

— Сиз кимнинг олдига келдингиз ўзи? — сўради руҳоний ҳайрон бўлиб ва Бачанага бир қараб қўйди. Бачана афтини буриштириб, гаплашаверинг, деган ишорани қилди.

— Кимнинг олдига бўларди? — аёл ҳам астойдил таажжубланди. — Сизнинг олдингизга-да!

— Мени танийсизми? Илгари учрашганмизми? — ҳазрат Иорам ролга қара бошлади.

— Ё тавба, бу шунчалик қийин нарса эканми? Ҳаммаёқда — радиода ҳам, телевизорда ҳам — фақат сизни

эшитиб, сизни кўрамиз: Бачана Рамишвили... Бачана Рамишвили!.. Лекин сал ўзгарибсиз... сокол кўйворибсиз...

— Ҳа, палата салқинроқ... — ҳазрат Иорам соқолини бир силаб, аёлга яхшилаб ўранволди.

— Албатта! Дард билан ҳазиллашиб бўладими!

— Ҳм... Менинг олдимга бирор иш билан келдингизми, хоним? — руҳонийнинг тоқати тоқ бўла бошлади.

— Ҳа. Аҳволингиз қалай?

— Раҳмат. Ҳозир анча тузукман... Ўзингиз-чи?

— Менми?! Мен ўляпман, адо бўляпман, чўкяпман, ёниб кетяпман! — юрагидагини тўкиб солди аёл.

— Менинг қандай ёрдамим тегиши мумкин? — ҳазрат Иорам ўз хизматини таклиф қилди.

— Ёрдам дейсизми? Ёрдам керак эмас, мени кутқаринг! — талаб қилди аёл.

— Қўлимдан келармикин? — иккилангандай бўлди ҳазрат Иорам.

— Вой, у нима деганингиз?! Сизнинг қўлингиздан келмайдими?! Бачана Рамишвилини-я?! Ҳа-ҳа-ҳа! — ёлғондан кулди меҳмон. — Сизни бир ониз сўзингиз, тўрт энлик хатингиз, битта кўнфирофингиз...

— Нима илтимосингиз бор? Эшитаман! — Ҳазрат Иорам бу шаддод аёл билан қилаётган суҳбати яқинда Бачана билан муттаҳам тамакифуруш ўртасида бўлиб ўтган мунозарага ўхшаб кетаётганини пайқади.

— Иккинчи август куни, куппа-кундузи, ҳамманинг олдида ўғлимни сўйишди!

Ҳазрат Иорам тахта бўлиб қолди.

— Ким? Қерда? — деди у базур.

— Виждонсиз порахўр, эсипаст... Университетнинг бир юзу еттинчи хонасида... — деди аёл йиғламсираб ва бидирлаб кўшиб кўйди: — Ундан кейин бирор нарса ўзгарди, деб ўйлайсизми?

— Қимдан кейин? — тушунмади ҳазрат Иорам.

— Ўшандан кейин! — аёл кўзи билан шифтга ишора қилди. — Мениям, ўғлимниям пичоксиз сўйди, аблаҳ! Бола боёқишни аудиториядан қўлда кўтариб олиб чиқишди... Уч йил-а! Болани уч фандан — грузинча, инглизча ва тарихдан роппа-роса уч йил тайёрлаган эдим! Ҳар битта фанга етти юз сўмдан тўлаганман! Мана, оқибати!..

Ҳазрат Иорам аёлнинг ўғли тириклигига ишонч ҳосил қилиб, енгил тин олди.

— Мактабда-чи? Мактабда ўқимаганми ўғлингиз?

— Ўзингиз ўқигансиз-ку мактабда! Хўш, нимани ўргатишган?

Ҳазрат Иорам жавоб тополмай, ерга қаради.

— Автандилнинг васиятини¹ ёддан ўқиб беришни талаб қилибди боладан! Ярамас! Имтиҳонга тайёрлагани учун ҳар биттасидан етти юз сўмданни санаб олган ўз ўқувчиларидан сўрасин эди! Автандилнинг васияти-я! Уни Руставелининг ўзи ҳам ёд билмаган, билганда овора бўлиб ёзиб ўтирмас эди!

— Йўғ-е, қўйсангиз-чи! — эътироз билдирди ҳазрат Иорам.

— Ха, нима? Унинг ўзи ҳам ўша лаънати васиятни ўқимаган! Уйинг куйгур, порахўр!

— Нега унақа деб ўйлайсиз?

— Ўйлайдиган жойи йўқ буни. Башарасидан шундоқ кўришиб турибди!

— Ишонмайман! — ҳазрат Иорам бўш келмади.

— Гаров бойлашамиз! — аёл чолга қўлини узатди.

— Нимадан? — рози бўлди руҳоний ҳам қизиқиб кетиб.

— Хоҳлаган нарсангиздан! Умуман, Руставелини, дунё тарихини ва инглиз тилини ёд билган болаларга университетнинг кераги йўқ! Маълумотга, одатда, маълумоти йўқлар муҳтож бўлади! Ана шунақа!

— Хўп. Энди нима қилишимиз керак? — ҳазрат Иорам умумий ва олий таълим тўғрисидаги янги қондалар тарғиботини бўлиб қўйди.

— Менга ёрдам беришингиз керак! — деди аёл.

Ҳазрат Иорам мадад кутиб, Бачанага қаради. Бачана озини сочиқ билан бекитганча, бош чайқаб қўя қолди.

— Қандай ёрдам? — сўради руҳоний хуноби ошиб.

— Олий таълим министрининг олдига бориб келасиз.

— Касалхонада ётибман-ку?

— Қўнғироқ қилинг ё хат ёзиб беринг.

— Нима деб ёзаман?

— Фалончи менинг қариндошим, мактабда аъло ўқиган, яхши тайёрланган, спортчи, дейсиз... Яна нима?

— Билмайман, — деди зарда билан ҳазрат Иорам.

— Мана, мактаб берган справка. Ўқувчилар спартакиадасида учинчи ўринни олган. Узунликка сакраш — уч метр, баландликка — бир метру ўн етти сантиметр...

¹ «Автандилнинг васияти» — Шота Руставелининг «Йўлбарс терисини ёпинган паҳлавон» поэмасидаги бир боб.

— Унақа бўлса, жисмоний тарбия институтига кира қолсин. Манови оғайним спортчи, ёрдам беради! — ҳазрат Иорам Бачанани кўрсатди. У юзидан сочиқни олиб, маъқуллагандай бош силкиди.

— Нималар деяпсиз?! Жисмоний тарбияга бало борми? — аёл Бачанага жиркангандай қараб қўйди. — Мен сассиқ така эмас, ўғил ўстирмоқчиман!

— Нега унақа дейсиз, хоним? — деди хафа бўлиб Бачана. — Думбадзе, Гокиели, Хникаина, Джугелилар¹ жисмоний тарбия институтини тугатишган...

— Спортчимисиз? — унинг гапини бўлди аёл.

— Ҳа.

— Сиз ҳам инфарктмисиз?

— Ҳа.

— Баттар бўлинг!

Бачана кулиб қўйди:

— Раҳмат.

Аёл ўзининг беандиша гапини силлиқлашга уринди:

— Худо шифо берсин!

— Худога ишонасизми? — ҳазрат Иорам севиниб кетди.

— Ўзига ишонганларга худо кўп ёрдам берганми? Сиз менга ёрдам беринг, мен учун худо ҳам, халоскор ҳам сиз бўласиз!

— Кўлимдан келмайди, ўлай агар! — деди ҳазрат Иорам оғир ух тортиб.

— Депутат, муҳаррир бўла туриб, сизнинг қўлингиздан келмаса, бошқа кимнинг қўлидан келади? — аёл жизгинак бўлиб кетди.

— Иложи йўқ! Бунинг устига, ўғлингизга аллақачон икки қўйиб бўлишибди! Келинг, бу ҳақда бошқа гаплашмайлик! — деди чўрт кесиб ҳазрат Иорам ва девор томонга ўгирилиб олди.

— Бўпти, бўпти... — аёл таслим бўлди. — Унда бошқа масалада ёрдам беринг...

— Яна нима?! — ҳазрат Иорамнинг жон-пони чиқиб кетди.

— Эшитишимча, Первомай райижрокомининг раиси оғайнингиз экан... Бошимизда уй ташвиши бор. Қўшни-миз Сололакидан² тўрт хонали уй олди. Нимага олди,

---

¹ Нина Думбадзе, Елена Гокиели, Надежда Хникаина, Майя Джугели — донг тарапан машхур спортчилар.

² Сололаки — Тбилисидаги районнинг эски номи.

қайси хизматлари эвазига олди, бу ёғи номаълум... Қисқаси, ўшанинг хонасини ўзимизникига қўшиб олмоқчимиз. Ўғлим колониядан хат ёзиб, уйланмоқчиман, дебди. Ҳадемай муддати тугайди. Униям ташвишини қилиш керакми, йўқми? Қилиш керак!.. Тўғри, у хонага бошқа даъвогар ҳам бор, лекин адолат билан қаралса, бизники бўлиши керак. Ён томонга зинапоя ўрнатиб, битта эшик очилса, бизнинг ошхонамиз билан ўша хонанинг айвонини қўшнанинг икки хонали уйига улавориш мумкин. Қўшнига Церетели кўчасидан бошқа уй топиб қўйдик. Сал узокрок, майдони ҳам тўрт метру ўн тўрт сантиметрга кичикрок, лекин ремонтини ўзимиз қилиб, берамиз, эрим текига телефон ҳам қўйдириб бермоқчи. Ўша уйнинг ёнгинасида бир касалманд, сўққабош кампир яшайди. Илойим умри узок бўлсину, лекин ҳадемай ўлади. Ўтган йили эрим унга ўғил тутинган, иссиқ-совуғидан ўзимиз хабар олиб турибмиз. Агар кенжамизни иссиғида кампирникига пропискадан ўтказиб қўймасак, ўша битта хонадан ҳам айриламиз, тушунапсизми? Бутун меҳнатларимиз зое кетади!.. Битта қўнғироғингиз кифоя, ҳурматли Бачана! Кейин умрбод дуои жонингизни қилиб юрамиз!..

— Яхши бўлардику-я, лекин... мен раисни танимайманд-да... — ҳазрат Иорам пешонасидаги терни артди.

— Сиз танимасангиз, у танийди! — хитоб қилди аёл.

— Билмадим-ов... — ҳазрат Иорам нима қилишини билмай, яна Бачанага қаради. Шўрлик руҳонийга ичи ачиб кетган Бачана энди суҳбатга ўзи аралашмаса бўлмаслигини сезди.

— Мен аниқ биламан, улар бир-бирларини танишмайди!

— Ишонмайман!

— Онг ичаман! — деди Бачана қўлини кўксига қўйиб.

— Балки ўзингиз ёрдам берворарсиз? — аёл энди Бачана томонга ўгирилиб олди.

— Мен фақат жисмоний тарбия институтидагиларни танийман...

— Эсизгина... Ҳа, майли, келаси йили кенжа ўғлим мактабни тугатади. Ўзи сузишга уста, Кобулетида қирққадан юз метр нарига сузиб бориб, сув тубидан бемалол тошни олиб чиқаверади! Фамилиянгни айтворинг, келаси йили албатта сизни қидириб топаман. — Аёл сумкасидан қороз-қалам олди.

— Келаси йилгача тирик бўлсам, албатта...

— Бу томони ҳам бор... Лекин мен омадли аёлман...
Ҳар эҳтимолга қарши фамилиянгизни ёзиб қўяверай...

Шу ерда етганда Бачана чидаёлмади, бутун ўйинни барбод қилди.

— Ҳа, майли, ёзинг: Бачана Рамишвили! — деди у ошкора ғурур билан.

Аёл кулоқларига ишонмади, оғзи ланг очилиб, қалам ушлаган қўли ҳавода муаллақ қолди.

— Нима дедингиз?

— Ҳа, фамилиям Рамишвили! — такрорлади Бачана.

— Бу киши ким бўлмаса? — аёл ҳазрат Иорамга ишора қилди.

— Бу киши Ортачала черковининг нозири Иорам Канделаки.

Аёлнинг қўли шалвираб тушди, ранги бўздай оқариб кетди.

— Ҳали шу одам, худога ишонасизми, деб сўраб ўтирибдими?!

— Менда ҳам қисман айб бор, лекин... — ўзини оқлашга уринди ҳазрат Иорам.

Аёл ўрнидан турди. Палатага ноқулай жимлик чўқди.

— Инсонпарварлигингиз шуми ҳали? — деди аёл Бачанага еб юборғудай тикилиб.

Бачана индамай елкасини қисди ва тилининг остига валидол ташлади.

— Масхарабозлар! — аёл шундай деди-ю, палатадан отилиб чиқиб кетди.

— Ҳа-а... яхши иш бўлмади, — деди ҳазрат Иорам.

— Жудаям... Ҳаммасига мен айбдорман. Кечиринг...

— Кечирдим, илло ўзимнинг ҳам айбим оз эмас, лекин сизга раҳмим келади! Наҳотки ер юзида фақат соғлигингиз билан қизикадиган одам топилмаса? — ҳазрат Иорамнинг овозида шу қадар ҳамдардлик бор эди-ки, бу гапни эшитиб Бачананинг ўзи эзилиб кетди. — Кўп одам безовта қиладиганга ўхшайди, а? Қанчасига ёрдам беришга ҳам тўғри келар?

— Сизга осон, одамларнинг ўзлари оёғингизга бош уриб, фақат бир нарсани — гуноҳларини сўраб беришни илтимос қилишади.

— Кўпдан бери шу аҳволми?

— Муҳаррир бўлганимдан бери... Агар шу ердан эсон-омон чиқиб кетсам, ҳаммасига тупураман, йиғишти-раман бунақа ишни!.. Инсоний қиёфамни йўқотдим, ота-хон, қандайдир хайр-эхсон комитетининг раисига айла-

ниб қолдим... Илтимос қилавериб, одамларнинг жонига тегиб кетдим...

— Хайр-эхсон — савоб иш, — деди ҳазрат Иорам.

— Тўғри, умрим бўйи одамларга яхшилик қилиб кел-
япман, лекин... ҳалиги аёл. Хўш, яхшилик қилишга ар-
зийдими ўша аёл?

— Иккиюзламачи, мунофиқ! — деди ҳазрат Иорам
дангал.

— Қўлида пам билан тиз чўкиб, оллодан марҳамат
тилайдиган мана шунақа мунофиқларга сиз қандай қарай-
сиз?

— Бизни битта устунлик томонимиз бор, ҳурматли
Бачана: бизга келувчилар ёрдам сўраб тўғридан-тўғри
парвардигорнинг ўзига мурожаат қилишади.

— Ҳа, баракалла, отахон! Сиз ҳеч кимга ҳеч қандай
мажбурият юкламайдиган умумий формуладан фойдала-
насиз, яъни: «Оллонинг иродаси», — деб қўя қоласиз.
Жудаям қулай формула, тан бериш керак!.. Лекин биз
мураккаб ва аниқ-равшан формулаларга суяниб иш кўра-
миз: «Бу қонунга зид!» ва «Бу қонуний!» — деймиз.
Бунинг устига биз курашишимиз керак, тушуняпсизми?
Сифиниш эмас, курашишимиз керак! Қонунни бузишга
қарши ва қонунни қарор топдириш учун курашишимиз
керак. Гуноҳкорларни сизлар олло ҳукмига ҳавола қила-
сизлар, биз эса одил судга топшираемиз!.. Сизларга осон,
Иорам ота, сизларга осон!..

Рухоний жавоб қайтармади, бошини аёлга бурқаб,
жим бўлиб қолди.

— ...Бари бир инсон яхшилик уруғини сочиши ке-
рак, — деди у анчадан кейин.

— Лекин бу уруғ қанақа мева беришини олдиндан
билиш қийин-да... Агар истасангиз, ўз ҳаётимдан бир
воқеани сўзлаб бераман, ўзи эртаққа ўхшаса ҳам, лекин
бўлган воқеа...

— Жоним билан эшитаман! — ҳазрат Иорам аёл
тагидан бошини чиқазиб, ҳикояни тинглашга шайланди.

— Бир куни котиба қиз кабинетим эшигини қия очиб:
«Бачана Акакиевич, қандайдир бир маймун қабул
қилишингизни сўраяпти», — деб қолди.

«Майли, кирсин».

Кабинетга кичкина бир маймун кириб, жиққа хўл,
яхдек қўлини узатди (ҳамма хушмадгўй ва товламачи-
ларга хос белги!), столга алланималар ёзилган бир дас-

та қоғозни қўйди-да, бурчакка бориб, индамай тикилиб тураверди.

Мен қоғозларга кўз югуртириб чикдим. Булар — ҳикматли сўзлар, қочириклар, ҳазил-мутойиба ва шунга ўхшаган нарсалар эди. Одатда бунақа нарсалар газеталарнинг якшанба сониди, сўнгги саҳифада «Бир қайнови ичида...» ёки «Дам олиш соатида» деган умумий сарлавҳа остида бериб борилади. Мен кўриб чиққан қоришиқ ҳам чидаса бўладиган, маймуннинг ўзига мос нарса эди.

«Дарвиннинг таълимотига асосан бу маймун ҳам қачонлардир одамга айланса ажабмас», — деб ўйладим мен ва ҳикматли сўзларидан уч-тўрттасини газетада эълон қилдим. Шулардан бири эсимда қолган: «Дорихоналаримиздан термометр қидириш учун одамнинг ҳарорати ҳақиқатан ҳам баланд бўлиши керак».

— Чакки эмас! — деди кулиб ҳазрат Йорам.

— Ўшанда мен ҳам шундай деб ўйловдим... Кўп ўтмай маймун яна келди. Ҳеч қайсимиз уни танимамай қолдик — у одамга ўхшаб кийиниб олган эди. Яна ҳазил-мутойиба ва қочирик гаплардан йиғиб келган экан. Уларни ўқидиму услубидан дарров билдим — буларни маймун ёзган эди.

«Менга қара, — дедим унга, — сен яқинда бу ерга келиб кетган анови маймунсан-ку?»

«Тўғри — деб жавоб берди у, — ўша маймунман. Лекин жудаям одам бўлгим келяпти, шу масалада менга ёрдам беринг».

«Хўп, — дедим, — лекин одамни меҳнат яратади. Бориб ишлагин, бир оз сабр қилгин».

«Биламан, — деб жавоб берди у, — бу ҳақда кўп ўқиганман. Бироқ мен сабри чидамайдиган маймунлар зотиданман. Бундан ташқари, кўпчилик мени аллақачон одам қаторига қўшиб қўйган».

«Майли, гапинг ерда қолмасин, — дедим мен, — яна бир жуфт қочирикларингдан босаман, лекин сенга бундан нима фойда? Бари бир, маймунлигингча қолаверасан-ку?»

«Сиз мени сотиб қўйманг!» — илтимос қилди маймун ва миннатдорлик билдириб, чиқиб кетди.

— Табиатан кўнгли бўш одамман. Маймунга раҳмим келди. Бунинг устига у одамларнинг юриш-туриши ва гап-сўзларига жуда келиштириб тақлид қиларди. Хуллас, «асар»ларидан яна икки-учтасини газетада эълон

килдим. Майли, шу билан тинчиса тинчий қолсин, дедим, қўлидан бошқа яна нима ҳам келарди? Шундай қилиб, бизнинг маймун одам киёфасига кирди...

— Наҳотки унинг одам эмас, маймун эканлигини ҳеч ким пайкамади? — Бачананинг гапини бўлди ҳазрат Иорам.

— Пайқашмади, отахон, пайқашмади! Одамга айланган маймундан кўра, маймунга айланган одамни таниш осонроқ... Яқинда ҳайвонот боғидан учта маймун қочиб кетибди. Милициядагилар дарров шопилинч кенгаш чакириб, қандай қилиб қочокларни тезроқ қўлга тушириш устида бош қотира бошлашибди. Кенгаш анча чўзилибди. Шунда бир милиционер ўрнидан туриб:

«Ўртоқ подполковник, мажлисни тезроқ тугата қолайлик, маймунлар одамларга аралашиб кетса, топишимиз қийин бўлади!» — деган экан.

— Хўш, кейин-чи? — сўради ҳазрат Иорам сабрсизлик билан.

— Маймунлардан иккитасини топишибди, учинчисини ҳалигача кидиришаётган эмиш... Ҳа, гапдан чалғиб кетдим... Ҳалиги маймун одам қаторига қўшилди... Орадан бир неча йил ўтгач, яна тахририятга кириб келди. Бу гал... ҳикоялар олиб келган эди. Уларни ўқидиму тепа сочим тикка бўлиб кетди.

«Ҳой, ноинсоф, бу нима қилганинг?! — дедим унга, — шуни ҳикоя деб кўтариб келдингми?!».

«Нега унақа дейсиз? — хафа бўлди маймун, — менга танқидчи сифатида ҳикояларим жудаям ёқади!»

«Ёпирай, — ҳайрон бўлдим мен, — хали танқидчи ҳам бўлиб олдингми?»

«Ҳа, — деди у ғурур билан, — танқидчиман, илмий даражам бор, радио-телевизорга чиқиб тураман, «Билим» жамияти йўли билан маърузалар ўқийман, олий ўқув юртларидан бирида дарс бераман».

Маймуннинг маърузасини эшитиб юрган талабаларга раҳмим келди, лекин иложим қанча? Мен кафедра мудири ёки ректор эмасманки, маймуннинг кавушини тўғри-лаб қўйсам. Бунақа қилишга маънавий ҳаққим ҳам йўқ — ахир, уни ўзим одам қаторига қўшганман-ку!..

— Лекин сиз одамларга, бу киши лектор эмас — маймун, дейишингиз мумкин эди-ку! — деди ҳазрат Иорам таъна билан.

— Айтиб ҳам кўрдим, отахон, лекин кечиккан экан-

ман... «Сен ўзинг маймунсан!» — деб жавоб беришди одамлар.

— Ажаб бўпти!

— Ҳақ гап! — деди Бачана.

— Кейин нима бўлди? — хазрат Иорам ростдан ҳам бўғилиб кетган эди.

— Нима бўларди, хикояларини қайтариб бердим...

— Индамай олавердимми?

— Тўполон қилди! Ёзувчилар уюшмасининг аъзоси бўлмаганим учун шундай қиялпсиз, деди. Яқинда уюшмага кираман, ана ўшанда гаплашамиз сиз билан, деб пўписа қилди! — Сендақа маймунларга уюшмада ўрин йўқ, демокчи бўлдим, лекин тилимни тишладим...

— Нега гапирмадингиз, хурматли Бачана! — деди хазрат Иорам жигибийрон бўлиб.

— Чунки илгари ундан баттарроқларига ҳам ёзувчилар уюшмасига кириш учун тавсиянома ёзиб берганманда, Иорам ота!.. — Бачана индамай қолди.

— Кейин қайтиб учрашмадингларми?

— Учрашмай бўладими! У ёзувчилар уюшмасига аъзо бўлди, ҳатто мен билан дўстлашиб ҳам кетди. Ҳар қадах кўтарганда: «Отам! Устозим!» — демаса кўнгли ўрнига тушмас эди... Кейинроқ, менинг номзодимни депутатликка қўйишганда атайлаб райком секретарининг олдига бориб, миннатдорлик билдирибди.

— Йў-е!

— Рост. Секретарнинг олдига кириб, шундай дебди: «Грузин ёзувчилари номидан, китобхонлар номидан, кадрдонимиз Бачана Рамишвили ишлаётган газета таҳририяти ходимлари ҳамда кўпдан-кўп дўстлари номидан унга билдирилган юксак ишонч учун, хурматли Николай Петрович, сизга чин қалбдан миннатдорлик билдираман. Фақат сиздай принципиал, дадил ва олижаноб коммунистгина Бачана Рамишвилининг ўтмишидан кўз юмган ҳолда, фақат унинг шахсий фазилатларига қараб, ҳукм чиқариши мумкин...»

«Қанақа ўтмиши?» — деб сўрабди хайрон бўлиб секретарь.

«Арзимаган гаплар! Энг муҳими, сиз мана шунақа икир-чикирларга парво қилмагансиз. Масалан, Рамишвилининг ота-онаси бир вақтлар қувғин қилинган, ўзи ёшлигида турмада ўтириб чиққан... англашилмовчилик орқасида, албатта... Лекин, ўзингиз биласиз, анкета анкета-да... Ёки, айтايлик, яқинда Рамишвили муҳаррир-

лик қилаётган газетада «большевиклар» деган сўз ўрнига «меньшевиклар» деган сўз ўтиб кетган... Сизнинг инсонийлигингиз, принципиаллигингиз ҳам шунда-да!.. Бунақа фактлардан кўз юмиш, ҳали жуда ёш, айтарли хизмати ҳам йўқ бир одамга шунчалик катта ишонч билдириб, таваккал қилиш ҳазил гапми! Бунақа иш фақат сиздай кўпни кўрган, принципиал раҳбарнинггина қўлидан келади. Биз сизни ана шундай коммунист деб биламиз, ҳурматли Николай Петрович! Сизга қандай миннатдорлик билдиришни ҳам билмайман! Раҳмат, минг раҳмат сизга!» — Мана шундоқ депти маймун райком секретарига... — деб ҳикоясини тугатди Бачана.

— Ҳозир қаерда у? — деб сўради ҳазрат Иорам бу гаплардан хангу манг бўлиб.

— Ким билади... Эртага мени кўргани келиб қолиши ҳам мумкин...

13

Бачанани партия аъзолигига номзодликка қабул қилиш масаласини райком бюросига қўйишдан олдин уни райкомга суҳбатга таклиф этишди.

Бачана парткабинетга кириб, узун стол ёнидан жой олган уч нафар эркакка таъзим қилди-да, пойгаҳга қўйилган стулга омонатгина ўтирди.

— Ўртоқ Рамишвили, бугунги суҳбатимиз расмий характерда бўлади. Мақсад битта: партия ўз сафига кимни қабул қилаётганини яхши билиб олиши керак. Бинобарин, агар эътироз билдирмасангиз, сизга бир нечта савол берамиз. Эҳтимол, сизнинг ҳам бизга саволларингиз бордир, — деди Бачанага столнинг ўнг томонида ўтирган киши. Унинг олдида Бачананинг шахсий делоси турарди.

— Марҳамат, бемалол, қандоқ лозим бўлса... — жавоб берди Бачана ва юраги гушиллаб уриб кетганини сизди. Бу суҳбат кўпроқ имтихонни эслатарди, фарқи шунда эдики, имтихон олувчилар ҳозир хоҳлаган фанларидан савол бера олардилар.

— Авваламбор танишиб қўяйлик. Биз — кекса большевиклармиз. Менинг исмим Александр, фамилиям Иорданишвили, — деди суҳбатни бошлаган киши. — Булар менинг дўстларим: Вано Бандзеладзе ва Давид Манагадзе.

— Беҳад хурсандман, салом! — Бачана ўрнидан сал кўтарилди.

— Марҳамат, ўтиринг! — Иорданишвилининг товуши паст, ширали бўлиб, ўзи чўтир, кўйкўз, қирғийбурун киши эди. — Мени бир нарса кизиқтиради: нима учун шу пайтгача партияга ўтмагансиз?

Бачана шу саволни кутиб турган эди, сийқа жавобни ҳам тайёрлаб қўйганди: яъни, коммунист деган юксак номга ҳали муносиб эмасман деб ҳисоблаб келардим, демоқчи эди. Лекин бошқача жавоб қайтарди:

— Шу пайтгача мени қабул қилишмаган!

— Нима учун? — сўради юзлари қип-қизил, бурни пучуқ, кичкина кўзлари ўйнаб турадиган Бандзеладзе. Бачана унинг кўзлари қанақа рангдалигини сира илғай олмади.

— Аризамда ҳаммаси ёзилган...

Иорданишвили шахсий делони очиб, Бачананинг аризасига кўз югуртириб чиқди, лекин ҳеч нарса демади.

— Ота-онам бадном қилинган, — қўшиб қўйди Бачана.

— Ҳозир улар оқланган, — деди Иорданишвили шерикларига қараб.

— Ундай бўлса, комсомолга қанақа қилиб киргансиз? — мурожаат қилди Бачанага боши Кавказ овчаркасиникидай катта, сочлари пахмоқ Манагадзе. Унинг кўзлари жудаям мулойим боқарди.

— Ота-онам қамалганини яширганман...

Суҳбат ўтказаетганлар ажабланиб, бир-бирларига қараб қўйишди.

— Шунақа денг... Мактабдагилар буни билишмасмиди? — сўради Манагадзе.

— Билишарди. Комсомол комитетининг секретари ҳам биларди.

— У ҳам индамадимми?

— Ҳа.

— Нега энди?

— У менинг яқин дўстим эди... Уруш кетаётган оғир йиллар... У пайтда комсомолга хўжакўрсинга киришмасди... Буни дўстим яхши биларди...

— Яна ким биларди?

— Ҳамма биларди... Райкомдан ташқари.

— Ҳеч ким сотиб қўймадимми?

— Ҳа, ҳеч ким сотмаган! — жавоб берди Иорданишвили Бачана учун ва унинг делосини бир четга суриб қўйди.

— Сиз нима деб ўйлайсиз, ота-онангиз қамалганини била туриб, сизни комсомолга қабул қилишармиди?

— Йўқ, қабул қилишмасди!

Ҳамма жим бўлиб қолди.

— Айтинг-чи, — гап бошлади Бандзеладзе, — юрагингизда ота-онангизнинг алами бўлганми, ҳозир ҳам шу алам туйғуси борми?

Бачана салбий жавоб бериши кераклигини — йўқ-е, қанақа алам бўлиши мумкин, дейиши лозимлигини биларди. Лекин у тўғриси айтишни афзал кўрди:

— Бор эди! — деди ва қўллари титраб, қутидан папирос олди.

— Менга ҳам беринг! — қўлини чўзди Манагадзе ички бир ҳаяжон билан. Бачана унга папирос қутиси билан гугуртни узатди.

— Кейин-чи?.. Ўтиб кетдими ўша алам? — сўради Бандзеладзе қутидан папирос олиб.

— Ўтиб кетди... Лекин орадан кўп йиллар ўтгач, яна пайдо бўлди. — Бачана бурукситиб ичига тутун тортди.

— Қачон?

— Ота-онамни оклашганидан кейин. Ўшанда мен суюниш ўрнига қаттиқ ўксидим... — Бачана папиросини ўчириб, янгисини тутатди. — Чунки шунча йиллар давомида биз ноҳақ азоб тортдик, ноҳақ камситилдик...

— Ҳозир қаерда ота-онангиз? — сўради Иорданишвили.

— Улар вафот этишган.

— Ҳозир мана шу кайфият билан партияга кирайсизми? — сўради Бандзеладзе.

Бачана ўйланиб қолди. Бандзеладзе бетоқат бўлиб, оғзидаги папиросни чайнай бошлади. Сукунат чўзилиб кетди. Ниҳоят, Бачана тилга кирди:

— Биламан, тарих зиддиятларга тўла... Одамлар хато қилишади — хоҳ ихтиёрий, хоҳ ихтиёрсиз... Кейин улар ўз хатоларини тузатишади — биров олдинроқ, биров кечроқ. Баъзилар, нимаки иш қилган бўлсам — ҳаммаси тўғри деб, шунга астойдил ишониб дунёдан кўз юмишади: уларнинг хатосини келгуси авлод тузатади... Менга алам ўтказган кишилар жазоларини тортиб бўлишди, улар ҳозир абадийликка юз туттишган... Энди бошқарув ишига янги авлод, менинг тенгдошларим келяпти. Улардан қасос олишга менинг ҳаққим йўқ. Аксинча, олдинги хатоларнинг такрорланишига йўл қўймаслик учун ҳам мен уларнинг ёнида

бўлишим керак. Бунинг устига, улар тутган йўлнинг ҳақлигига ишонаман, бу йўлни ўз йўлим деб биламан. Яна бир нарса, энг муҳими, ёзувчининг субъектив бўлишга ҳаққи йўқ! Объективлик туйғусини йўқотган ёзувчининг ижоди сариқ чақага ҳам арзимаЙди!

Бандзеладе маъқуллаб, бош силкиб қўйди. Иорданишвили янги савол берди:

— Владимир Ильич Лениннинг Озарбайжон, Грузия, Арманистон, Доғистон ва Тоғ республикаси коммунистларига мактуби билан танишмисиз?

Бачана узоқ ўйлаб туриб, жавоб берди:

— Хурматли Александр, мабодо ўртоқ Лениннинг бу ёки бошқа хатлари билан таниш бўлмасам, мени партияга қабул қилишадими, йўқми?

Иорданишвили бир гудранди-ю, индамай қолди. Шундай кейин Бачананинг ўзи гапни давом эттирди:

— Сиз мендан фақат ўзингиз билган нарсаларни сўраяпсизми ёки билишим зарур бўлган нарсаларни сўраяпсизми?

— Билиб қўйсангиз чакки бўлмайдиган нарсалар ҳақида сўраяпман, ўртоқ Рамишвили... Бу мактуб бизга ва бизнинг дўстларимизга қарата ёзилган...

Бачана ноқулай аҳволда қолди. Ўрнидан туриб, бир нима демоқчи бўлган эди, Иорданишвили имкон бермади:

— Хайр, ўртоқ Рамишвили! — деди у ҳам ўрнидан туриб.

Бачана титраб кетди. «Тамом!» деган даҳшатли ўй кечди кўнглидан ва шу оннинг ўзида кўкрагида қаттиқ оғриқ сизди. Стулга ўтирди-ю, юрагини чангаллаб қолди.

— Нима бўлди сизга? — деди Манагадзе типирчилаб.

Бачана бир амаллаб ўрнидан турди.

— Ҳечқиси йўқ, хурматли Давид, ўтиб кетади... Мана, ўтиб кетди! — жилмайди Бачана.

— Эртага соат бирда масалангиз бюрода кўрилади. Ўйлайманки, ҳаммаси жойида бўлади... Анови хатни ҳар ҳолда қайта ўқиб чиқинг, агар вақт топсангиз... — маслаҳат берди Иорданишвили.

— Хурматли Александр, «Озарбайжон, Грузия, Арманистон, Доғистон, Тоғ республикасидаги коммунист ўртоқларга» деган мактубини Ленин 1921 йилнинг 14 апрелида ёзган, ўша йилнинг 8 майида бу мактуб «Правда Грузии» газетасининг эллик бешинчи сониди босилиб чиққан...

— Қизик одам экансиз, Рамишвили! — деди кулиб Иорданишвили. — Хайр!

— Хайр, сизларга катта раҳмат! — Бачана ҳамма билан қўл бериб хайрлашди-да, парткабинетдан чиқиб кетди.

Ропша-роса соат бирда Бачанани райкомнинг биринчи секретари кабинетига таклиф қилишди. У кабинетга кириб, узун стол атрофида ўтирган бюро аъзоларига таъзим қилди ва девор ёнига қатор қилиб қўйилган стулларнинг қайси бирига ўтиришни билмай, бир оз каловланиб турди. Бундай пайтларда умуман ўтириш мумкинми, йўқми — Бачана яхши билмасди.

— Марҳамат, ўтиринг! — деган таниш овоз эшитилди.

Бачана бошини кўтарди ва шундагина райкомнинг ёш секретарини кўрди. У ўнг кўзини қисганча Бачанага жилмайиб қараб турарди. Бачана ўртадаги стулларнинг бирига ўтирди.

— Менимча, узоқ таништиришнинг ҳожати бўлмаса керак, — деди райком секретари ўрнидан туриб. — Бачана Рамишвилини ҳаммамиз яхши биламиз. Бугун у катта оиламизнинг аъзоси бўляпти... Сизларни ариза, анкета ва тавсияномалар билан таништираман...

— Кераги йўқ! — деди кимдир.

Секретарь Бачананинг шахсий делосини бир четга қўйиб, ўтирганларга мурожаат қилди:

— Саволлар борми?

— Менда савол бор! — деди бюро аъзоларидан бири. Бачананинг аъзойи бадани музлаб кетди.

Секретарь унга галати бир қараб қўйди.

— Марҳамат!

Орага, Бачанага сўнгсиздай бўлиб туюлган қисқа сукунат чўқди.

— Айтинг-чи, ўртоқ Рамишвили, партияга нима мақсадда кирайсиз?

Ҳамма Бачанага қаради. У ўрнидан туриб, рўмолчаси билан юзини артди, жавоб беришга оғиз жуфтлади-ю, лекин бирдан тўхтаб қолди. Бачана Рамишвили коммунистлар партиясининг аъзоси бўладими ёки йўқми — ҳозир мана шу масалани ҳал қилаётган одамларга у нима дейиши керак? Бунақа пайтда қандай жавоб бериш лозимлигини Бачана биларди: партиа Устави ва Программасига тўла-тўқис қўшилади, партиянинг барча топ-

шириқларини сўзсиз бажаради, партия иши учун жонини қурбон қилишга ҳам тайёр, коммунистик жамиятнинг актив қурувчиси бўлмоқчи... — бу гапларни у ёддан биларди, лекин ҳозир шундоқ дейиш унга ўринсиз, қулгили бўлиб туюлди. Зеро, бу ишларни бажариш учун коммунист бўлиш шарт эмас. Бундан ташқари, бюро аъзолари орасида унга монелик қиладиган биронта ҳам одам йўқ эди... Шунинг учун Бачана:

— Партия сафларида ҳалол одамлар иложи борича кўпроқ бўлишини хоҳлайман, — деди-ю, жойига ўтирди.

Кабинет ичидан худди майин шабададек ҳайрат шивирини елиб ўтди. Кейин жимлик чўқди. Бачана бошини қуйи эгтагча ўтирарди. Бир оздан сўнг қулоғига секретарнинг:

— Ўртоқлар, мен Бачана Рамишвилини болалигидан бери биламан, айтишим мумкинки, у сочидан тирноғигача коммунист, — деган сўзлари эшитилди. — Шу сабабли аллақачондан бери уни коммунист деб ҳисоблайман ва номзодини батамом қўллаб-қувватлайман. Бачана Акакиевич Рамишвили Совет Иттифоқи Коммунистлар партияси аъзолигига номзодликка қабул қилинсин, деган ўртоқлар қўл кўтарсин.

...Шунда партия тарихида бирор марта ҳам учрамаган ҳодиса юз берди: бошқаларга қўшилиб, Бачана Рамишвилининг ўзи ҳам қўлини кўтарди.

14

Тбилисида икки кун тўхтамай лайлаққор ёғди. Транспорт ҳаракати тўхтаб қолди. Кўчалар шўх-шан овозларга, шодон қаҳқаҳаларга, тийғаниб йиқилган одамларнинг хитобларию қорбўрон ўйнаётган ёш-ялангларнинг қийқириқларига тўлиб кетди. Ҳаво тозаланиб, аллақандай енгил ва тотли таъм касб этди. Гўё оқбадан Тбилиси қор маликаси янглиғ ўз кўчаларида сайр этиб юрар, бемаврид оқарган кумушранг сочларини шаҳар аҳолиси олдида кўз-кўз қиларди.

Кеч соат тўққиздан ошганди. Бачана пальтосининг ёқасини кўтариб, иккала қўлини чўнтақларига солганча Ваке боғида бамайлихотир айланиб юрарди. У ҳеч нарса ҳақида ўйламас, сеҳрли қор пардасининг юзларини ёқимли чимчилашидан жимгина роҳатланарди. Мосавили кўчасининг муюлишига етганда бурчақдан отилиб чиққан аёл билан тўқнашиб кетишига сал қолди. Тасодифдан икковлари ҳам чўчиб тушишди. Бир неча дақиқа

қапишганча туришгач, бу орада Бачана унинг катта-катта, чакноқ кўзларини илғашга улгурди, аёлга тезгина йўл бўшатиб, гўё айб иш қилиб қўйган кишидай, шошиб ундан узр сўради:

— Худо ҳаққи, кечиринг, калбатано!

Кейин, бундай мурожаат учун аёл жудаям ёш эканини пайқаб, қўшиб қўйди:

— Кечиринг, яхши қиз!

— Ҳечқиси йўк! — жавоб берди аёл ва йўлига равона бўлди.

Бачана узоқлашиб бораётган аёлнинг орқасидан тикилганча ўйга толди: «Агар дунёда адолат ва ички сезги деган нарса бор бўлса, ҳозир у орқасига қараши керак!» Ростдан ҳам аёл қайрилиб қаради. Бачана аста унга томон юра бошлади, аёл ҳам изига қайтди. Бир-бирларига юзма-юз бўлгач, тўхташди. Бачананинг нафаси бўғзига тикилгандай бўлди.

— Салом!

— Салом! — жавоб берди аёл унга қўлини узатиб.

Бачана апил-тапил қўлқопини ечди-да, аёлнинг юмшоқ ва илиққина қўлини ушлади. Кўзларига қараб туриб, нотаниш жувоннинг ҳам қаттиқ ҳаяжонланаётганини сездди.

— Қаёққа кетяпсиз? — Бачананинг миясига келган биринчи савол шу бўлди.

— Уйга, — деди аёл қўлларини мўйна пўстинининг чўнтагига солиб.

— Жудаям чиройли экансиз! — Бачана шундай деди-ю, дув қизариб кетди.

— Биламан, — жавоб берди аёл хотиржам.

— Ўз гўзаллигини англаш туйғуси ҳам ажойиб бўлса керак, а?!

— Қайдам... — аёл елкасини қисди.

— Албатта, яхши-да! Масалан, мен чиройли аёлларни кўрсам, ҳаммавақт роҳат қиламан! — Бачана энди ўзини анча босиб олганди.

— Сезилиб турибди! — деди аёл жилмайиб.

— Балки, бемаъни саволларим билан вақтингизни олаётгандирман? — Бачана бирдан эсига тушиб қолгандай оҳангда гапирди.

Аёл йўқ дегандай бош чайқади.

— Бачана Рамишвилига жудаям ўхшар экансиз!

— Жудаям! — деб жавоб берди севиниб кетган Бачана ва кўнгли ғурур хиссига тўлди.

— Сизга бошқалар ҳам бу ҳақда айтишганми?
 — Мени танийдиганларнинг қарийб ҳаммаси!
 — Хайратланарли ўхшашлик!
 — Шу қадар хайратлики, ҳатто паспортимга ҳам
 Бачана Рамишвили деб ёзилган! — деди кулиб Бачана.
 Аёл унга шубҳаланиб қараб қўйди.
 — Қани, фуражкангизни олинг-чи!
 Бачана қор босган фуражкасини ечиб, тиззасига урди.
 — Ё тавба! — деб хитоб қилди аёл. — Ростдан ҳам
 Бачана Рамишвили экансиз-ку!
 — Исмингиз нима? — сўради Бачана юрак ютиб.
 — Қизимнинг исми Майя...
 Бачана довдираб қолди.
 — Қизингиз бир ёшда бўлса керак-да? — деди у бу
 ёғини силлиқлашга уришиб.
 — Ўн еттида!
 — Қўйинг-е!
 — Майяни ўртага қўйиб онг ичаман!
 — Ўзингизнинг исмингиз нима?
 — Мария.
 — Жудаям гўзалсиз, Мария!
 — Сиз ҳам...
 Бачана уялиб кетди.
 — Йўр-е...
 — Майяни ўртага қўйиб онг ичаман! — такрорлади
 аёл.
 — Ё қизингиз йўк, ёки онгингиз самимий эмас! —
 деди Бачана афсуслангандай.
 — Бор гапни айтяпман! — жавоб берди аёл жиддий.
 Сўнг шартта бурилди-да, жўнаб қолди.
 — Тўхтанг! — деб қичқирди Бачана. Аёл тўхтади. —
 Сизни кузатиб қўяман!
 — Узоқда тураман.
 — Қаерда?
 — Воронцов кўприги ёнида.
 — Ҳа, узоқроқ экан. Лекин бари бир кузатишга ижозат беринг.
 — Йўк, бир ўзим кетмоқчиман! — аёл бошини орқага ташлаб, бежирим юзларини қор бўронига тутди.
 — Қўрқмайсизми?
 Аёл бош чайқади-ю, тез-тез юриб кета бошлади.
 Бачана унинг орқасидан тикилганча сеҳрлангандай туриб қолди. Аёл қаддини юз тутиб, мағрур қадам ташлаб борарди. Этнидаги ёқаси ейилиб кетган калта пўсти-

ни ҳам, оёқларидаги анчагина эскириб қолган этиклари ҳам хушбичим қоматининг беқиёс жозибасини кўздан яширолмасди. Аёл муюлишга бурилгандан кейингина Бачана ўзига келди.

— Вой тентаг-ей! Лоақал фамилиясини ҳам сўрамабман-а!

У жойидан кўзгалди-ю, ўқдай учиб, Чавчавадзе кўчасига чиқди, лекин аёлнинг қораси кўринмади. У иссиқ кафтта тушиб эриб кетган қор учқунидай ғойиб бўлганди...

Бачана уйига қайтди. Устидаги қорни қоқиб ташлаб, эшик остидаги гиламча тагидан пайпаслаб калитни олди-да, ичкарига кирди ва умрида биринчи марта юракни орзиқтириб юборувчи ёлғизликни ҳис қилди...

15

Ўша куни Бачана икки кишини қабул қилди — улардан бири соппа-соғ, иккинчиси телба одам эди. Дарвоқе, бу нарса кейин маълум бўлди, аввалига иккаласи ҳам Бачанага дуппа-дуруст одамга ўхшаб кўринган эди.

Бачана кабинетида ўтириб, мўйна маҳсулотлари ишлаб чиқарадиган комбинат директорининг ҳийла-найранглари, ахлоқсизлиги ҳамда ўзбошимчалиги ҳақида ёзилган фельетонни таҳрир қилаётган эди. Фельетон жуда кескин ва соз ёзилганди. У навбатдаги соннинг шов-шув кўтарадиган, асосий материали бўлиши керак эди, шунинг учун ҳам фельетон тайёрланаётганидан фақат Бачана билан унинг муаллифигина хабардор эдилар. Фельетоннинг бошланиши жуда ғалати эди...

Халқаро вагон купесидида икки аёл ўтирарди. Улар тезда апок-чапок бўлиб кетишди. Суҳбат қизигандан қизиб, ҳар турли олди-қочдилардан гаплашиб бўлишгач, навбат танишу нотанишларга келди. Уларнинг ғийбати ҳам анчагина чўзилди. Ниҳоят, республикада обрўли бир одамнинг гўрига ўт қалаб туришганда аёллардан бирини қаттиқ йўтал тутиб, нафаси бўғила бошлади. Ҳовлиқиб етиб келган поезд дўхтири уни аранг ўзига келтирди. Нима сабабдан бунақа бўлди, деган саволга ҳол-жони қолмаган аёл ҳамроҳининг купеда осифлиқ турган пўстинини кўрсатди:

— Мушук... мўйнаси...

— Қанақа мўйна? — дўхтир тушунмади.

— Аллергия.... Мушук мўйнасини кўрсам мазам қочади...

— Э, шунақа денг... Бўлмаса пўстинни купедан олиб чиқиб кетишга тўғри келади...

— Нима деяпсиз, эсингиз жойидами? — пўстиннинг эгаси бобиллаб берди, — нега мушук бўларкан?! Сувсар мўйнаси бу! Тўрт минг беш юзга олганман!

— Қанчага олган бўлсангиз ҳам, пўстинни лоақал бир неча минутга опчиқиб туриш керак...

Анча тортишувдан кейин проводник пўстинни олиб чиқиб кетди, жабрдийда аёл шу заҳотиёқ тинчиди-қолди...

Хаммаси мана шундан бошланди. Тасодифан поездда чувалган калава думалай-думалай охири мўйна буюмлар комбинатида тўхтади. Калаванинг изидан эса темир йўл транспорти ва тиббиётга мутлақо алоқаси йўқ, аммо мўйнанинг сорти билан баҳосини яхши биладиган одамлар тушишган эди...

Мана энди ана шу комбинатнинг директори ёр босган кўзларини сузиб, Бачананинг рўпарасида тиржайиб турарди. Бачана уни танимасди, лекин чўчкадай семиз бу одамнинг ўта сурбет ва ўзига бино қўйган кимса эканлигини бир қарашдаёқ пайқади.

— Салом! — деди у ва таклифни ҳам кутмасдан Бачананинг столи ёнида турган креслога ўтирди.

Бачана фельетонни бир четга суриб, қулоғим сизда дегандай, меҳмонга қаради. Аммо у миқ этмасди. Бир минутлар чамаси шу алпозда ўтди.

— Эшитаман! — деди ниҳоят Бачана.

— Йўқ, мен сизни эшитаман! — жилмайди меҳмон.

— Тушунмадим...

— Мен мўйна буюмлар комбинатининг директори бўламан! — меҳмон Бачанага сарғайиб кетган шилпик кўзларини қадади.

«Ўт пуфагининг мазаси йўққа ўхшайди», — кўнглидан кечирди Бачана.

— Фамилиянгиз нима?

— Сандро Маглаперидзе. Фамилиям сизга таниш бўлиши керак! — деди у товуши хириллаб.

— Энди эшитиб турибман! — Бачана ёлғон гапирди. — Лекин бунинг аҳамияти йўқ. Нима иш билан келдингиз? Мен сизни таклиф қилмовдим...

— Комбинатим тўғрисида кўтарилган шов-шувлар масаласида келдим. Сизга маслаҳатим шуки, нодон ва бе-

маъни одамларнинг ғийбатларига қулоқ солманг... Ни-
майки гап бўлса, ўзимдан сўрайверинг! — деди Мангла-
перидзе насихатомуз.

— Тушунмадим, нималар деяпсиз... Ҳеч нарсадан
хабарим йўқ... — жавоб берди Бачана совуққина.

— Ҳаммасини биласиз... Афсуски... Ўз ходимларим-
нинг хизмати бу... Ҳай, майли, улар билан ўзим ҳисоб-
китоб қиламан!

«Безбет! Мен билан нега бунақа гаплашяпти!» Бача-
нанинг қони қайнаб кетди, лекин дарров ўзини босиб,
хотиржам жавоб берди:

— Қайтариб айтаман, ҳеч нарсадан хабарим йўқ...
Тупунтириброк гапиринг!

— Бўпти! Лекин сизга маълум бўлган нарсалар ҳақида
эмас, ўзимга маълум бўлган нарсалар тўғрисида гапира-
ман!

— Қулоғим сизда.

— Газетангизнинг эртанги сонида «Мушук терисини
ёпинган паҳлавон» деган фельетон босилиши керак...
Умуман, бу бемаъни фельетоннинг автори улуғ Руставе-
лининг «Йўлбарс терисини ёпинган паҳлавон» достони-
ни ўқиб чиқса ёмон бўлмасди. Достонда ниҳоятда ибрат-
ли сўзлар бор:

*Улуғлайлик дўстларни деб жонни берган эрларни,
Қадрлайлик яхшиликка булоқ бўлган дилларни.*

Ва яна:

*Баҳор фасли ўтиб кетиб гул сўлмоққа бошлайди,
Бошқа бир гул униб-ўсиб гулистонда яшнайди.*

— Бу сатрлар сизга таниш деб умид қиламан, —
кўшиб қўйди Маглаперидзе жилмайиб.

— Мени ишдан олиб ташлаш учун келмаганмисиз
ишқилиб? — Бачана ҳам кулиб жавоб қайтарди.

— Йўғ-е, нималар деяпсиз, ҳурматли Бачана! Шун-
чаки огоҳлантириб қўймоқчиман: эртага чиқадиган фелье-
тон юқори органдаги менинг комбинатимга раҳбарлик
қиладиган ўртоққа маъкул бўлармикин, шу ҳақда ўйлаб
кўрдингизми?

— Фельетоннинг мазмунини қаердан биласиз?

— Биламан, ҳурматли Бачана, биламан... Фельетон-
да айтилишича, мен юлғич ва фирибгарман, ўйнашим
ҳам бор... Яна қандайдир бир жирраки аёл ва аллақан-
дай пўстин билан боғлиқ кулгили воқеа ҳикоя қилина-
ди... Қисқаси, ўзингиз ҳақингизда ўйланг, ҳурматли Ба-

чана!... Тагингиздаги курси сиз ўйлаганчалик мустаҳкам эмас... Тажрибамдан биламан...

Бачана газабдан қип-қизариб кетди-ю, лекин сир бой бермади.

— Хўш, нима маслаҳат берасиз, ўртоқ Маглаперидзе?

— Авваламбор, ўзингизни босинг. Тўғри, мен ҳам қаттиқ ҳаяжондаман... Ҳа, сизнинг хузурингизга келиш мен учун ҳақорат! Бундай пайтларда, одатда, муҳаррирларнинг олдига бухгалтерларимни юбораман... Сиз хузурига илтимос билан шахсан ўзим ташриф буюрган биринчи муҳаррирсиз! Шунини эътиборга олинг!

— Илтифотингиздан гоят бахтиёрман! — Бачана бош эгиб қўйди.

— Кесатмай қўя қолинг, ҳурматли Бачана... Сизни ҳурмат қилганим учун бу ерга келдим... Умуман олганда, кесатиш — бу менинг касбим...

— Ундай бўлса, вақтни бекорга ўтказяпсиз! — жавоб берди Бачана.

— Фельетонни олиб ташлаш керак! — деди узил-кесил Маглаперидзе.

— Овора бўласиз!

— Сизга шундай бир одам қўнғироқ қиладики...

— Худонинг ўзи қўнғироқ қилмайдими! Газета териб қўйилган, уни тўхтатиш давлатга эллик минг сўмга тушади... Келинг, беҳуда гапни чўзмайлик...

— Қанчага? — сўради кулиб Маглаперидзе.

— Эллик минг сўмга! — такрорлади Бачана.

— Ўзим тўлайман.

— Давлат сизнинг садақангизга зор эмас!

— Давлат, азизим, мен билан сизга ўхшаган одамлардан ташкил топган. Агар одамлар бир-бирларини қўллаб-қувватламасалар, давлат қулайди. Наҳотки шунини тушунмасангиз?

Бу одамнинг сурбетларча тиржайиб туриши Бачананинг асабини эговларди.

— Агар фирибарлик ва пул найрангларини ўзаро қўллаб-қувватлаш деб тушунсангиз, катта хато қиласиз, ҳурматли Сандро! Ҳамма нарса пулга сотилавермайди!

Маглаперидзе ўрнидан турди.

— Сиз ҳали пати чиқмаган жўжахўрозсиз, ҳурматли Бачана. Қичқиришни эндигина ўрганяпсиз, эҳтиёт бўлинг, тагин пих ёрмасангиздан олдин овозингиздан ажралиб қолманг!

- Маслаҳатларингизни эътиборга оламан.
- Яна бир гап. Моэм айтадики, инсонда бешта туйғудан ташқари яна олтинчи туйғу ҳам бўлади, мана шу олтинчи туйғусиз қолганлар бир тийин...
- Қанақа туйғу экан у? — сўради Бачана мийиғида кулиб.
- Пул, ҳурматли Бачана, пул! — деди Маглаперидзе ўшандай табассум билан.
- Шунга қарамай, эртага фельетон газетада босилиб чиқади, кейин тегишли органлар унга ўз муносабатларини билдиришади.
- Ва таҳририят улардан жавоб кутади!
- Хеч пубҳасиз!
- Сизга раҳмим келади, ҳурматли Бачана, жудаям раҳмим келади...

Маглаперидзе эппикка қараб юрди.

«Аблаҳ!» — Бачана унинг орқасидан шундай деб бақирмоқчи бўлиб турган эди, аммо комбинат директори чаққонлик қилди: ташқарига чиқиб, эппикни шартта ёпди.

Иккинчи киши Бачананинг кабинетига, гўё унинг ўзини босиб олишини атайлаб кутиб тургандай, бир соатлардан кейин кирди. У ниҳоятда хушмуомала, басавлат одам бўлиб, кўзларидан ақл ва эзгулик ёғиларди.

— Салом, ҳурматли муҳаррир!

Бачана ўрнидан туриб, меҳмон билан қўл олиб кўришгач, ўтиришга жой кўрсатди. Меҳмон унга миннатдорлик билдирди, шляпасини ечиб, портфели билан бирга узунчоқ столга қўйди, шундан кейингина таклиф этилган креслога ўтирди.

— Ижозатингиз билан ўзимни таништираман: бош статистика бошқармасининг ходими Галактион Георгиевич Мтварадзе!

— Хурсандман... Хизмат?

— Безовта қилганим учун, қимматли вақтингизни олаётганим учун узр... Илло сизнинг одамшавандалигингиздан бохабарман, бинобарин, ярим соатгина фурсатингизни олишга журъат этаман.

— Бемалол, бир соатга бўлса ҳам розиман!

— Азбаройи бу ғалати воқеа — ҳа, сиз учун ғалати бўлган воқеа — тарихи билан хаёлингизни банд қилиб ўтирмаслик учун биратўла факларни баён қилиб қўя қоламан. Фақат бир илтимос, гапимни бўлманг ва ўринсиз саволлар берманг. Кейин, котибангизга айт-

сангиз, суҳбатимиз пайтида кабинетга ҳеч кимни киритмас.

Бачана электр қўнғирок тугмачасини босган эди, котиба аёл мўраллади.

— Елена Сергеевна, мен йўқман. Ярим соатдан кейин бўламан.

Котиба аёл бош силкиб, эшикни ёпди.

— Кулоғим сизда! — деди Бачана меҳмонга қараб ва қўлига қалам олди.

— Йўқ, йўқ, ёзишнинг кераги йўқ!

Бачана қаламни жойига қўйди.

— Демак, гап бундай: мен гуманоидман!

Бачана сесканиб кетди:

— Нима? Нима дедингиз?!

— Ха, мен гуманоидман! — такрорлади Мтварадзе.

Бачана нима гаплитига тушунди. Лекин сўзини бўлмасликка ваъда қилгани учун бошқа савол бермади.

— Шунақа денг. Марҳамат, гапираверинг!

— Биз Гомос планетасидан келганмиз, Андромед Туманлигидан Ерга тушиб, бу ерда илк бор ҳаёт уруғини сочганмиз. Бу воқеага шунча кўп вақт бўлганки, уни ҳисоблаб чиқишга инсониятнинг ақли етмайди, бинобарин, математик рақамлар билан бошингизни қотириб ўтирмайман... Гапнинг лўндаси, биз Ерга ҳаёт олиб келганмиз... Бу космосда амалга оширилган тенги йўқ эксперимент эди. Тажриба муваффақиятли чикди, Ерга ҳаёт барпо бўлди ва у ўз самараларини бера бошлади.

— Битта савол бор! — деди Бачана қўлини кўтариб.

— Фақат мавзудан четга чиқманг! — огоҳлантирди уни Мтварадзе.

— Айтинг-чи, Галактион Георгиевич, шахсан ўзингиз қачон ва қандай қилиб бизнинг планетамизга келиб қолгансиз?

— Шундай савол туғилишини билардим... Гап шундаки, биздаги тараққиёт замон ва макон тушунчасини тамомила йўққа чиқазган. Бу тушунча бизда хоҳиш деган нарсага тенг бўлиб қолган. Мени тушуняписизми? Демокчиманки, биз космик кемалар, учиб юрувчи тарелкалар ва ҳаракатланишнинг бошқа техник воситалари ёрдамига суянмасдан, бир лаҳзада хоҳлаган жойимизга бориш қобилиятига эгамиз... Шахсан ўзимга келсак, мен ҳеч қаердан келмаганман. Ерга ҳаёт уруғини олиб келган экспедиция тараққиёт жараёнини тартибга солиб туриш мақсадида бизнинг вақти-вақти билан пайдо бўлишимизни

ирсий жиҳатдан программалаштириб қўйган. Бундай усул организмга ўз такомиллини ўзи белгилаш имконини беради...

— Ундай бўлса, гуманоид эканлигингизни қаёқдан била қолдингиз?

— Бу ҳақда Гомосдаги илмий марказлар тегингли пайтда биотоклар орқали бизга хабар қилишади.

— Шундай хабарни қачон олгансиз?

— Яқинда, ўтган яқпанбада. Одам сифатида ухлаб, гуманоид бўлиб уйғондим.

— Ҳаммаси тушунарли! — деди Бачана.

— Ҳеч нарсасига тушунганингиз йўқ! Бунинг устига, мени жинни деб ўйлаяпсизу, лекин сир бой бермаяпсиз. Одобиңгиз учун ташаккур.

Бачана ҳижолат бўлиб қолди. Гуманоид сўзида давом этди:

— Экспериментдан кузатилган асосий мақсад, бошқа планеталарда тараққиёт имконияти борми-йўқми — шуни аниқлаш эди.

— Ҳўш, қандай хулосага келдинглар?

— Шундай имконият бор экан!

— Худога минг катла шукур! — Бачана севиниб кетди.

— Лекин сизлардаги тараққиёт нотекис. Худди кардиограммага ўхшайди. Сизлар тез-тез дардга чалиниб турасизлар, зеро кўпдан-кўп ортиқча, ўринсиз хатти-ҳаракат қиласизлар. Инсоният ҳамиша ташвишда, кўнгли нотинч. Наслиңгиз бутунлай издан чиқиб кетган пайтларда урушлар, ваболар, очарчилик, маънавий қашпоқлик ва фалокатлар бошланади...

— Ахир, нима учун бизни тергамайсизлар, тўғри йўлга солмайсизлар? Инсонпарварлигингиз қаёқда қолди?

— Космосда аралашмаслик қонуни мавжуд. Ҳар бир тирик организм тараққиётнинг олий шаклига ўзи мустақил эришиши лозим.

— Бу адолатдан эмас, Галактион Георгиевич! Модомики, эксперимент ўтказган экансизлар, ўзинглар ёрдам беришинглар, тараққиётнинг тўғри йўлини кўрсатишинглар керак.

— Шундай қиялпмиз ҳам. Бизнинг ёрдамимиз тўсқинлик қилишдан иборат. Тушуяпсизми? Биз инсониятнинг нотўғри йўлга кириб кетишига қаршилик кўрсатамиз. Биз нотўғри ривожланаётган уруғларни яқсон этамиз.

— Буни қандай амалга оширасизлар? — сўради Бачана астойдил қизиқиб. Шу тобда у адашган одамзод номидан ҳақиқий гуманоид билан баҳслашарди.

— Биз йўлдан озган инсониятни икки марта асраб қолдик: биринчи бор фахш ва ахлоқсизлик Содом ва Гморра шаҳарларини кунпаякун қилган пайтда, иккинчи гал эса оламни сув босиб, инсоният буткул ҳалокат ёқасига келиб қолган дақиқаларда. Бу фалокатларни сизлар худонинг қаҳрига йўясизлар, ихтиёр ўзларингизда, сизлар учун оқ билан қоранинг фарқи йўқ, — Мтварадзе мийиғида кулиб қўйди.

— Наҳотки инсониятга кўрсатган бор-йўқ ёрдаминглар шу бўлса? Рухий ёрдам-чи? Маънавий ёрдам-чи? Нима учун ахлоқий жиҳатдан бизни яна ҳам юксакроқ, покизароқ қилишни хоҳламайсизлар? — Бачананинг ўзига ҳам, ҳамкасбларига ҳам астойдил ичи ачиб кетди.

— Нега энди! Кишилиқ жамияти тараққиётининг турли босқичларида, қайси замонлигидан қатъи назар, одамзод ахлоқига таъсир кўрсатувчи — ижобий маънода, албатта — гуманоид генлари пайдо бўлиб туради. Бундай аралашувни биз табиий ва мақсадга мувофиқ деб ҳисоблаймиз.

— Галактион Георгиевич, ўзингиздан бошқа яна бирон-бир гуманоиднинг исмини айта оласизми? — сўради Бачана.

— Албатта! Хаммани эслай олмаيمان, лекин айримларини айтишим мумкин: Гомер, Сервантес, Бетховен, Руставели, Шекспир, Гёте, Леонардо да Винчи, Боккаччо, Архимед, Жордано Бруно, Жанна Д'Арк, Толстой, Пушкин, шоҳ Парнаваз, Давид Строитель, Авраам Линкольн, Фолкнер, Гегель, Кант, Владимир Ульянов, Блок, Эйнштейн, Чарли Чаплин, Галактион, Важа, Акакий, Илья...¹ Санаб адо қилиб бўлмайди.

— Сизнингча, Галактион Георгиевич, ҳозирги жамият яхши ривожланиптими, тўғри йўлдан бориётими?

— Инсоният оғир аҳволда ҳозир! — хўрсинди Мтварадзе. — Агар одамзод мен номларини юқорида тилга олган гуманоидларнинг ўғитларига ўз вақтида қулоқ солганда эди, ҳозир ишларингиз анча дуруст бўлган бўлур эди... Аммо-лекин, одамлар космосга назар ташлаган-

¹ Парнаваз — Грузия подшоши, Александр Македонскийнинг замондоши; Давид Строитель (1073—1125) — Грузия подшоши Давид IV Георгиевич; Галактион Табидзе — Грузия халқ шоири; Важа Пшавела, Акакий Церетели, Илья Чавчавадзе — грузин адабиёти классикалари.

дан бери биз гуманоидларда умид пайдо бўлди. Инсон ўзида ажойиб куч — синчковликни кашф этди. Ҳа, ҳа! Ўзинглар кадрига етмаган худди мана шу синчковлик туфайли ернинг ашаддий тортиш кучини енгиб, космосга чиқишга муваффақ бўлдинглар...

— Хўш, энди сув тошқини ёки Содом-Гоморра фалокати такрорланмайдами?

— Агар эскирган деб, мен санаб ўтган гуманоидларнинг таълимотидан юз ўгирмасанглар, бундай фалокатлар бўлмайди... Ишонинг, уларнинг таълимоти кони фойда, кишини мусаффо қилади... Бинобарин, тараққиёт меваларини эҳтиёт қилинглар, ўтмиш даҳолари яратган асарларни асраб-авайланглар! Ахир улар қанчадан-қанча меҳнат, қон ва кўз ёшлари эвазига дунёга келган! — Мтварадзе соатига қараб, ўрнидан турди.

— Масаланинг асосий моҳиятини сўзлаб бўлдим... Эътиборингиз учун мингдан-минг раҳмат! — у кўлини кўксига қўйиб, таъзим қилди.

— Яна битта савол, Галактион Григорьевич. нима учун айнан менинг олдимга келдингиз? Ўз сирингизни нима учун менга ошкор қилдингиз?

Мтварадзенинг юзларига нурли табассум ёйилди, Бачана унинг кўзларидаги дардчил ифодани шундагина пайқади.

— Наҳотки менинг исм-шарифимдан ҳеч нарсани англамаётган бўлсангиз? Галактион — Галактика! Мтварадзе — Ой!¹ Эртага кадрдон планетам Гомосга қайтиб кетаман... Ердаги вазифамни бажариб бўлдим. Энди эса охириги топириқни адо этиб, шуни айтишим керакки, азизим Бачана Акакиевич, сиз гуманоидсиз!

Бачананинг юраги ҳаприқиб, томоғига бир нарса қадалгандай бўлди.

— Хайр, дўстим ва биродарим! Мана энди сиз Ердаги вазифангиздан огоҳ бўлдингиз!

Галактион Бачанани кучоқлаб, бағрига босди, кейин шартта бурилди-да, тез-тез юриб кабинетдан чиқиб кетди.

... Бачана котиба аёл хонага қандай кирганини ҳам, столга бир уюм қорозни қачон ташлаб кетганини ҳам сезмади. У дераза олдида турганча бесабаб-беихтиёр жилмаяр, иккала юзидан эса ёш оқарди...

Бачана тун бўйи ухлаёлмади. Эрталаб таҳририятга келибоқ Статистика бошқармасига қўнғироқ қилди.

¹ М т в а р е — ой (груз).

— Алло, эшитаман! — деган ёқимли овоз эшитилди трубкадан.

— Статистика бошқармасими?

— Худди шундай.

— Айтинг-чи, яхши қиз, сизларда Галактион Мтварадзе деган одам ишлайдими?

— Мтварадзе? Анови жинними? Кечирасиз, ким сўрапти?

— Галактионнинг дўстиман.

— Бир ҳафтадан бери қораси кўринмайди...

Трубка Бачананинг қўлида муаллақ қолди.

— Алло, алло...

Бачана трубкуни жойига қўйди...

16

Бачана Рамишвили 14 июлда туғилган. Бу сана дунёнинг барча календарларида қайд этилган, лекин, табиийки, Бачананинг туғилган куни сифатида эмас, балки Бастилия ҳалокатга учраган ва Франция республикаси дунёга келган кун сифатида қайд этилган.

Мана, Бачана рўпарасида очик турган календарга жилмайганча тикилиб, ўй суриб ўтирибди...

... 14 июлда туғилган французлар бу кунни тантанали нишонлашади, албатта. Аммо Бачана туғилган кунни ким билади? Ҳеч ким. Эҳтимол, шахсий делоси сакланаётган кадрлар бўлимида, тағин, яқинда унга муддатсиз паспорт топширган милициянинг паспорт бўлимида ишлайдиганлар билишар. Лекин билиш — эслаш деган сўз эмас... Охири марта Бачананинг туғилган кунини у тўққиз ёшга тўлганда нишонлашган эди. Ўшанда синфдош дўсти Вахтанг Эбалкидзе унга ўзи юрадиган, кипқизил ўт ўчирувчилар машинасини совға қилган эди... Ўх-хў, бунга қанча вақт бўлди-ю!.. Шундан бери Бачананинг туғилган кунини атиги уч мартагина эслатишди:

— Сен туғилган кунга минг лаънат! — дейишди у биринчи марта тамаки чекканида.

— Туғилмай қаро ерга кирсанг бўлмасмиди! — дейишди у биринчи бор уйга маст бўлиб келганида.

— Сен ваҳшийни ким туккан ўзи! — дейишди у нон карточкасини йўқотиб қўйганида.

Бу гапларни у турли пайтларда, турли одамлардан эшитган, аммо улардан ўшанда ҳам хафа бўлмаган, ҳозир ҳам ҳеч кимдан гинаси йўқ, чунки биринчи ва иккинчи

дафъа гапирганлар унинг совлигини ўйлашган, учинчисида эса муқаррар оч қолиш хавфидан таҳликага тушиб шундай дейишган. Тувилган кунини тилга олган ва аллақачонлар дунёдан кўз юмган бу одамларни у бениҳоя миннатдорлик билан хотирлайди. Уларнинг бу эзгуликларига жавобан у мазорларини мунтазам зиёрат қилиб, қабрларига ҳар гал анвойи гулдасталар қўйиб келади.

... Мана, бугун ҳам... Бугун дунёда келган қанчадан-қанча одамга гуллар совға қилишади, бугун оламдан ўтган қанчадан-қанча кишининг қабри гулчамбарларга қўмилади... Бугун қанчалаб гўдакнинг кўзлари очилиб, қанчасиники абадий юмилади... Бачана умр шажарасидай, тўхтовсиз айланиб турган улкан чархпалакни кўз олдига келтирди. Хаёлидан минглаб чехралар — таниш ва нотаниш, жилмайган ва маъюс, ҳайрон ва мамнун, хўмрайган ва шодон, сўлгин ва бахтиёр чехралар ўта бошлади... Ёлғондакам кема, автомобиль, самолёт ва отлардан ўлгундай ҳолдан тойган, боши айланиб, жони ҳалқумига келган одамлар тушиб келишар, уларнинг ўрнини бошқалари эгаллашарди... Бачанага гўё ўзи ҳам ҳозир чархпалакдан тушгандай, боши гир айланаётгандай туюлди. Ўрнидан туриб, гандираклаганча дераза ёнига борди-да, уни ланг очиб юборди. Хонага кечки салқин ёпирилиб кирди. Кейин эшикни очиб, коридорга мўралади. Таҳририятда ҳеч ким қолмаган эди. Бугун Бачана тувилган кунини бирон-бир йўсинда нишонламоқчи бўлди-ю, лекин ходимларга эртароқ жавоб бериб юборишдан бўлак дурустроқ нарсани ўйлаб тополмади. Одамлар ҳам ҳайрон, ҳам хурсанд бўлиб тарқалишди.

У ўрнига келиб ўтириб, стол тортмасидан қўлига илинган биринчи хатни олди. «Нега кўршапалаклар бошларини пастга осилтириб ухлашади?» деб аталарди мақола.

Телефон жиринглаб қолди. «Бемаҳалда ким бўлдийкин?» деб қўнглидан кечирди у ажабланиб ва трубкани олди.

— Эшитаман!

Жавоб бўлмади.

— Лаббай, эшитаман!

Трубкадан бировнинг нафас олишига ўхшаш пишиллаган овоз эшитилди. Бачана жавобни ҳам қутмай, трубкани жойига қўйди-да, яна қўлёзмага қайтди. Дарҳақиқат, нима учун кўршапалаклар бошларини пастга осилтириб ухлашади? Бачана қўлёзмани ўқиб ўтирмади, бир қарашда бемаъни бўлиб туюлган бу саволга негадир ўзи

жавоб тошгиси келиб қолди. Балки... Болалигида, жисмоний тарбия дарсларида Бачана неча маротабалаб турникка осилиб, бошини пастга қилиб турган, ўқитувчиси-дан мақтовлар эшитган, аммо бундан асло роҳатланмаган эди. Бир гал Кобулетида ўн беш минутча шу аллозда туришга мажбур бўлганди: балиқчилар чалажон болани сувдан тортиб олиб, ичидаги сувни аранг чиқариб ташлашди, ўшанда шунча вақт оёғини осмондан қилиб турганини эсласа, Бачананинг эти жимирлашиб кетади. Хўш, бундай ғайритабиий ҳолат кўршапалакларга нима учун ёқаркин? Қизик... Бачана олдида очиқ турган кўлёмзадан жавоб изламоқчи бўлиб турган эди, шу пайт кабинет эшиги очилиб, хонага ниҳоятда кетворган бир аёл кириб келди.

— Мен келдим! — деди у хона ўртасида тўхтаб.

Бачана довдираб қолди: рўпарасида Мария турарди. Бачана унга ўтиришни таклиф қилмоқчи бўлган эди, тили айланмади, турай деса — тиззаларида мажол йўқ, жилмайишга уринган эди, худди топ қотгандай, башарасида ҳеч қандай ифода сезилмади. У бир лаҳзага гунгу лол бўлиб қолган эди. Аёл эса таранг кўкси ва оппоқ юзларини кўз-кўз қилгандай қимир этмай турарди.

— Сизга қўнғироқ қилган эдим, — деди у секин.

— Биладан! — Бачана сал ўзига келди. — Нафасингизни эшитдим.

— Уйда йўқ экансиз, шунинг учун бу ёққа қўнғироқ қилишга мажбур бўлдим.

— Келинг, хизмат? — деди Бачана беихтиёр.

— Юринг!

— Қаёққа? — сўради таажжубланиб Бачана.

— Хохлаган ерингизга!

Бачана донг қотиб қолди.

— Марҳамат, ўтиринг! — деди у аранг.

Аммо аёл жойидан жилмади. Баланд бўйли, сочлари коп-қора, лаблари доларанг бу аёл эгнига оппоқ юбка билан яшил кофта кийиб олган эди. Шу тобда у деразадан ошиб кирган кўкламни эслатарди.

— Юринг! — такрорлади аёл, қўлидаги яшил сумкачасини бетоқатлик билан силкиганча. Бачана ўрнидан турди, аёлнинг хушбичим оёқларидаги яшил туфлиларни у шундагина пайқади.

Икковлон индамай кабинетдан чиқишди.

Кўчада Бачана такси тўхтатди.

— Қаёққа? — сўради ҳайдовчи.

— Хохлаган ерингта! — деди Бачана ва ҳамроҳига аста кўз қирини ташлади. Аёл мийиғида кулиб қўйди.

Улар Комсомол хиёбонига кўтарилиб, кичик бир ресторанинг айвонига жойлашишди.

Официант Бачананинг олдига менюни қўйиб, нари кетди.

— Нима буюрайин? — сўради Бачана.

— Қовурилган картошка.

— Яна?

— Ҳеч нарса.

— Вино-чи?

— Ўзингиз биласиз.

— Коньяк буюрсам-чи?

— Йўқ.

— Бўлмаса, «тибаани» ичамиз.

— Майли.

Официант келгунча Бачана сигарета тутатди ва Марияга ҳам таклиф қилди.

— Раҳмат, мен чекмайман.

Орага жимлик чўқди. Бачана Марияга тикилганча сигарета бурукситиб ўйларди... Бу аёл нима учун келди? Иш биланми ёки яқинроқ танишиш учунми? Ёки бўлмаса... Йўқ, туғилган кунини билиши мумкин эмас!.. Хўш, келишга уни нима мажбур қилди?... Сўрасинми? Лекин Бачана бу саволни беришга ийманарди. Одобсизлик бўлади, деб ўйлагани учун эмас. Йўқ. У бу ғалати аёл билан учрашган кунидек юрагининг туб-тубида мил-тиллаган умид учқунини сўндириб қўйишдан қўрқарди...

Ниҳоят, официант келди-ю, Бачана анча енгил тортиди.

— Нимангиз бор? — сўради у.

— Парранда сутти! — жавоб берди официант.

— Унақа бўлса, бизга қовурилган картошка билан «тибаани» келтиринг.

Официант дудуқланиб қолди.

— Қўзичоқ гўштидан пиширилган кабоб, бузоқ гўштидан тайёрланган кабоб, қовурилган жўжа, чака-пули, абхазура, мужужи, татаряхни¹, надуги², мчади³, пишлок, ёнрок... Хохлаганингизни танланг!

¹ Ч а к а п у л и, абхазура, мужужи, татаряхни — гўшдан тайёрланган грузин миллий таомлари.

² Н а д у г и — сутли таом.

³ М ч а д и — зоғора нон,

— Булбулни тили йўқми? Қовурилгани! — ҳазиллашди Бачана.

— Қовурилгани йўқ, қайнатилгани — истаганингизча! — официант ҳам бўш келмади.

— Ҳаммасини опкелаверинг!

— Ёнғоқ билан «тибаани», — деди Мария.

Официант «хўп бўлади» дегандай бош силкиб, зипиллаганча опхона томон йўргалаб кетди.

— Мария, ҳозир қаерда эканлигингизни эрингиз билладими? — сўради кўққисдан Бачана ва бемаъни савол берганини англаб қизариб кетди.

— Мен буни сиздан сўраётганим йўқ, чунки бўйдоқлигингизни биламан, — жавоб берди Мария кулиб.

— Демак, турмушга чиқмаган экансиз-да? — негандир ўзича шундай хулосага келди Бачана.

— Ҳозир эрим йўқ, — деди Мария.

— Нима учун? — сўради Бачана ва яна «қовун туширганини» сезиб қолди.

Аёл индамади.

— Яъни, демоқчиманки, қизингизни отаси борми йўқми? — бу ёғини силлиқлашга уринди Бачана.

— Отаси ҳам бор, эри ҳам бор! — жавоб берди Мария.

Бачана яна сигарета тутатди. Иккала қўлини саланглатганча официант қайтиб келди.

— Кабоб тутапти, азизлар... Жўжани тавсия қилмайман, чунки инкубатордан чиққан... Биқин гўштини бугун опкелишмапти... «Тибаани» йўқ, шампан виносиям... Швейцария билан Ростов пишлоғи, «Саэро»¹, редиска бор.

Бачана ҳайрон бўп қолди.

— Парранда сути-чи? — сўради Мария.

— Ачиб қопти! — ҳазил қилди официант.

Мария шундай қаҳқаҳа отиб кулдиги, атрофда ўтирганлар бараварига унга қарашди.

— Директорингиз қаерда? — сўради Бачана.

— Ҳозир йўқ, бир жойга кетган... Қайтиши билан бошлаб келаман!

«Бу официант ё тентак, ёки мени таниб, бозордан харид қилинган нарсаларни яширишяпти», — ўйлади Бачана ва Марияга юзланди:

— Кетдик! Биринчи учрашувимизни редискаю «Саэро» билан нишонлашни истамайман...

¹ «С а э р о» — винонинг номи.

— Гап бунда эмас-ку! — деди Мария. — Борини опкелаверсин. Ўзимизни Ленинград камалида деб тасаввур этамиз... Бир-биримизга тикилиб ўтираверамиз... Бу оқшом умрбод ёдимизда қолади...

Бачананинг миясини яна шубҳа-гумонлар кемира бошлади. «Мендан нима истайди ўзи? Уни ким жўнатган? Нима мақсадда келдйкин? Наҳотки фақат мен билан учрашиш учун келган бўлса?» У бошини кўтариб, Марияга кўз қирини ташлади. Мария бутунлай бошқа томонга тикилиб турарди. Бачана ҳам ўша ёққа қаради-ю, қандайдир бир басавлат киши билан гаплашиб турган официантни кўрди. Бегона одам бир нималар дер, официант эса, худди кўғирчоқдай тинмай калласини ликиллатарди.

— Сизга қарши фитна тайёрланыпти! — деди Мария Бачанага.

— Агар ниятлари сизни мендан тортиб олиш бўлса — овора бўлипади! — Бачана кулиб, столда ётган алюмин пичокни қўлига олди.

— Бу пичок билан мени ҳимоя қилолмайсиз! — деди Мария жилмайиб.

— Унда тишларимни ишга соламан! — жавоб берди Бачана официант томонга қараб. Лекин официант ҳам, семиз киши ҳам ғойиб бўлишган эди. — Мария, ортиқ чидаёлмайман! Менинг олдимга нима учун келдингиз? Мақсадингиз нима?

— Мен сиздан ҳеч нарса сўраётганим йўқ-ку? — таажжубланди Мария.

— Пичоксиз сўйяпсиз мени... Кўнглингиздагини очик айтинг!

— Асло хавотирланманг. Эртага Кутаисига учиб кетаман. Одатим бўйича учиб олдидан юрагимга яқин киши билан хайрлашмоқчиман. Бор гап шу!

— Нега энди? — Бачана шошиб қолди.

— Қайдам... Ҳар гал самолётга бир бало бўладигандай, ўзим учун азиз одамларни охирги марта кўраётгандай туюлаверади негадир... — Мария бошини куйи эгди.

— Мен ҳам ўшандай кишилар тоифасига кираманми? — сўради таажжубланиб Бачана. Мария кўзини ердан узмай, бош ирғади.

— Бунга... бу бахтга мушарраф этишингизга сабаб нима?

— Кошкийди ўзим билсам!

— Шунақа азиз кишиларингиз анчагинами?

То жавоб бўлгунча Бачананинг юраги ҳаприқиб кетди.

— Шу бугунга қадар атиги биттагина ана шундай одам бор эди — қизим Майя. Энди иккинчи киши пайдо бўлди — бу сиз.

«Ё мен туш кўряпман, ёки бу аёл — жодугарнинг ўзгинаси!» — деган фикр кечди Бачананинг кўнглидан. Мария эса бирдан бошини кўтариб, ҳаяжон билан сўзлай кетди:

— Биладан, сиз мени тентак ёки фирибгар аёл деб ўйлаясиз... Ишонинг, нега шундай бўлаётганини ўзим ҳам билмайман!... Бир йилдан бери ўз ёғимга ўзим қовуриладан... Майли, ҳечқиси йўқ! Мен иродали аёлман! Ҳозир шартга тураману кетаман! — Мария ўрнидан турди.

— Агар кетсангиз, мени ўлди деяверинг! — Бачана аёлниг муздек бармоқларидан ушлади, аёл ҳам унинг астойдил гапираётганига ишонди. Бачана буни тушуниб, Мариянинг қўлини ўпди.

— Раҳмат! — деди Мария жойига ўтираркан.

Бир маҳал сархил таомлар билан тўла патнис кўтарган официант пайдо бўлди.

— Ёпирай, шунча нарса қаёқдан топила қолди? — сўради ажабланиб Бачана.

— Директоримиз келдилар, сизни кўриб, шуларни бериб юбордилар, — тушунтирди официант.

— Директорингиз ким?

— Ҳозир ўзлари келадилар.

— У киши мени танийдимми?

— Таниш ҳам гапми?.. Ишдан бўшатиб юборишларига сал қолди! Мени нима айбим бор? Одамнинг кимлиги, қаерда ишлаши пешонасига ёзиб қўйилмаган-ку, ахир! Минг марта узр! — официант таъзим қилиб, чопганича изига қайтди.

Бачанага сал жон кирди. У шампан шишасини пакиллайтиб очиб, қадахларни лиммо-лим тўлдирди.

— Сизга айтадиган битта сирим бор, Мария...

— Йўқ, биринчи сўз меники! — Мария қадахни қўлига олди.

Бачананинг бутун жисми кулоққа айланди.

Мария шампан кўпиги тинишини кутиб турди, кейин Нарикала¹ тепасига кўтарилган ойга қадахнинг бу томо-

¹ Н а р и к а л а — Тбилисидаги эски қалъа.

нидан қаради. Бачана ҳам шундай қилди. Ой аввал титради, чайқалди, сўнг аста қадахни тўлдириб, кахрабо суюқлик ичида эриб кетди. Бачанага гўё у муздек, тилларанг ойни ушлаб тургандай туюлди.

— Бугун ой ўн тўрт кунлик бўлди... — деди Мария секин. — Ойнинг чиқиш ва ботиш пайти қадимдан маълум, унинг қачон кўриниб, қачон тўлишипини ҳам ҳамма билади. Аммо ой қачон пайдо бўлган, у қачон туғилган — буни ҳеч ким билмайди... Мен шу қадахни туғилган кунини биров эсламайдиган одамларнинг соғлиги учун ичаман...

Мария Бачана билан қадахини уриштирди. Бачананинг қадахдаги ой яна титради, кейин аста-секин эриб, тип-тиниқ кахрабо суюқликка айланди. Мария билан Бачана қадахларини охиригача сипқаришди. Бачана яна осмонга қараган эди, ой кўринмади. У булутлар ортига беркинган эди.

— Биз ойни ичиб юбордик! — хитоб қилди Бачана бу ғалати тасодифдан болалардай қувониб.

— Илойим, ой тургунча туринг! Туғилган кунингиз билан! — Мария қадахни столга қўйди. — Ҳа, айтгандай, аллақандай сир ҳақида гапирмоқчи эдингиз, мен сизга халақит бердим, — эслатди Мария.

Бирдан Бачананинг ўпкаси тўлиб кетди, ғалати бу аёлнинг кўксига бошини қўйиб, тўйиб-тўйиб йиғлагиси келди.

— Биласизми... айтмоқчиманки... сиз жудаям чиройлисиз, Мария. Ўпсам майлими?

Бунга жавобан аёл мулойимгина жилмайди. Бачана ўрнидан турди-да, стол оша энгашиб, Мариyanинг катта-катта, нам кўзларидан ўпди. Шу он буларнинг столига боя официант билан гаплашиб турган семиз киши яқинлашаётганини кўрди.

— Салом! — деди у хириллаган товуш билан.

— Салом! — жавоб берди Бачана.

— Ижозатингиз билан, ҳурматли Бачана, атиги бир минутга оромингизни бузаман...

— Ўтиринг, марҳамат... Бу киши танишим Мария...

Нотаниш киши икки букилиб таъзим қилди, сўнг Мариyanинг қўлини олиб ўпди, шундан кейингина стулга ўтирди.

— Танимадингиз-а, ҳурматли Бачана? — у чўнтагидан уч қути «Винстон» сигаретасини чиқазиб, биттасини

Мариянинг олдига, иккинчисини Бачананинг олдига, учинчисини эса ўзининг олдига қўйди.

Бачана унга диққат билан тикилди, миясида аллақандай хотиралар тиклангандай бўлди-ю, аммо сира илғаб ололмади, бинобарин, хижолат чекиб, деди:

— Кўзимга иссиқ кўриняписизу, қаерда учрашганимизни эслолмай турибман.

— Сандро Маглаперидземан, мўйна буюмлар комбинатидан...

— Э-э-э! — хитоб қилди Бачана, — қайси шамол учирди!... Қалайсиз, ҳозир қаердасиз, ҳурматли Сандро?

— Раҳмат, тупроқдан ташқари, дегандай, юрибмиз...

— Агар эски гапларни юзимга солиш учун келган бўлсангиз, бугун бу ишни қила кўрманг... Чунки бугун француз республикасининг туғилган куни ва менинг ҳам туғилган куним! — деди Бачана кулиб ва Маглаперидзегга шампан тўла қадахни узатди.

— Э-э, нималар деяписиз?! Нега юзингизга соларканман?! Аксинча, сизга миннатдорлик билдириш учун келдим, ҳурматли Бачана!... Хўш, нечига кирдингиз?

— Қирқ бешга.

— Ёпирай! Ҳали бутун хузур-ҳаловат олдинда-ку! Муҳаббат ҳам! — Маглаперидзе Марияга қараб қўйди. Мария уялганидан қизариб кетди. — Табриклайман, ҳурматли Бачана! Бахтли бўлинг! Сиз — ўзингиз ҳар қанча хоҳлаган тақдирингизда ҳам бировга ёмонлик қилишни билмайдиган одамсиз!

— Ростданми?

— Албатта! Ўша фельетон босилиб чиққанидан кейин жуда машҳур бўлиб кетдим! Мени бутун Грузия таниди!..

Бачана кулиб юборди.

— Бунақа машҳурликни душманимга ҳам раво кўрмасдим.

— Унақа деманг... Машҳурликда гап кўп... Геростратни бир эслаб кўринг... Фельетонингиз ёвузлик никобини йиртиб, ҳақиқатнинг тантана қилишига ёрдам берди.

— Бунга шубҳам йўқ...

Бачана Маглаперидзени бу ерга миннатдорлик туйғуси бошлаб келмаганини ич-ичидан сезиб турарди.

— Ҳа, ҳа... Фельетондан сўнг тергов органлари ўша хотиннинг қаллоб ва фирибгар эканлигини аниқлашди...

Ўз муносабатини билдириши учун сиз фельетонни жўнатган одам эса ҳақиқий ватанпарвар бўлиб чиқди...

— Қандай қилиб? — сўради Бачана ва Маглаперидзени ўтиришга таклиф қилгани учун ичида афсусланди.

— Сизнинг ҳисобингиз бўйича, газетанинг териб қўйилган сонидан фельетонни олиб ташлаш давлатга эллик минг сўмга тушарди, шундайми? У одам зарарни йигирма беш минг сўмга келтирди...

Бачана хайрон бўлиб қолди. Маглаперидзе буни сезиб, хотиржам изоҳ берди:

— У жуда оддий йўл тутди: фельетонингизга парво қилмай қўя қолди.

— Пора бердим, яъни йигирма беш минг сўм қистирдим, демокчимсиз?

— Пора деганда сиз нимани тушунасиз, ҳурматли Бачана? Сизга яхшилик қилган, ёрдам берган одамга билдирилган миннатдорликними? Ахир Руставелининг ахлоқ кодекси бугун ҳам биз учун дастуриламал эмасми? Автандилнинг вазирга айтган гапларини бир эсланг-а:

*Дўстлар учун жонфидолик гоят улуғ фазилят,
Оғир қунлар синовида билинади дўст фақат.*

— Кўриб турибман, ифлос фалсафангизни биринчи манбалардан фойдаланиб, пухта ишлаб чиқибсиз, — деди кесатиб Бачана.

— О, классик адабиёт — бебаҳо хазина... Руставелини худди инжилдай ҳар куни қайта-қайта ўқийман... Дарвоқе, сизнинг асарларингизни ҳам ўқиб тураман ва ўзим учун талайгина ибратли нарсаларни топаман... Ҳамроҳингиз бениҳоя гўзал, ҳурматли Бачана, — Маглаперидзе бирдан мавзунини бошқа ёққа буриб юборди, — тақинчоқларсиз бу қадар кўҳлик аёлни умримда биринчи кўришим!

Бачана бу гапни асло кутмаган эди, шунинг учун ҳам дабдурустан нима дейишини билмай қолди.

— Хотинингизни тақинчоқлари кўп бўлса кераг-а?! — сўради Мария Маглаперидзедан ва ҳаяжонини яшириш учун вино хўплади.

— Ҳар ҳолда, нолимайди... Лекин мен хотинларни назарда тутаётганим йўқ... Халигидай... оиладан ташқарида ҳаётимизни гуллатиб турадиган аёллар ҳам бўлади...

Мариянинг ғазаби бўғзига келди-ю, лекин ўзини босди.

Бачана суҳбатни олдинги мавзуга бурмоқчи бўлди.

— Фельетондан кейин ҳаётигизда ҳеч нарса ўзгармадими?

— Нега ўзгармас экан, ҳурматли Бачана? Биринчидан, комбинатимиз куйиб кетди. Бунга эскирган электр симлари сабаб бўлди... Иккинчидан, хўжайиним пенсияга чиқди, ҳозир савдо соҳасида ишляпти... У мени ҳам ёнига тортди. Биргаллашиб ресторанларнинг янги бирлашмасини туздик... Гўё Нерон ўт қўйган Рим култепаси устида қайтадан шаҳар барпо қилдик, хи-хи-хи!.. — Маглаперидзе беўхшов ҳиринглади.

— Ҳа, жудаям пихини ёрган, хавфли фибрибгар эканлигингизга энди ишондим, ҳурматли Сандро... Имкониёт бўлиши билан бу масалага яна албатта қайтаман, — деди Бачана жиддий.

— Бу гапни асло кутмаган эдим сиздан! Шунча вақт ичида кўзингиз очилган, қай пайтда қичқаришни ўрганиб олгансиз, деб ўйловдим... Ҳалиям ўша-ўшасиз... Бемаҳал қичқирган жўжаҳўрозларни нима қилишларини биласизми?

— Қўрқитяписизми? — Бачана ғазабдан титраб кетди.

— Шу ифлос билан ади-бади айтишиб ўтирасизми? — деди бирдан Мария Бачанага қараб. Маглаперидзе сапчиб ўрнидан туриб кетди. Мария ҳам турди.

— Жўнанг бу ердан! — деди аранг ўзини босиб Бачана Маглаперидзega.

— Аёлларнинг нозига учманг, ҳурматли Бачана... Македониялик жангчилар фоҳишаларнинг сўзига кириб, дунёдаги энг гўзал шаҳар Персеполисга ўт қўйиб юборишган... — Маглаперидзе Марияга нафрат билан тикилди. Шу пайт, Бачана бирор нарса дейишга улгурмай, Мария Маглаперидзенинг чаккасига шапалоқ тортиб юборди. Ресторанда ўтирганлар гурр этиб шу томонга қарашди, аммо бу ҳодиса шу қадар тез бўлиб ўтдики, ҳеч ким ҳеч нарсани кўролмади ҳам... Орага бир лаҳза сукунат чўқди.. Бачана бирдан столнинг Маглаперидзе турган томони кўтарила бошлаганини сезиб қолди. У бор гавдаси билан столга ётиб олди, Маглаперидзе столни ағдариб юборишга ҳарчанд уринмасин, удасидан чиқолмади. Бу сўзсиз олишув бир неча дақиқа давом этди. Бачана билан Маглаперидзенинг чакка томирлари ўйнаб, кўзлари қонга тўлган эди...

— Овора бўласан! — деб пичирлади Бачана, аммо унинг овозидаги қаҳр-ғазаб шу қадар кучли эдики, Маглаперидзе бирдан бўшашиб кетди. Афти аввалги тусга

кириб, кўзлари мулойимлашди. У столдан нарироқ бориб, Марияга мурожат қилди:

— Миннатдорман, хоним! Бу яхшилигингизни умр-бод эсимдан чиқазмайман.

Ранги докадек оқариб кетган Мария чурқ этмади.

— Жўнанг, Маглаперидзе! — Бачана бу гапни шу қадар хотиржам айтдики, бунга ҳатто ўзи ҳам хайрон қолди.

Маглаперидзе шартта бурилиб, нари кетди.

Бачана билан Мария юз берган воқеа таъсирида бир лаҳза гарансиб туришди, кейин жойларига ўтиришди. Анча пайтгача икковларидан ҳам садо чиқмади. Жимликни биринчи бўлиб Бачана бузди:

— Мария, самолётга олган билетингни кўрсат-чи.

Мария сумкасини очиб, титроқ қўл билан уни анча гача титкилади, ниҳоят, билетни топиб, Бачанага узатди.

Бачана билетга қарамади ҳам, уни майда-майда қилиб йиртиб, кулдонга ташлади-да, ёқиб юборди.

— Ташлаб кетма мени, Мария! — деди у аста ёниб тугаётган билетга тикилганча. Мария сезилар-сезилмас бош силкиб қўйди. Бачана қадахларни тўлдириб, официантни чақирди.

— Ҳисоб-китоб қилинг.

— Ҳаммасига тўланган!

— Ким тўлади?

— Директоримиз!

Бачана кулиб юборди.

— Ана сенга Бастилиянинг забт этилиши!.. Сен учун, Мария! — улар қадахларини уриштиришди. Сўнг Мария ўрнидан турди-да, Бачананинг олдига келиб, уни юзидан ўпди. Кейин яна қайтиб бориб жойига ўтирди ва иккала қўлини юзига босганча хўнграб йиғлаб юборди...

Тоғ тепасида юксалиб турган Шавнабада¹ черкови ҳақиқатан ҳам қора чакмон кийиб олган чўпонни эслатади. Гўё у қўлини кўзларига соябон қилиб, Мтквари, Алгети, Машавера ва Храми² соҳилларида ўтлаб юрган кўй-кўзиларга тикилиб турганга ўхшайди. Тоғ этагига жойлашган Рустави, Болниси, Марнеулилар³, худди по-

¹ Ш а в н а б а д а — тоғнинг номи; «шави» грузинча — қора, «набади» — чакмон дегани.

² М т к в а р и, А л г е т и, М а ш а в е р а, Х р а м и — дарё номлари.

³ Р у с т а в и, Б о л н и с и, М а р н е у л и — Тбилизи яқинидаги шаҳарларнинг номлари.

дани кўриқлаётган баҳайбат итлардай, оғизларидан тугун ва олов пуркашади.

Ҳарир туман пардасига ўралган, гумбази нақ осмонга санчилган Шавнабада кеч кузда ҳайратомуз чирой касб этади.

Якшанба. Торгина арава йўлида бир машина ўрмалаяпти. У маст одамдай тинимсиз чайқалади, ҳар бурилишда тўхтаб, орқага тисланади-да, бор кучини тўплаб яна олдинга интилади ва кучана-кучана навбатдаги довондан ошиб ўтади.

Черков рўпарасидаги сўнги довонга етганда машина яна тўхтаб қолди. Бачана биринчи тезликка олиб, цепленени бўшатди. Машинанинг орқа филдираклари остидан қум ва шағал отила бошлади. Бачана яна газ берди. Филдираклар шиддат билан айланиб, ҳаммаёқни куйган резина ҳиди тутиб кетди.

— Тушиб тураман, — деди Мария.

— Ўтиравер. Юки енгил бўлгани учун ҳам қўзғалолмаяпти, — тушунтирди Бачана.

У машинани орқага тисариб туриб, тезликни улади-да, қаттиқ газ берди. Машина олдинга қараб отилди.

— Мана, етиб келдик!

Бачана машинани дарахт тагида тўхтатди.

Мария машинадан тушди, туфлисини ечиб, ўт устидан яланг оёқ анча жойгача чопиб борди, кейин ҳовли ўртасида тўхтаб, қулочларини ёзди-да, оёқ учида туриб, худди қизалоқлардай, гир айланди.

— Ёпирай, олло таолога яқинлашиб қопмиз-ку!

Сўнг черков рўпарасида чўнқайиб ўтирди-ю, бошини тиззалари устига қўйганча, худди ибодат қилаётган роҳибалардай қотди-қолди.

Бачана машинанинг юкхонасидан егулик нарсаларни олиб, дарахт остига ўрнатилган столга келтириб қўйди, кейин Мариянинг ёнига бориб, астагина ерга чўккалади ва уни елкасидан кучиб, кулиб туриб деди:

— Қани, Мария, бир тиловат қилиб юбор-чи!

Мария ҳам чўкка тушди, кафтини юқорига кўтарди-да, кўзларини юмганча ўқий бошлади:

Сен — шончим, суянган тоғим,

Дилимга нур, қалбимга ором.

Сен — кўкдаги ёнган юлдузим

Ҳам қувшим дегайман мудом.

Адоғи йўқ тиниқ чашмасан,

Қанотлари парқу фариштам.

*Яратгандан тилаганим шу —
Мен билан бўл, бирга бўл ҳар дам!*

Мария жим бўлиб қолди.

Бачана бу шеърни ёддан биларди, лекин ҳеч қачон, бирор марта ҳам унинг дуони эслатувчи мазмуни устида бош қотириб ўтирмаган эди. Мана энди бирдан вужудини алланечук ҳаловат чулғаб, қалби тўлқинланиб кетди. У Марияни ўзига қаратиб, сўради:

- Нима бу — тиловатми ёки истакми?
- Бари бир эмасми?

*Эх, офтобжон, офтобжон,
Тоғ ортига беркинма.
Қалтирайди қиз шўрлик,
Тафтингни дариг тутма.
Қучоғинга ол уни,
Айт севги ашуласин.
Қутмайди соҳибжамол —
Топиб кетар бошқасин!*

Мариянинг илтижосини гўё табиат ҳам уққандай бўлди: тоғ ортидан улкан қуёш кўтарилиб, черковни чўндай қизиб турган бағрига босди-ю, кўз очиб-юмгунча теварак-атрофдаги туманни сут каби ичиб юборди.

Мария Бачананинг кўксига ёпишганча куйиниб гапирар кетди. Унинг сўзлари ростдан ҳам тиловатни эслатарди:

— Ташлаб кетма мени, Бачана!.. Ташлаб кетма, яқка-ёлғиз суянчиғим сенсан!.. Шу пайтгача нега ёнимда эмасдинг?.. Қанчадан-қанча балолардан асраб қолган бўлардинг?.. Сени биринчи бор кўрган кунимдан буён ҳамма нарсадан юз ўгирдим!.. Сендан бўлак ҳеч нарса керакмас менга!.. Сен менинг илоҳимсан, мен фақат сенга сиғинаман — ҳеч қачон ташлаб кетма мени, ўтмишга улоқтирма! Истамайман! Чарчадим!.. Умр бўйи қидира-қидира, сени эндигина топдим!.. Ташлаб кетма!.. — Мария йиғлаб юборди.

Бутун қалби тугён уриб турган бу аёлнинг ўтли таваллосини Бачана киприк қоқмай эшитди. Сўнг унга тасалли беришга уринди:

— Нималар деясан, Мария?.. Ким айтди мени ташлаб кетади деб?.. Қўй, ўзингни бос!.. Йиғлама, азизим!.. Ҳамиша бирга бўламиз!..

Мария сал ўзига келгач, Бачана уни аста ўт устига ётқизди-да, ўрнидан туриб, черковга қараб юрди. Унинг ўзи ҳам Мариядан кам ҳаяжонда эмасди.

Черковнинг ичи зах ва нимқоронғи эди. Бачана тева-
рак-атрофига разм сола бошлади.

Зах тортиб, сувоғи тўкилиб кетган деворлар... На
икона бор, на деворга ишланган бирорта расм... Бурчак-
да — устига ситилиб кетган кўк мато ёпилган бир оёғи
калта ёғоч стол турипти, столда эса алмисокдан қолган
шамдон билан, афтидан, дарвишроқ одам қизиб ташлаб
кетган Биби Марямнинг сурати... Шамдондаги учала шам
ёниб тугаёзган... Стол устида яна бир боғлам шам билан
ғижимланган уч сўмлик пул...

— Ҳей! — деб қичқирди Бачана.

— Ҳе-е-ей! — деган акс садо эшитилди.

Гумбаз шифтида ғуғулаётган кабутарлар париллаб
учиб, бирин-кетин дарчалардан ташқарига чиқиб кетиш-
ди... Бачана черков ичини кўздан кечира бошлади. Кун-
чиқар томондаги деворнинг баъзи ерларини шам ёқила-
верганидан одам бўйи барабар қурум босган. Баъзи жой-
ларда экскурсияга келганларнинг узундан-узоқ рўйхати.
Фамилияларнинг ёнига уй адреслари билан черковга таш-
риф буюрилган вақт ҳам ёзиб қўйилган. Бачана Исо
алайҳиссаломнинг меҳроб деворига ишланган, туси ўчаёз-
ган яккаю ягона сурати остига битилган икки сатр шеър-
ни кўриб қолди. Унда қандайдир ҳаваскор шоир олло
таолони очиқдан-очиқ рад этган эди:

*Ишонмайман, эй парвардигор,
На суратинг, на сийратинг бор!*

Шеър тагига «Комсомол-атеист» деб имзо чекилган.
Сал куйирокда унга жавоб ҳам бор:

*Гар худога ишонмасанг, ўздан кўнглинг бўлса тўқ,
Эй комсомол, нега келдинг бу ён кўзинг қилиб лўқ.
Ташвишларим етиб ортар, йўл нотекис, кўп йирок,
Тинч қўй мени, даҳрий бола, тинч қўйганинг яхшироқ!*

Имзо — «Исо Масих».

Бачана хахолаб қулиб юборди: бу ғойибона мушпои-
рада атеист парвардигори оламга ютқазганлиги яққол
кўриниб турарди.

Черковдан чиқиб, Бачана Марияни учратмади.

— Мария, қаёқдасан? — қичқирди у.

Жавоб бўлмади. «Нега ёлғиз ташлаб кетдим-а!» —
деган ўй кечди Бачананинг кўнглидан ва черков атрофи-
ни зир айланиб, қизни қидира бошлади.

Мария эса дарахт тагидаги стол ёнида қандайдир бир мўйсафид билан бамайлихотир гаплашиб ўтирарди. Бачана уларнинг олдига келди.

— Қаёққа ройиб бўлдинг? Ўтакамни ёриб юбординг-ку!.. Ассалому алайкум! — Бачана чол томонга юзини бурди.

— Ваалайкум ассалом! — чол бошидаги думалок кигиз қалпоғини ечди.

— Тамадди қилволамизми? — сўради Бачана Мариядан.

— Жоним билан! Қорним очди! — жавоб берди Мария. — Отахон ҳам бизга шерик бўладилар.

— Албатта! Менинг ҳам у-бу нарсам бор! — Шундай деб, чол сумкасини очди, ундан хонаки нон, пишлок, пишган гўшт, саримсоқпиез ва ярим шиша ароқ олиб столга қўйди. Бачана машинадан бир шиша вино келтирди.

— Олдинига, болаларим, биттадан ароқ отамиз! — деди чол ва сумкасидан мўъжазгина мугузни олиб, ичига бир пуфлади-да, ароқ тўлдириб, Бачанага узатди.

— Қани, тутдан қилинганини ҳам бир татиб кўр-чи! Йўқ, олдин бир нарса девор!

— Душманларимиз куйиб, дўстларимиз кулаверсин!

Бачана ароқни ичиб юборди, бир оз жим тургач, мамнуният билан хитоб қилди:

— Ха, зўр ароқ экан!

Хурсанд бўлиб кетган қария ўзига қўйди.

— Шодлик бор жойда қайғу ҳам бор... Хар иккаласи учун ичамиз, соғ-саломат бўлсак, бас! Ҳаёт учун! — у мугузни бўшатиб, соқол босган юзига кафтини суртди, кейин Марияга ароқ қўйди. — Энди навбат сеники, қизим! Худо сени шундоқ чиройли қилиб яратибди, сўзларинг ҳам ўзингга ўхшаган ёқимли бўлиши керак!

Мария мугузни қўлига олди.

— Неччига кирдингиз, отахон?

— Э-э, — қария қўл силтади, — етмишдан ошиб кетдим!

— Илойим яна шунча йил умр кўринг!

— Кўплик қилади, лекин сенга минг раҳмат! Ҳаётни севаман, рост! Яна яшагим келади!

Бачана кулиб қўйди.

— Исмингиз нима, отахон? — сўради у.

— Исмиб Георгий, фамилиям Тупмалишвили.

— Қаердансиз?

- Хўв анови кишлокдан.
- Бу ерда нима қилиб юрибсиз?
- Мол боқяпман, — чол иккита сигир билан уч нафар кўй ўтлаб юрган нариги ёнбағирликка ишора қилди.
- Ўзингизникими?
- Ҳа.
- Яхши даромад қиласизми?
- Даромад қаёқда! Бу жониворлар ўзини-ўзи эпласа ҳам катта гап.
- Нимага боқиб юрибсиз бўлмаса?
- Эрмак-да, болам. Бир-икки хўплам сути бор, озгина юнг беради, иннайкейин онда-сонда уч-тўрт қадок гўшт ҳам тегиб туради... Шу туёқ икки баравар кўп бўлганда эди... Хозир орқасидан лўкиллаб юрганингда арзимайди! Буларни фойдасидан бўрига ем бўлиши кўпроқ...
- Давлатга топширасизми?
- Албатта, топшираман.
- Нимани топширасиз?
- Айтдим-ку — озгина сут, озгина юнг, озгина гўшт...
- Икки баравар кўп бўлганда-чи?
- Ие, шуниям сўрайдими одам, ўғлим? Кўп бўлса, кўп топширардим-да. Гўримга орқалаб кетармидим? Ё давлатга топширардим, ё бозорга опчиқардим...
- Колхозда ишламайсизми, Георгий ота?
- Э-э, менга йўл бўлсин, ўғлим, бир оёғим ерда, бир оёғим гўрда бўлса! Болаларим ишлашади. Мол боққани ҳам қўйишмайди. Бизни шарманда қилиб нима қиласиз, тинчгина уйда ўтирсангиз бўлмайдими, дейишади. Гўшт билан сутни давлатга магазиндан сотиб олиб топшираверишармиш! Эшитяпсанми? Магазиндан-а! Ўша магазинга гўшт қаёқдан келади? Бу ҳақда ўйлашмайдиам, баччағарлар!
- Георгий ота, бу черковга қарайдиган одам борми? — бирдан сўраб қолди Мария.
- Бор, бир кампир бор...кишлоқда туради. Унинг исми ҳам Мария... Черковдаги столда турган иконани ўша чизган... Касалманд боёқиш, бу ёкка ҳафтада бир марта зўрға кўтарилади. Шунгаям раҳмат...
- Шамни ким ёккан? — сўради Бачана.
- Ким бўларди, мен ёкқанман-да.
- Пул-чи? Пул қаёқдан кепқолди?
- Қаёқдан келарди? Мен қўйдим. Шам олиш учун...
- Худога ишонасизми, Георгий ота? — сўради Мария.

Чол ўйланиб қолди. Кейин черковнинг гумбазидан пастигача кўз ташлаб чиқди, бир оз бош қашлаб турди-ю, яна черковга қаради.

— Нима десамикин... Очигини айтсам, унчалигам ишонмайман... Лекин тонг саҳардан қаро кечгача бу ерда ёлғиз ўзимман, атрофимда тирик жон йўқ... Шундоқ бўлгандан кейин беихтиёр худони ўйларкан киши...

— Хўш, худо деганда нималарни ўйлайсиз?

Георгий ота яна черковга бир қараб қўйди.

— Нималарни ўйлардим?.. Бировлар қурган ибодатхоналарни хароб қилган одам бунинг эвазига янгиларини курсин, дейман, токи улар олдингиларидан ҳам каттароқ, ҳам чиройлироқ бўлсин... Манови черковга бир қара... Уни ким қурган, қачон қурган — ҳеч ким билмайди. Маърака кунлари одам оқиб келади бу ерга ҳар тарафдан — арманлар ҳам, татарлар ҳам, греклар ҳам, руслар ҳам... Грузинларни айтмай қўя қолай... Келиб, ибодат қилишади.. Менга қолса, бунақа черковда ибодат қилгандан кўра очик далада ибодат қилган минг марта афзал... У ерда худо яхшироқ эшитади... Бу харобазорга худо у ёқда турсин, бандасининг ҳам киргиси келмайди... мен бу гапларни нима учун гапиряпман? Демокчи-манки, черков қаровсиз ташлаб қўйилган. Хўш, ўрнига нима қуришди?

— Тушунмадим, Георгий ота...

— Нимасига тушунмайсан? Илгарилари, ўғлим, черковга келган одам тепага кўтарилиб, эшиқдан ҳовлига бошини эгиб кирарди, черков олдида бош кийимини ечарди, черков ичига шам ёқиб кетарди... Сизларга тушунтиришнинг ҳожати йўқ, ўзинглар ўқиган одамсизлар, ҳаммасини мендан яхши биласизлар... Мана, бизнинг қишлоқ советини олайлик. Ярим хароба бинога жойлашган, яна ижара ҳақи тўлайди. У ерга одамлар бош кийимини ечиш у ёқда турсин, ёнбошига тупуриб, сўкиниб қаради... Менимча, қишлоқ советиникидан баланд, ундан чиройли бино бўлмаслиги керак бутун қишлоқда... Сизлар ўйлайсизларки, илгари одамларни қурби етмаганми черковдан баланд иморат қуришга? Қурби етган, аммо-лекин журъат қилолмаган!.. Бундай қилишга ҳеч кимни ҳаққи бўлмаган!.. Ҳозир-чи? Ҳозир колхозимиз раиси турадиган иморатни қишлоқ советини биносига солиштирсангиз, ҳов анови тепалик билан Қазбекчалик фарқи бор! Митька шофёрнинг гаражи ҳам клубимиздан уч баравар катта!.. Бунақа қишлоқ советига нажот сўраб

ким боради? Ҳеч ким бормади. Нима, биз камбағал-мизми? Йўқ! Худога шукур, қишлоғимиз бадавлат, ўзига тўқ! Нон ҳам, вино ҳам, сабзавот ҳам етарли! Одамни чўчкадан нима фарқи бор? Фарқи шундаки, одам дарахтнинг тепасидаги мевани териб ейди, чўчка бўлса ерга тўкилганларини ейди. Бу билан нима демокчиман? Айтмоқчиманки, ҳар ишни ўз вақтида қилиш керак! Кечикдингми, мева ерга тўкилдими — тамом, уни чўчка илиб кетади!.. Бир куни қишлоқ советининг раисига шартта-шартга гапирдим: «Қанақа одамсан ўзи?! — дедим, — хўжайин бўлсанг, совет ҳокимияти бўлсанг! Мундоқ жонингни койитгин, хумшар, тузукроқ бино кургин, одам қишлоқ советига яйраб-яшнаб кирадиган бўлсин!» У нима дейди денг: «Пулсиз, лимитсиз қанақа қилиб кураман?» — дейди. «Лимитинг нимаси?» «Лимит — бу ништ дегани!» Эшитяпсизларми? Ништ йўқ эмиш! Хўш, Митьканинг гаражига ёки колхоз раисининг қасрига ништ қаердан топилди?.. Хўп, ништ тополмас экансан, ҳеч бўлмаса, соқолингни олиб юргин ёки такводор одамларга ўхшаб соқол қўйгин! Тузукроқ кийингин! Токи одамлар сенга ҳурмат билан қарасин! Шундай қилса бўладими? Бўлади! Лекин қилмайди, баччагар! Ундан кўра қишлоқда сигиримни обрўси баландроқ. Нима учун? Шунинг учунки, сигирим ҳаммавақт ювилган-таралган, тагин саккиз литрдан сут беради! Мана сизга аҳвол! Ё нотўғри гапиряпманми? — чол сўзини тугатиб, стаканларга вино қуйди.

— Ҳаммаси тўғри, Георгий ота, — деди Бачана, — лекин ростини айтинг-чи, бирор марта шу ҳақда мажлисда гапирганмисиз?

— Гапирганман бир марта...

— Қачон?

— Ёшинг неччида?

— Қирқда.

— Унда мен ўттиз ёшда эдим, гапириб балога қолганман. Сал бўлмаса...

— Ҳозир замон бошқача, Георгий ота!

— Бошқача бўлса, ана, бошқалар гапирсин... Мен ёшимни яшаб, ошимни ошаб бўлдим.

— Ҳали яшамоқчиман, девдингиз шекилли?

— Эҳ, ёшлар, ёшлар! Ҳамма нарсани офизда битказасизлар-қўясизлар! Ишга келганда... Дарвоқе, райкомдан-масмисан, ўғлим?

Бачана кулиб юборди.

— Йўк, Георгий ота, мен ёзувчиман, газета муҳарририман.

— Муҳаррир? Жуда соз. Мана шуларни газетангда ёзиб чиққин!

— Ёзаман ҳам!

— Қийиндир-ов...

— Нега энди? Георгий Тушмалишвили шундай фикрда, деб ёзаман.

— Ҳаммасини менга авдармоқчимисан? — чолнинг капалаги учиб кетди.

— Йў-е! Қисман унинг фикрига кўшиламан, дейман.

— Қисманми?

— Ҳа.

— Демак, фикримга тўла кўшилмайсан?

— Йўк.

— Ярмига-чи?

— Ярмига кўшиламан.

— Майли, ярмини ёз.

— Албатта, ёзаман!

— Омон бўлсак, кўрармиз, — деди Георгий ота ишонқирамай ва Марияга мурожаат қилди: — Ёзадими?

— Ёзади! — кулиб жавоб берди Мария.

— Дарвоқе, сўрагани айби йўк, сизлар бир-бирларингизга ким бўласизлар? — деб қолди бирдан Георгий ота.

Мария бу саволни кутмаган эди, хижолат бўлиб, елкасини қисди ва нима жавоб қилай дегандай Бачанага қаради.

— Биз, Георгий ота, бир-биримизни яхши кўрамиз, бу ерга никоҳ ўқитиш учун келувдик. Қашиш йўк экан, ҳайронман, энди ким никоҳдан ўтқазиб қўяди бизни? — жавоб берди Бачана кулиб.

— Қашишнинг нима кераги бор? Агар ростдан ҳам бир-бирларингизни севсангиз, ўзим никоҳлаб қўявераман, — деди Георгий ота ўрнидан туриб. — Қани, ёнма-ён туринглар-чи! Исминг нима?

— Бачана.

— Сеникини биламан — Мария.

Георгий ота чап кўлини юқорига кўтариб, ўнг кўлига вино қуйилган стаканни олди.

— Болаларим Мария билан Бачана! Илоҳим, тонги шабнам умр йўлларингизга тўшалган беғубор пояндоз, кўкдаги офтоб — бошларингизга гултож, мана бу кўҳна

черков билан она-Ер — муҳаббатингизга безавол гувоҳ бўлсин. Мен, Георгий Тушмалишвили, бақавли олло таоло Нух пайгамбарни сийлагандай, сизларга оқ фотиҳа бераман. Ўзларингдан кўпайинглар! Фарзандларингиз юртимизни шухратига шухрат қўшсин! Муҳаббат бир умрлик йўлдошингиз бўлсин! Ҳамиша ёри вафодор, аччиқ-чучук кунларда бир-бирларингизга мададкор бўлинглар! Омин!... Мени тўйга айтиш ҳам эсларингдан чиқмасин!

Георгий ота стаканни охиригача бўшатди-да, оғзини енига артиб, Мария билан Бачананинг ёнига келди ва уларни навбатма-навбат чўлпиллатиб ўтди.

— Қани, энди бирорта кашин Георгий Тушмалишвилдан яхшироқ никоҳ ўқийман деб мақтаниб кўрсинчи! — деди у хахолаб ва кўкрагига бир уриб қўйди.

— Раҳмат сизга, Георгий ота! — чолга миннатдорлик билдирди Бачана. Мария эса бошини қўйи эгтанча индамай турарди.

— Болаларингиз бири биридан чиройли бўлади! Кўпайтираверинглар! — Георгий ота сумкасини қўлига олди.

— Кетяпсизми? — деди афсусланиб Бачана.

— Бормасам бўлмайди, молларим колхоз экинига кириб кетса, қоровулдан балого қоламан!.. Хайр, болаларим! Яна йўлинглар тушса, мени кидириб топинглар, мен шу атрофда бўламан.

— Хайр, Георгий ота! Омон бўлинг. Кимки — хоҳ эркак, хоҳ аёл — мана шу кимсасиз жойда сизга ҳамдарду ҳамнафас бўлса — ниятига етсин! — Бачана билан Георгий ота қаттиқ қўл қисиб хайрлашишди. Бир неча қадам юргач, чол бирдан орқасига қайрилиб, ўпкалагандай қичқирди:

— Сен-чи, Мария, мендан хафа бўлдингми? Ё ниқоҳни ёмон ўқидимми?

Мария турган жойидан ўқдай отилиб, Георгий отанинг ёнига чошиб борди-да, унинг бўйнига осилиб, соқол босган юзидан ўпа кетди. Кейин худди шундай шитоб билан бурилиб, черковга қараб югурди.

Бачана Георгий отанинг орқасидан бир оз қараб турди-да, Мариянинг изидан борди.

Мария стол ёнида тиз чўккан эди. Биби Марям сураги қаршисида учта шам ёниб турарди.

Бачана аёлниги пичирлашига анча вақт қулоқ солиб турди. Сўзларини эшитмаса ҳам Мариянинг тиловат қилаётганини тушунди. Кейин яғжимланган уч сўмлик ёнига

астагина ўн сўм ташлади-да, оёқ учида юриб черковдан чиқиб кетди.

17

Бачана купега кирганида у ерда икки йўловчи ўтирар ва нима ҳақдадир қизгин баҳслашишарди. Улардан бири қишлоқдан эканлиги яққол кўришиб турарди, иккинчиси, ёшроғи эса шаҳарлик йигит эди. Бачана улар билан саломлашди, сумкасини юкхонага жойлади-да, газета ўқишга тутинди. Унинг кўзи газетада бўлса ҳам қулоғига буларнинг суҳбати эшитилиб турарди.

Қишлоқлик киши овозини кўтариб гапирарди:

— Йўқ, ҳурматли Роланд, бизга милтиқли киши билан йиғлаб турган она керак эмас! Бизга шундоқ ҳайкал ясаб берингки, ҳар қандай тошбағир одам кўрганда ҳам юраги эриб кетсин!

— Унақа бўлса, Леонардо да Винчи ёки Микеланжелони қидиринг, ҳурматли Хута! — жавоб қайтарди йигит.

— Марнеулидаги «Бўлажак қаҳрамонлар» ҳайкалини ясаган киши ҳам Микеланжело эмас! Аммо қанақанги ҳайкал ясаб қўйишти! Қилич кўтарган икки нафар яланғоч болақайни кўрганда, ишонинг, кўзимдан ёш чиқиб кетди! Сиз ҳам шунга ўхшаган бирор нарса ясаб беринг, мана бизнинг Леонардо да Винчимиз деб бошимизга кўтарайлик!

— Ҳайронман... Эскизимни кўриб, ўзингиз маъқуллаган эдингиз-ку, ё нотўғрими? — деди хафа бўлиб йигит.

— Тўғри, маъқуллаганман, лекин сиз ўшанда уни қайта ишлашга ваъда бергансиз, шунинг учун маъқуллаганман. Акс ҳолда, сизга ҳақ тўламаган бўлардик... Ваъда бергандан кейин устидан чиқиш керак!.. Милтиқ билан кўз ёшларининг бизга кераги йўқ!..

— Қуриган дарахтларга осилган қўнғироқлар керак эмас! Арслонга миниб турган яланғоч ўспирин керак эмас! Яраланган бургут керак эмас! Этиги билан илоннинг бошини эзғилаётган солдат керак эмас! Нима керак сизга ўзи? — Роланд қўлларини икки томонга ёзди. — Ватан уруши ва ҳалок бўлган жангчилар мавзуини яна қандай тасвирлаш мумкин?!

— Уруш пайтида нечи ёшда эдинг? — сўради Хута.

— У пайтда мен умуман йўқ эдим! — жавоб берди Роланд.

— Ҳа, баракалла. Мана шуни тасвирла!
— Нимани? — Роланд тушунмади.
— Уруш деган нарсани билмаслигингни-да!
— Ҳазиллашяпсизми?
— Ҳазили йўқ... Яқинда кенжа неварам Хута фронт-да кийиб юрган каскамни топиб олиб... биласанми нима кипти... ичига сийипти, ярамас! Кулоғини узиб олай дедим, кейин қилмишимдан ўзим уялдим... Кечаси билан ухлаёлмай чиқдим!..

— Кечирасизу ер юзида бунақа ҳайкал йўқ... Умуман, бирорта ҳайкалтарош келиб, сизга маккажўхори экишни ўргатганми? Бўлганми шунақа ҳодиса?

— Бунақа ҳодиса бўлган эмас, лекин маккажўхорига ақли етадиган ҳайкалтарош бўлса, нима учун ундан ўрганмаслигимиз керак! Нима дедингиз, биродар? — Хута бирдан Бачанага мурожаат қилиб қолди.

Бачана газетани бир четга қўйди.

— Узр, нима гаплигига тушунмаяпман, — Бачана ёлгон гапирди. Баҳслашаётган томонларнинг ҳеч қайсиси орқага чекинмаслигини у тушуниб турарди, шунинг учун аралашгиси келмади.

— Гап шундаки... — Роланд сўзга киришиб кетди, — мен булардан буюртма олган эдим... Яъни, колхоздан. Сакициаодаги колхоздан... Бу киши ҳурматли Хута Шелия — колхоз раиси... Улуғ Ватан урушига бағишланган мемориал яратишим керак эди... Иш бошланиб, олинган пул сарф қилиб бўлинган пайтда янги вариантни талаб қилишяпти! Бу қанақаси, ахир?! Булар ажратган маблағга ундан ортивини қуриб бўлмайди! Марҳамат, пул беришсин — мен уларга Эйфель минорасини қуриб берайин! Ҳаммаси пулга боғлиқ! Леонардо да Винчи ҳам азбаройи шу пулни деб, дунёдаги энг палид одам Чеваре Борджиа билан ҳамкорлик қилган. Биласизларми, у одам туққан онасини ҳам, синглисини ҳам...

— Бўлди! Бас қил! — Хута олдидаги столчага ёпишди.

— Нима гап? — сўради Роланд хайрон бўлиб.

— Бунақа сўзларни оғзингга олма! — деди Шелия ўзини аранг босиб.

— Қанақа сўзларни?

— Шунақа сўзларни! Ватан уруши ҳақида гап кетганда нопок нарсалар тўғрисида гапириш у ёқда турсин, ҳатто ўйлаш ҳам гуноҳ!

— Нима дедим, ахир? — Роланд қизариб кетди.

— Айтолмайман, сен ҳам гапирма! — Хута сигарета тутатди.

— Кечиринг! — Роланд ўрнидан туриб, купедан чиқиб кетди.

— Хурматли Хута, — мурожаат қилди Бачана раисга, — ростдан ҳам мемориалга кам маблағ ажратилган бўлса, у бечора ҳам нима қилсин?

— Исм-фамилиянгиз нима, биродар?

— Бачана Рамишвили.

— Гап пулдами, ҳурматли Бачана? Биз ундан баҳайбат иншоотни талаб қилаётганимиз йўқ... Майли, кичкина бўлса ҳам, яхши мемориал бўлсин, деяпмиз, тиллани рангига қараб эмас, тозалигига қараб баҳолашади!

— Балки улдасидан чиқолмаётгандир? Бошқа одамга буюра қолинг! — маслаҳат берди Бачана.

— Шунақа денг! Халққа нима деб жавоб бераман! Пул сарфлаб қўйилган-ку!.. Ўзини қишлоққа олиб кетяпман, қани нима хунар кўрсатаркин! Бари бир айтган нарсамизни қуриб беришга мажбур қиламан! Йўқ, дейдиган бўлса, чойзорга юбориб, бурнини ерга ишқаб, эшакдай ишлатаман! Олган пулини қайтармагунча қўймайман! Ҳе, бунақаларни кўпини кўрганман. Ҳатто Тараси Дараселиянинг ўғлини ҳам попугини пасайтириб қўйганман у ёғини сўрасангиз... Эҳ-хе, қанақа бола эди-ю, ерга урсанг, осмонга сапчирди!.. — Хута Шелля ўша воқеани эслаб қулимсираб қўйди ва Бачанага сигарета тутди. Бачана сигаретани олди-ю, аммо чекмади.

— Сизга қанақа мемориал керак ўзи? — сўради у.

— Шундоқ бўлиши керакки, ҳайкалнинг ёнидан ўтган одам, бу нима деб сўрамасин, ўз-ўзидан, беихтиёр тўхтаб, ўйга толсин. Бизга мана шунақа мемориал керак!

— Ҳа, ҳақиқатан ҳам оғир вазифа! — деди Бачана кулиб.

— Тўғри, оғир. Лекин осонини ҳам кўрганмиз! Яқинда чорвачилик фермаси қурдик. Бир рассомни чақириб, бинонинг ичини безаб беришни илтимос қилдим. Нима қипти, денг? Бутун деворга чўчка, сигир, қўй, эчкиларни расмини солиб ташлапти. «Нима ўзи бу?» — десам: «Уй ҳайвонларини танимайдиган колхоз раисини энди кўришим!» — дейди. «Ҳо, баччағар, бино ичидаги ҳайвонлар етмагандай, тагин расмини ҳам деворга чизасанми?!» — деб роса сўқдим. «Нимани чизай бўлмаса?» — деб сўраган эди: «Олдин чизганларингни ўчирасан, — дедим, — у ёғини кейин гаплашамиз!»

— Хўш, кейин нима бўлди?

— Нима бўларди... Қип-яланғоч бир бола билан кизалокнинг суратини чизишни буюрдим. Уларнинг қўлида биттадан стакан. Ям-яшил ўтлок. Турфа хил гуллар. Яйловда бир ситир ўтлаб юрипти. Болақайлар стаканларини чўзганча сигирдан сут сўрашапти. Шу, холос.

— Ситир нима деб жавоб беради? — сўради кулиб Бачана.

— Аввал менга ўт опкелинглар, кейин сут бераман, дейди ситир! — Хута ҳам кулиб жавоб қайтарди. — Лекин расм зўр чиқди. Биласизми, баъзан атайлаб шу расмни томоша қилгани бораман. Қўлингдан келар эканку, хумпар! Нима қиласан, Леонардо да Винчини аралаштириб! Майли, кўнглинг буюрганидай қилиб чиз, аммо-лекин, мен хоҳлаган нарсани тасвирлаб бер. Ё гапим нотўғрими, хурматли Бачана?

— Эҳтимол, тўғридир... Лекин рассомнинг ҳам ўз мулоҳазалари бўлиши мумкин... Санъат — мураккаб нарса...

— Мен ҳам шуни айтяпман-да! Санъат ҳақида гапиряпман... Сигирнинг суратини солишдан осон нарса борми! Буни менга иккинчи синфдалигимдаёқ, Антон Гутунава ўргатган. Расм ўқитувчимиз... Ўзи сигирни суратини чизганда оғзимиз очилиб қоларди, чунки рostaкам ситирга ўхшатоварди, бориб соғиб олгинг келарди! Энди манови... Роланд бўлса... Милтиқ кўтарган киши дегани деган! Агар менга милтиқ кўтарган киши керак бўлса, тирик бир одамни турғизиб қўйиб, қўлига ҳақиқий милтиқ ушлатиб қўя қолардим! Қишлоқда бекорчилар оз дейсизми! — Хута сигарета буруқсатди, Бачана ҳам чека бошлади.

Йўлакда туриш жонига тегдими ёки хафагарчилиги тарқалдими, Роланд купега қайтиб кирди-да, индамай жойига ўтирди.

— Ҳа, нима гап, ўғлим, хафа бўлдингми? Ёмон гап гапирганим йўқ-ку! — Хута қабарган кафти билан Роланднинг бошини силади, кейин Бачанага қараб, давом этди: — Ҳозирги ёшлар тайёрига ўрганган! Ўғлим мактабни битириб, иккита боласи бор аёлга уйланди! Ҳатто шу ишни ҳам ўзи қилгиси келмади! Дарвоқе, болалар нечта, хурматли Бачана?

— Уйланмаганман.

— Э-э-э, яхши бўлмапти, хурматли Бачана!

— Сизда-чи?

— Битта, халиги айтганим... Лекин мени айбим йўқ. Хотиним раҳматлик эрта кетди. Фронтдан қайтсам, оламдан ўтган экан... Ўғлим аслида ёмон бола эмас, лекин шу масалада гапимиз сира тўғри келмайди. «Шу иккита бола сеники, аммо пуштикамарингдан бўлган эмас улар, ўзинг ҳам лоақал битта фарзанд кўришинг керак. Ҳайвон ҳам сендан дуруст! — дедим бир куни. — Ана, эчкимиз учта бола тувди!» Шунақа десам, нима деб жавоб берди денг: «Эчкини ташвиши йўқ: фақат ўт ейди, кийим-кечак керак эмас унга — болаларини ҳам тайёр пўстинда туғади. Мен болаларимни қанақа қилиб боқаман, битта жинси қўлда икки юз сўмдан ортиқ бўлса!» — дейди.

— Тўғри айтипти! — суҳбатга аралашди Роланд.

— Ёнини олишини қаранг! Ўзингни нечта боланг бор? — Хута Роландга ўтирилди.

— Ёшим ўттизда, хурматли Хута, учта болам бор, хотиним тўртинчисини кутяпти! — жавоб берди Роланд виқор билан ва деразага қараб олди.

— Яша! — Хута қарс эткизиб, иккала кафтини уриштирди. — Мана бу бошқа гап! Қахрамон ота экансан! Сени сал хафа қилиб қўйдим, кечир!

— Ҳечқиси йўқ... — Роланд қўл силтади.

— Узр, кечир мени, ўғлим! — такрорлади Хута.

— Э, кўйсангиз-чи... — деди Роланд хижолат бўлиб ва мавзуну ўзгартириш мақсадида Бачанага мурожаат қилди: — Қаёққа кетяпсиз, хурматли Бачана?

— Сухумига, командировкага...

— Омадингиз бор экан... Маза қилиб денгизда чўмиласиз...

Бачана жилмайиб, бош ирғаб қўйди.

— Бизни ишимиз нима бўлади энди, азизим Роланд? — яна эски гапни бошлади Хута.

— Қайси иш?

— Ёдгорлик-да.

— Ҳал қилдим, хурматли Хута, ҳал қилдим! Фақат сиз ўйлагандай эмас, ўзим ўйлагандай ҳал қилдим! — деди Роланд зарда билан ва яна деразага қараб олди.

— Қанақа экан у? — Хута ҳушёр тортиди.

— Мана бундоқ! Солдат! Бошида каска, қўлида милтик! Унга ёпгина жувон — она ёпишиб олган! У яланг оёқ! Онанинг атрофида кўркувдан кўзлари жавдираган тўрт нафар норасида, ялангоч бола! Ёдгорлик мана шундай бўлади! — қип-қизариб кетган Роланд, худди ёқалашишга ҳозирланган одамдай, муштумини столчага қўйди.

— Мен сенга нима дедим! — севиниб кетган Хута ўрнидан сагчиб туриб, Роланднинг пепонасидан ўпди. — Айтдим-ку сизга, ҳурматли Бачана! Ёшларимиз дангаса бўлиб кетишган! Тайёрига югуришади! Агар сал миясини ишлатса борми, тоғни ағдаради булар! Ишонгандир-сиз энди?!

Бачанани тахририятнинг иши билан командировкадан шошилишч қақиртириб олишди.

Меҳмонхонага Марказий Комитет инструктори кўнги-роқ қилди:

— Секретарнинг кўрсатмаси шу: эртага эрталаб соат ўнда унинг хузурига келишингиз керак!

— Нима масалада? — сўради Бачана, лекин трубкадан қисқа гудок эшитилди.

Марказком секретари билан суҳбат жуда қисқа бўлди. Тўғриси, буни суҳбат дейиш ҳам қийин — секретарь гапирди, Бачана жим қулоқ солиб ўтирди. Нима ҳам дея оларди? Ниҳоятда хунук воқеа содир бўлган эди: куппа-кундузи унинг ходими тахририят биносидан пора олиб, кўлга тушган!

Кундузи соат иккига Бачана шошилишч партия мажлисини қақиртирди. Ҳайъат аъзолари ва тахририят ходимларидан ташқари, мажлисда Марказком инструктори билан Ички ишлар министрлигининг ҳалиги жиноятни фош этган ходими иштирок этишди.

Мажлисни партком секретари очди:

— Масалани муҳокама қилишга киришишдан олдин, мен ўртоқ Шалва Хелаядан бўлган воқеани батафсилроқ гапириб беришини илтимос қиламан.

Хелая бир йўталиб, қора галстугини тўғрилади, сўнг гап бошлади:

— Бундан икки ой муқаддам бўлимимизга тахририятнингиз ходими Шота Цуладзе гражданин Калояндан пул таъма қилаётганлиги тўғрисида сигнал тушди. Бу сигналдан сал олдинроқ Калоян устидан тахририятга хат тушган экан...

— Ўртоқ Хелая, сигнал тушганига икки ой бўпти-ю, бу ҳақда менга энди гапирасизми? — деди Бачана жаҳли чиқиб.

Хелая бир оз чайналиб турди-ю, кейин давом этди:

— Биласизми, ҳурматли Бачана, биз сигналнинг қанчалик тўғри-нотўғрилигини текшириб кўришимиз керак эди, шунинг учун ҳам сизга индамадик, подадан олдин

чанг чиқармайлик, таҳририят жамоасини, қолаверса, шубҳа остига тушган одамни бекорга безовта қилмайлик, дедик.

— Ҳозир ўша «шубҳа остига тушган одам» қамокда ўтирипти, таҳририят бадном бўлди. Бу сизнингча яхшими? — сўради Бачана.

— Хм... Шунақа бўлқолди... Лекин фактдан кўз юмиб бўлмайди: Цуладзе жиноят устида қўлга тушди...

— Ўртоқ Хелая, сиз нимадан кўпроқ манфаатдорсиз, порахўрликнинг олдини олишданми ёки айбдорни турмага тикишданми? — сўради Бачана ўзини аранг босиб.

— Ўртоқ муҳаррир, мен сизни жудаям ҳурмат қиламан, лекин нима сабабдан порахўр ходиминингизни ҳимоя қилаётганингизга тушунолмаяман? — деди Хелая.

— Мендан бошқа ким уни ҳимоя қилади? — тааж-жубланди Бачана.

— Бегуноҳларни ҳимоя қилиш керак!

— Цуладзе қанчалик айбдор бўлмасин, сиз нотўғри иш тутансиз!

— Ўртоқлар, назаримда, сизлар мени ахборот бериш учун таклиф қилгансизлар. Агар Цуладзенинг ўрнига партиядан мени ўчириш ниятларингиз бўлса, тўғриси айтиб қўя қолинглар! — деди Хелая хафа бўлиб.

— Кечиринг, мен сал қизишиб кетдим...

Хелая папкасини очиб, ундан бир варақ қоғоз олди.

— Мана, таҳририятга, сизнинг номингизга келган имзосиз хат, Бачана Акакиевич.

— Сизнинг қўлингизга қанақа қилиб тушиб қолди?

— Цуладзенинг ёнидан чиқди. Порани олиб бўлгандан кейин у бу хатни Калояннинг кўзи олдида йиртиб ташлаши керак экан.

— Бу ёққа беринг-чи!

Бачана қўлини чўзди.

— Марҳамат! — Хелая хатни узатди.

— Овоз чиқариб ўқинг, илтимос, — деди хайъат аъзоларидан бири.

Бачана хатга кўз ташлади-ю, уни дарров таниди, чунки хатнинг тепасида ўзининг ёзуви ва имзоси бор эди. Мактуб қисқа бўлиб, катта-катта босма ҳарфлар билан ёзилган эди. Қаттиқ асабийлашганидан Бачана хатни ўзи ўқиёлмаслигини тушуниб, уни партком секретарига узатди:

— Ўқи!

«Ҳурматли муҳаррир! — деб ёзилган эди мактубда.

— Урбнели кўчасида бемаза ишлар содир бўляпти. 571-уйда яшовчи Гойоз Константинович Калоян (магазин мудири) ва ўша уйда турувчи унинг ўйнаши Ксения Гавриловна Вартагова (ўша магазин кассири) Калояннинг хотини Лили Герасимовна Аманатидзени ўлдириш мақсадида унинг овқатига турли пайтларда, турли миқдорда, турли-туман захарли моддаларни қўшиб беришмоқда, ҳозирги пайтда аёл шўрлик захарланиб, касалхонада ётибди. Хурматли муҳаррир! Қачонгача беҳаё террористлар она-Еримизни таҳқирлашади?! Қачонгача бу қабих иш ёпиғлигича қолади?! Шошилиш керак! Ўткир қаламингиз билан бу ахлоқсиз қотилларни фош қилиб ташлашингизни сўрайман. Хурмат ила — Гуманист».

— Хатда муҳаррирнинг резолюцияси борми? — сўради хайъатнинг ҳалиги аъзоси.

Секретарь ўкиди:

«Ўрт. Ш. Цуладзе. Хатни Ички ишлар министрлигига жўнатишингизни сўрайман. Б. Рамишвили».

Орага жимлик чўқди. Бачана секретардан хатни олиб, Хелаяга қайтариб берди.

— Цуладзе хатни Министрликка жўнатмаган! — деди Хелая таъкидлаб.

Бачана индамади. У ҳаммасини тушунган, воқеанинг бундан кейинги ривожини ҳам кўз олдига келтириб бўлган эди. Хелая эса гапида давом этарди:

— Шота Цуладзе хатни Министрликка жўнатмаган. Ўзи Калояннинг уйига бориб, уни хатнинг мазмуни билан таништирган. Калоян, табиийки, ҳаммасини қатъиян рад этган. Вартагава ҳам хатдаги фактларни бўйнига олмаган. Шунда Цуладзе, тахририят бу ишни шундоқ қолдиrolмайди, дегану чиқиб кетган. Калоян шармандагарчиликдан қутулиш учун Цуладзегга беш юз сўм таклиф этган, хатни йўқ қилиш шарти билан, албатта. Цуладзе қўнмаган. Калоян яна шунча ваъда қилган. Цуладзе эса икки минг сўм сўраган. Шунча пул, афтидан, Калоянга оғирлик қилган бўлса керак, у бизга мурожаат этди. Хатида, тахририят ходими Цуладзе пул ундириш мақсадида мен билан ходимимга тухмат қияпти, деб ёзган... Дарҳол оператив группа ажратилди, Цуладзегга бериш учун Калоянга икки минг сўм пул тутқазилди. Пуллар, албатта, ҳалигидақа эди... Цуладзе эса кузатув остига олинди.

Хелая папкасидан яна бир қоғоз чиқазиб, давом этди:

— 17 сентябрь кундузи соат 3 да «Пахлавон» универ-

маги жойлашган бинонинг 2-йўлагида Калоян билан Цуладзе учрашишди. Калояннинг айтишича, Цуладзе пулни олмаган. Мухаррир, ишни текшириб, газетада материал эълон қилинглар, деб талаб қиляпти, деган.

— Кечирасиз, ҳурматли Шалва, Калояннинг сўзлари ҳақиқатдан йироқ эканлигини билармидингиз? — сўради тахририятнинг масъул котиби.

— Йўк, у пайтда муҳаррир резолюция қўйган хат қўлимизга тушмаган эди.

— Демак, шу пайтгача муҳаррирнинг ўзи ҳам шубҳа остида бўлган?

— Йўк, мутлақо ундай эмас. Ахир Цуладзе, ишни текшириб кўришни айнан муҳаррир талаб қиляпти, деган-ку.

— Сизнингча, Цуладзе нима учун бундай йўл тутдийкин?

— Нархини ошириш учун.

Масъул котиб жим бўлиб қолди. Хелая давом этди:

— Орадан ўн кун ўтгач, экспериментни яна қайтардик. Бу гал Тошбақа қўли яқинида, этнографик музей биноларидан бирида, очиқ жойда учрашув тайин қилинди. Цуладзе яна пулни олмаган, тагин ўша баҳонани қилган... Лекин, хатни Ички ишлар министрлигига жўнатмасликка муҳаррирни кўндиришга уриниб кўраман, деб Калоянга ваъда берган. У ёнига Калояннинг ўзи югуриши керак бўлган, албатта... Йигирма еттинчи октябрда, муҳаррирнинг командировкада эканлигидан фойдаланиб, Цуладзе дадилроқ ҳаракат қилади, деган мўлжал билан экспериментни такрорладик. Тахминимиз тўғри чиқди. Эрталаб соат ўнда, тахририят биносида Цуладзе Калояндан пулни олди!

— Ишоти борми? — сўради Марказком инструктори.

— Бор. Цуладзедан пул қайтариб олинди. У айбига икром бўлди. Лекин кеча аввал берган кўрсатмасидан тониб, пулни қарзга олганман, деб туриб олди. — Хелая папкасини ёпди.

Бачана бу гаплардан хангу манг бўлиб, миқ этмай ўтирарди.

— Ҳурматли Шалва, — деди у ниҳоят тилга кириб, — гапингизга қараганда, Цуладзе пулни олишдан икки марта бош тортиб, фақат Калоян билан учинчи марта учрашгандагина олган. Айтинг-чи, ўша экспериментни уч марта такрорлашнинг нима зарурати бор эди? Балки, у эс-хушини йиғиб олгандир, хатосини тушуниб,

жиноятга қўл уришдан воз кечгандир? Бу томонини ўйла-мадингизми?

— Сиз бизнинг ишимизни билмайсиз, шунинг учун бу масалага нукул олижаноб туйғулар билан ёндошяпсиз. Лекин иш сиз ўйлаганчалик эмас. Агар Цуладзе аввалбошданок Калоян билан савдолашмаганда эди, эҳтимол, биз унинг виждонли одам эканлигига ишонган бўлардик. Лекин у кўпроқ пул олиш мақсадида ишни атайлаб орқага судраган!

— Ахир Калоян биринчи учрашувдаёқ айтган пулини олиб келган-ку? Нима учун Цуладзе олмаган?

Хелая ўтирган жойида бир қимирлаб қўйди.

— Хар ҳолда, Цуладзе кўпроқ пул олмоқчи бўлган. Шунинг учун ҳам уч марта синаб кўрдик.

— Синаш деганда сиз нимани тушунасиз — билмадиму, лекин бу — йўлдан уриш, менимча.

— Бизнинг мақсадимиз жиноятчиликка қарши курашишдан иборат! — деди қатъий Хелая.

— Мен мақсадингиз йўлдан уриш эмас, фопш қилиш, деб ўйлардим! — жавоб берди Бачана. — Агар ўз вақтида шуни менга маълум қилганингизда, мен Цуладзени ишдан ҳайдардим, жиноятнинг ҳам олди олинган бўлар эди.

— Ҳурматли Бачана, порахўрларнинг бошини силаб ўтиришга вақтимиз ҳам, имкониятимиз ҳам йўқ!

— Калоян-чи?

— Калояннинг иши билан бошқа группа шуғулланыпти... Агар имзосиз хатдаги фактлар тасдиқланса, унинг ҳоли нима бўлишини биласиз...

— Ахборотингиз учун ташаккур, ҳурматли Шалва! — деди Бачана ўрнидан туриб. Хелая ҳамма билан хайрлашиб, кабинетдан тез чиқиб кетди.

— Хўш, нима дейсизлар, ўртоқлар? — партком секретари ўтирганларга мурожаат қилди.

— Мумкинми? — муҳаррир ўринбосари қўлини кўтарди.

— Марҳамат!

Ўринбосар ўрнидан туриб, олдидаги қорозларни титкилади. Афтидан, сўзга чиқишга олдиндан тайёрланиб юрганга ўхшайди, лекин бари бир қаттиқ ҳаяжонда эди.

— Мажлисимизда Марказий Комитет вакили иштирок этишти, бинобарин, коммунист сифатида ҳамма нарсани очик-ойдин гапиришга мажбурман. Бугун биз Цуладзени партия сафидан ўчирамиз, албатта, лекин унинг

мухәрриримиздай оғайниси ва кучли ҳомийси бўлмаганда, бу ишни анча илгарироқ қилган бўлур эдик... Цуладзе совет журналисти деган муқаддас номга доғ туширди! Бутун таҳририятимиз жамоатчилик кўзи олдида шарманда бўлди! Шунинг учун яна такрорлайман: юз берган воқеа учун бутун масъулият ўртоқ Рамишвили зиммасига тушади. Рамишвили оғайниси Цуладзени таҳририятга ўзи ишга опкелди, гарчи ҳеч қандай хизматлари бўлмаса ҳам, охири кунга қадар уни ҳимоя қилиб келди, агар сезган бўлсаларингиз, бутун ҳам унинг ёнини олмоқчи бўляпти... Фақат мухәррирнинг мана шунақа «тарбиявий» фаолияти туфайлигина биз ҳозир мум тишлаб ўтирибмиз... Хўш, Цуладзе ким ўзи?! Ёмон ўртоқ, — лекин мен унинг ўртоқлари сафида бўлмаганман, — ёмон фарзанд, ёмон ака, ёмон ота, лаёқатсиз адабиётчи, қолаверса, энг муҳими, порахўр! Мана сизга Цуладзенинг ҳақиқий қиёфаси! Мен унинг таҳририятга ишга келишига ҳаммавақт қарши бўлганман, борди-ю, мен мухәррир бўлганимда у бу ерга қадамини ҳам босмас эди... Цуладзенинг порахўрлиги ҳақида ўз вақтида Марказий Комитетга ҳам, Ички ишлар министрлигига ҳам хабар қилганман. Бинобарин, ҳар қандай жавобгарликни бўйнимдан соқит қилиб, масъулиятни батамом ўртоқ Рамишвили зиммасига юклашни талаб этаман.

Ўринбосар чўнтагидан оппоқ рўмолчасини чиқазиб, терлаб кетган бўйни ва пешонасини артди, кейин тахи бузилмаслиги учун, бармоқ учлари билан шимининг почаларини авайлаб кўтариб, жойига ўтирди.

Ўринбосар гапирар экан, Бачананинг кўз олдидан студентлик йиллари ўтди. У ўзи, ҳозирги ўринбосари ва Цуладзенинг бир тўгаракка қатнаб юрган пайтларини, университет клубидаги йиғилишларни, «Фан» ресторани» деб аталмиш студентлар ошхонасида сўнги бурда нонни бўлишиб еганларини, Удзо ва Шиомгвимега¹ экскурсияга боришганини, учовлари бир қизни яхши кўриб юрган онларини эслади... Шуларни эслади-ю, бирдан ўпкаси тўлиб, йиғлагиси, йиғлаганда ҳам буларни ёшлигидан биладиганларнинг ҳаммаси эшитадиган қилиб, ўкириб-ўкириб йиғлагиси келди...

— Яна ким гапирди? — сўради партком секретари.

— Ўртоқ Гивига саволим бор? — деди адабий ходим.

---

¹ У д з о, Ш и о м г в и м е — Тбилиси яқинидаги қадимий ибодатхоналар.

— Қанақа савол? — ажабланди ўринбосар.

— Ҳозиргина Цуладзенинг порахўрлигини билардим, дединг. Неччи йилдан бери билардинг буни?

— Беш-олти йилдан бери, — жавоб берди ўринбосар ўйлаб ўтирмай.

— Шунақа экан, нега ўтган йили унга партияга кириш учун тавсиянома ёзиб бердинг?

Ўринбосарнинг ранги оқариб кетди, қуруқшаган лабларини ялаб, гудранди:

— Буни масалага алоқаси йўқ... Биринчидан, кимга қачон тавсиянома берганимни эслаёлмайман. Иккинчидан, партияга киришга ва чет элга боришга тавсиянома-лар одатда расмийат юзасидангина берилади...

— Гиви Давидович, жиддий гапиряписизми ёки ҳазиллашяписизми? — сўради Марказком инструктори хайрон бўлиб.

— Нима, партияга кимларни тавсия қилганингизни ўзингиз эслай оласизми? — ўз навбатида савол ташлади унга ўринбосар.

— Албатта! Бўлмасам-чи! — инструктор қўлларини икки томонга ёзди.

— Менда савол бор, — деди партком секретари. — Айттайлик, Цуладзегга қачон тавсиянома берганингни эслолмайсан. Лекин нима учун, унинг порахўр ва муттаҳамлигини била туриб, бир ой муқаддам у билан бирга командировкага бординг.

— Муҳаррирнинг топшириғини рад этолмайман-ку!

— Муҳаррирни аралаштирма! У пайтда муҳаррир отпускада эди! Ўзингга ҳам, Цуладзегга ҳам командировка қорозини ўзинг ёзгансан!

— Тўғри, бирга борганман, ножўя хатти-ҳаракат қилишга йўл қўймаслик учун бирга борганман! — Ўзини оқлашга уринди ўринбосар.

Адабий ходим хахолаб кулиб юборди. Секретарь қалами билан столни тақиллатди.

— Яна битта савол, — сўз олди хайъат аъзоси. — Гиви Давидович, Цуладзенинг ножўя хатти-ҳаракатлари тўғрисида ўз вақтида Марказкомга ва Ички ишлар ми-нистрлигига хабар қилганман, дедингиз. Бу ташкилотлар сизнинг сигналнингизга нима учун эътибор бермаганлигини қандай тушуниш мумкин?

— У пайтда эски раҳбарлар эди!.. Уларнинг кўпчилиги ҳозир олдинги лавозимларида ишлашмайди, айримлари эса оламдан ўтиб кетган.

— Нега янги раҳбарларга айтмадингиз?
— Бунақа саволни нима кераги бор? — деди ўринбосар зарда билан.

— Шунинг учун керакки, азизим, янги раҳбарлар ҳам шу ишлардан хабардор бўла туриб, эътибор беришмаган бўлса, бизнинг гуноҳимиз маълум даражада енгиллашади. Мана шунинг учун керак! — жавоб берди хайъат аъзоси.

— Менинг ҳеч қандай айбим йўқ ва бировнинг ҳимоясига муҳтож ҳам эмасман! — чўрт кесди ўринбосар.

Музокара давом этарди. Ҳамма юз берган воқеадан каттиқ таассуф билдирар ва Цуладзени партиядан ўчиришни яқдиллик билан талаб қиларди.

Навбат Бачанага келди. У ўрнидан туриб, ниҳоятда хотиржам, лекин титроқ овозда сўз бошлади:

— Дўстларим, бу ерда айтилган гапларнинг деярли ҳаммаси — ҳақ гаплар. Шота Цуладзе — менинг дўстим, болалигимиздан бери дўстимиз у билан. Университетда бирга ўқиганмиз, Ваке ва Верэда бирга сайр қилганмиз... У ҳаммавақт ҳақиқий ўртоқ, фарзандларига меҳрибон ота ва падару волидасининг баодоб ўғли бўлган... Мен уни дўстим бўлгани учун эмас, зукко инсон ва ниҳоятда талантили журналист бўлгани учун таҳририятга таклиф қилганман... Лекин унга таъсир кўрсатишга, унинг хатти-ҳаракатини кузатиб, кўз-қулоқ бўлиб туришга менда тажриба ҳам, қобилият ҳам, обрў-эътибор ҳам етишмаганга ўхшайди... Очигини айтсам, Цуладзенинг қилган ишини мен унинг табиатига зид нарса деб биламан. Жавобгарликдан қочмоқчи эмасман. Ўринбосаримнинг фикрига қўшиламан — бутун масъулият менинг зиммамга тушиши керак, мен бунга тайёрман...

Бачана аста жойига ўтирди-ю, сув сўради...

... Оғриқ ўнг елкадан бошланди. Кейин аста-секин кўкракка сурилиб, чап сийнанинг аллақайси бир тубига жойлашиб олди. Сал ўтмай, кимнингдир қабарган, давал бармоқлари кўкрак қафасини ёриб кириб, юракка чангал урди-ю, уни худди бир бош узумни эзғилагандай аёвсиз эзғилай бошлади. Эзғилаганда ҳам шопмасдан, ҳафсала билан эзғилай бошлади: бир-икки, икки-уч, уч-тўрт... Ниҳоят, обдон мижикланган юракда бир қатра ҳам қон қолмагач, яна ўша қўллар уни бамайлихотир улоқтириб ташлади...

Ўша куни ҳазрат Иорамнинг олдига бир одам келди. Уларнинг суҳбати қисқа, ноаниқ ва даҳшатли бўлди.

— Ҳазрат, — деди ҳалиги одам салом-алиқдан сўнг, — ўша кеча ҳаётингизни сақлаб қолган дўстларингиз, агар уларнинг исм-шарифларини унутсангиз, сиздан бағоят миннатдор бўлишади!

Нотаниш киши Бачанага орқа ўтириб ўтирганидан башараси кўринмасди. Аммо ҳазрат Иорамнинг чеҳрасига қараб, келган одамнинг жиноятчи эканлигини Бачана дарров фаҳмлади.

— Хочни ҳам унутишим керакми? — сўради ҳазрат Иорам.

— Адресни ҳам!

— Лекин адресни «Тез ёрдам» билади, — деди ранги оқариб кетган рухоний.

— «Тез ёрдам» сизни кўчадан олиб кетган, у ёққа эса автоматдан қўнғироқ қилишган.

— Бундан чиқди, ҳаммаси олдиндан режалаштирилган экан-да?

— Ҳа.

— Хоч-чи? — такрор сўради ҳазрат Иорам.

— Хоч-почингизни билмайман.

— Биласиз!

— Сизга айтган гапларимдан бошқа нарсани билмайман!

— Сизнингча, шаҳар бедарвоза экан-да? — захарханда қилди рухоний.

— Йўқ, нега энди, ҳазрат, шаҳарни дарвозаси бор, пулат дарвозаси бор!

— Ўша аблаҳдан хочни қанчага сотиб олдингиз? — ҳазрат Иорамнинг овози титраб кетди.

— Гапнинг очиги: хоч ҳақидаги сўзларингизга туншунмайман. Агар бу касаллик белгиси бўлса, сизга ёрдам беролмайман. Борди-ю, хоч сотиб олиш ниятингиз бўлса, ёки аксинча, уни сотмоқчи бўлсангиз, тўғриси айтиб қўя қолинг, ёрдам беришим мумкин. Тортинманг, биз пулнинг бетига қарамайдиган одамлармиз...

— Биз деганингиз ким? — сўради ҳазрат Иорам.

— Биз! — қисқа жавоб қилди нотаниш киши.

— Ўзингиз кимсиз?

— Мен ўртада турган одамман.

— Сиз билан гаплашишни хоҳламайман!

— Мен ҳам...

— Унақа бўлса, хайр...

— Қайта учрашишимиздан фойда йўқ, деб ўйлайман. Шунинг учун сиз билан хайрлашаман... — Нотаниш киши ўрнидан турди.

— Қўрқитмоқчи бўляписизми мени? — деди ҳазрат Иорам, лекин ҳозирнинг ўзидаёқ қўрқиб кетгани овозидан сезилиб турарди.

— Йўқ, огоҳлантириб қўйяпмиз!

Бачана ўзига мутлақо тушунарсиз, ғалати бу суҳбатга шу пайтгача индамай кулоқ солиб ётган эди, аммо нотаниш кишининг охирги гапидан қони қайнаб кетди.

— Йигитча, илтимос, бу ёққа келинг! — деди у. Бачана бу сурбет одам билан гаплашиш иштиёқида эмас, балки унинг башарасини эслаб қолиш ниятида шундай деди. Нотаниш киши шопшмасдан Бачана томонга юзини бурди ва сохта мулоимлик билан:

— Менга гапиряписизми? — деб сўради. Унинг овози истехзога тўла эди.

Бачана титраб кетди. Нотаниш кишининг башараси йўқ эди! Бир қараганда ҳамма аъзолари жой-жойида тургандай — кўзи, кулоқлари, бурни, лаблари, ияги... ҳаммаси бор. Лекин, шунга қарамай, бу одам қиёфасиз эди, унинг юзида на бирор ифода, на бирор маъно бор эди. Бачана бундай одамни эслаб қолиш мумкин эмаслигини, бунақа нусхалар ўзларига керакли одамни ўзлари кидириб топишларини тушунди. Шунини тушунди-ю, кўзларини бир лаҳзага юмиб, бу антиқа одамнинг қиёфасини хаёлида тиклаб кўришга уринди, аммо уддасидан чиқолмади — нотаниш кишининг шаклу шамойили худди арвоҳдай ғойиб бўлган эди.

Бачана кўзларини қайта очганида, у палатадан чикиб кетган эди.

— Ким у? — сўради Бачана тили айланмай қолган руҳонийдан. — Юзи бу қадар маъносиз одамни умримда биринчи кўришим!

— Одам эмас у. Арвоҳ у...

Ҳазрат Иорамни касалхонага ётқизиб қўйган дард, хисоб бўйича, иккинчи инфаркт эди. Муҳтарам китобхон, бу офир дард Ортачала черковининг ноziрини ўлмас «Декамерон»ни ўқиётган пайтида ёки авлиё Даниил томонидан авлодларга қолдирилган Валтасар саройидаги

базм тавсифини қилаётганида қулатипти, деб зинҳор ўйла-
масин.

Ҳазрат Иорам ўзи учун мутлақо кутилмаган воқеа-
нинг қурбони бўлди.

1970 йили Парижда мухожирликда яшаётган грузин
князи Саурмаг Амiredжиби 90 ёшида вафот этди. Князь
ёзиб қолдирган васиятномасида жасадини Грузияга олиб
бориб, Ортачала черковида жаноза ўқитишни ҳамда ўли-
мига қадар бўйнига осиб юрган, зумрад терилган тилла
хочни ўша черковдаги Биби Марям иконасига атаб, сов-
ға қилишни сўраган эди.

Амiredжибининг эвараси — Кетеван Андроникашви-
ли-Миролюбская катта бобосининг васиятини бажо кел-
тирди. Князь Кукия қабристонига дафн этилди. Хоч эса
васиятнома ва тегишли ёрлик билан бирга ҳазрат Иорам-
га топширилди.

Ёрликда хочнинг тавсифи ва баҳосидан ташқари, унинг
Вахтанг Горгасалнинг¹ синглизини Гурандухтга тегишли экан-
лиги ҳамда ўн олти яшар Горгасал аланлар билан ҳазар-
лар қўшинини тор-мор келтириб, синглизини тутқунлик-
дан халос этганлиги ва мазкур хочни ўз қўли билан унинг
бўйнига осиб қўйганлиги ҳақида ёзилган эди.

Бу маълумотнинг қанчалик тўғри ёки нотўғрилиги ва
ҳочнинг қай йўсинда Амiredжибилар хонадонининг та-
баррук мулкига айланиб қолганлиги тўғрисида бир нар-
са дейиш қийин. Аммо у чиндан ҳам қимматбаҳо эди,
айниқса, амал-тақал қилиб кун кўраётган Ортачала чер-
кови учун бебаҳо тортиқ эди. Шунинг учун ҳам ҳазрат
Иорам уни оллонинг улуғ марҳаматидай қабул қилди.

Ўшандан бери ҳар йили Биби Марям кунда ҳазрат
Иорам пўлат сандиқда, опшоқ шохи ёстикча устида тур-
ган хочни ихлос билан қўлига олиб, Биби Марям ико-
наси ёнига келтириб қўярди.

Ибодатга келганлар бешинчи аср қаъридан ўзларига
термулиб турган зумрад кўзларга камоли эҳтиром билан
лабларини босишар, ҳазрат Иорам билан мунши Авель
Арджеванидзе эса уларни энтиқиб кузатишар, зеро куч-
ли эътиқод туфайли ҳеч ким тарихий ёдгорликлар бўйича
француз мутахассислари 250 минг долларга баҳолаган
бу муқаддас хочни олиб кетишни хаёлига ҳам келтир-
масди.

---

¹ Вахтанг Горгасал (502 йилда вафот этган) — Грузия
подшоши, Тбилиси шаҳрининг асосчиси.

Бу ахвол 1973 йилгача давом этди.

Шундан бир йил олдин, Биби Марям байрамининг иккинчи ҳафтасида ҳазрат Иорам ўз хужрасида унсиз ёш тўкиб, гўзал Юсуф ва унинг акалари қиссасини юзинчи бор қайта ўқиб ўтирган пайтида, бирдан эшик шаҳд билан очилиб, хужрага худди осмондан тушгандай мунши Арджеванидзе кириб келди.

— Салом, Иорамжон! — деди у ўз нозирига тиржа-йиб ва бир «ҳийқ» этиб қўйди.

Кейин хангу манг бўлиб қолган руҳонийнинг елкаси-га шапатилаб, қилиқ кўрсата бошлади. Аввал бошидаги қалпоғини ечиб, тош ётқизилган ерга улоқтирди, сўнг ридосини ҳам ечиб ташлади, ундан кейин бўйнида осилиб турган каттакон кумуш хочни олиб, ҳазрат Иорамнинг юзига отди-да, жазава билан кула бошлади.

— Йўқол, иблис! — ўтақаси ёрилган ҳазрат Иорамнинг тили базўр калимага келди.

— Ҳозир кетаман! — деди Арджеванидзе ва руҳоний бирдан оғирлашиб қолган қўлини базўр кўтариб чўқинаётган пайтида бутун христиан оламини бўралаб сўка кетди:

— Ҳаммаларингга минг лаънат! Сенга ҳам поп, падарингга ҳам, фарзандларингга ҳам, азиз-авлиёларингга ҳам, могор босган черковингга ҳам минг лаънат! Тупурдим сизларга! Ўзимни қўланса қалбимга ҳам тупурдим! Мана, бир маза қилинглар! — Мунши шундай деб, олдин чуқур нафас олди-да, кейин хириллаб ўпкасидаги бор ҳавони чиқазди. Хужрани тамаки ва ароқнинг бадбўй ҳиди тутиб кетди. — Олинглар, ҳаммасини сизларга бердим!.. Мен кетаман, манови рўдапо сарполар ҳам сизларга тортик! — у ерда ётган қалпоқ билан ридога тупурди-да, оёғининг учига илиб осмонга ирғитди. — Манови бир пудлик хочни бўйнингга осиб, ўзингни Курага ташла, шояд тубидаги тошларнинг саногига етсанг!

— Эсингни йиғ, тентак! Худонинг қаҳрини кўзғатма! Куфрона сўзларингни олло эшитса тилингдан айрилсан, касофат! — ҳазрат Иорам қутуриб кетган муншини тинчлантиришга уринди.

— Йигирма йилдан бери эшитмаган олло энди эшитадими! Худойингни қулоғи кар, ҳазрат, қулоғи кар! Арши аълога чиқволиб, нукул чиранади! Ундан кўра ерга тушиб, Хечинашвили клиникасига борса, қулоғи очилиб кетармиди! Сенга ҳам маслаҳатим шуки, ҳазрат: манови жаңдаларингни ташлаб, танангни ўйла! Сени руҳингдан

кўра тананг азизроқ!.. Сизларни тарк этаман! Ҳеч кимдан қарзим йўқ! Менинг руҳим керакми? Марҳамат, ола қолинглар! — Арджеванидзэ яна ўпкасини тўлдириб, ҳавога пуфлади. — Танамни эса олиб кетаман!.. Омон бўлсинлар! Ариведерчи!..

Мунши бармоқларининг учини лабига теккизиб, руҳонийга узоқдан туриб бўса йўллади, кейин иконаларга қалампир ва ичимликдан шишиб кетган тилини биттамабитта чиқазиб кўрсатди, сўнг қўлларини чўнтақларига солди-да, қувноқ бир қўшиқни хиргойи қилганча ҳазрат Иорамнинг хужрасидан чиқиб кетди.

Ҳазрат Иорамни ўз хужрасидан беҳуш ҳолда топишди. Лекин бу ҳали инфаркт эмасди. Руҳонийнинг бақувват юраги аёвсиз дилозорликка бардош берган эди.

Инфаркт бир йилдан кейин, Биби Марям байрами арафасида юз берди. Ҳазрат Иорам пўлат сандиқни очиб, шоҳи ёстикчани қўлига олди-ю, унда машҳур хочни эмас, ачиган редискани кўрди. Биби Марям азбаройи имонни ва ўзига бўлган ихлосни сақлаб қолиш учун бундан кўра энгилроқ мўъжизани ўйлаб топса ҳам бўларди-ку, деган ўй ўтди ҳазрат Иорамнинг кўнглидан ва шу оннинг ўзида гурсиллаб йиқилди. Бу энди ҳақиқий инфаркт эди.

Ҳазрат Иорам гирифтор бўлган биринчи инфарктдан кейин, табиийки, Арджеванидзени қамоққа олишди. Аммо иш судгача бориб етмади. Жабрланувчи билан гумондор биринчи марта юзлаштирилгандан кейиноқ тергов тўхтади. Ҳазрат Иорам касалхонадан чиққанидан сўнг бир ҳафта ўтгач, терговчи Арджеванидзени унинг уйига олиб келди. Кузатиб келган милиционерни хонадан чиқазиб юбориб, терговчи собиқ муншини руҳонийнинг қаравоти ёнига ўтказди, ўзи эса столга мук тушиб, протокол тузишга киришди.

— Гражданин Канделаки, гумон қилинаётган Арджеванидзэга саволларингиз борми? — сўради у.

Ҳазрат Иорамнинг ияги титраб, кўзлари жикқа ёшга тўлди.

— Гапир, касофат, иблисдан таркаган, табарруқ хочни кимга сотдинг! — деди у титраб-қақшаб Арджеванидзэга.

— Муҳтарам терговчи, ҳозир бизнинг черков тилида айтилган сўзлар сизнинг тилингизда энг хунук сўқинишдан ҳам баттар! Бинобарин, бу... коммунистик ғоялар

қўпоровчисининг хатти-ҳаракатини майда безорилик сифатида қайд этишингизни сўрайман! — деди Арджеванидзе ўзини иззат-нафси таҳқирланган одамдай кўрса-тишга уриниб.

Терговчи Арджеванидзенинг талабига эътибор ҳам қилмади ва ўзи унга савол ташлади:

— Айтинг-чи, Арджеванидзе, хочни сиз ўғирламаганингизга гувоҳингиз борми?

— Гувоҳим — худо! — хитоб қилди у қўлларини осмонга кўтариб.

— Худога тил теккизма! — руҳоний ўрнидан туриб кетаёзди.

— Арджеванидзе, майнавозчилик қилманг! — деди терговчи собиқ муншига. — Биз худони гувоҳликка чақиролмаймиз, бирорта тирик одамни айтинг!

— Марҳамат: ҳазрат Иорам Канделаки!

— Мен-а-а?! — ҳазрат Иорам каравотдан кулаб тушишига сал қолди.

— Албатта! — деди Арджеванидзе.

Собиқ муншининг сурбетлигидан ҳазрат Иорамнинг тили айланмай қолди, у эса давом этди:

— Муҳтарам терговчи, бу тухматчидан сўранг-чи, мен черковдан кетганимдан кейин хоч йўқолгунга қадар орадан қанча вақт ўтганийкин?

Терговчи руҳонийга мурожаат қилди:

— Хоч йўқолганини қачон билдингиз?

— Қарийб бир йилдан кейин... Ахир, мен уни пўлат сандиқдан фақат Биби Марям кунига олардим-да... Лекин бунинг аҳамияти йўқ! Олдинроқ ўғирлаган бўлиши ҳам мумкин!

— Энди пўлат сандиқнинг калитини қаерда сақлашини сўранг.

Терговчи саволни қайтарди.

— Мана бу ерда! — ҳазрат Иорам бўйнида осилиб турган ингичка занжирни кўрсатди.

Терговчи ёзиб қўйди: «Пўлат сандиқнинг калити ҳам-мавақт жабрланувчининг бўйнида осирлиқ турган». Кейин янги савол берди:

— Сандиқни қай аҳволда кўрдингиз? Яъни, у очик эканми ёки қулфловлиқми?

— Сандиқ берк эди...

— Ўзингиз уни очдингиз?

— Ҳа, ўзим...

— Арджеванидзегга калитни ҳеч берганмидингиз?

— Ҳеч қачон! — деди ҳазрат Иорам ва тергов шу билан тугаганини тушунди.

— Яхшилаб ўйлаб кўринг, отахон... Балки мазангиз қочаётгандир? У ҳолда суҳбатимизни кейинга қолдирамиз. — Терговчининг руҳонийга раҳми келди.

— Мен рози эмасман! — Арджеванидзе ўрнидан туриб кетди.

— Айтинг-чи, отахон, — давом этди терговчи, — калит ҳаммавақт ёнингизда бўлганми?

Ҳазрат Иорам фақат бош силкиди: у ҳатто ҳаммомда ҳам калит осилган занжирни бўйнидан ечмас эди.

— Балки бирортаси калитни нусха кўчириш учун ўғирлагандир?

Ҳазрат Иорам шундай бўлиши мумкинлигини ҳам биларди. Лекин бунга ишонмасди, шунинг учун индамай қўя қолишни афзал кўрди. У Арджеванидзени охириги марта инсофга чақирмоқчи бўлди:

— Озгина имонинг қолган бўлса, ростини айт, иблис: хочни кимга, қанчага сотдинг?!

— Иблис ўзингсан! — дўк урди собиқ мунши.

— Глданидаги иморатни қайси пулга қурдинг? Мен черковни томидаги иккита сополни алмаштиролмайман, бу бўлса...

— Уй қайнатамга қарашли. Черков масаласига келсак, сендай бир қароқчини қўлида шу пайтгача бусбутун турганига ҳайронман!

Руҳоний гезариб кетди. Терговчи Арджеванидзега пўписа қилди:

— Яна шунақа гап оғзингдан чиқса, мен сени... — У ўғирликда шубҳаланиб қамоққа олинган кишини яна нима қилиш мумкинлигини билолмай, бармоғини силкитиб қўя қолди.

— Уйнинг ҳужжатларини ўзингиз текширгансиз-ку, шундайми? — сўради Арджеванидзе. Терговчи бош ирғади. — Бўлмаса нима учун мени қўрқитяпсиз? Нимага софдил бир одамни ҳимоя қилиш ўрнига хурофот ботқонига ботган кишининг ёнини оляпсиз?!

Терговчи довдираб қолди.

— Машина-чи? — гапга аралашди ҳазрат Иорам.

— Гражданин Канделаки! — мурожаат қилди унга терговчи. — Тергов ишга алоқадор ҳамма масалаларни синчиклаб ўрганиб чиққан... Шунинг учун бошқа гапларни аралаштирманг!

— Машинани ишга алоқаси йўқми? — деди рухоний ранжиб.

— Йўқолган хоч бўйича тергов кетяпти, машинанинг бу ишга алоқаси йўқ, қолаверса, машина гражданин Арджеванидзенинг қайнағасига тегишди.

— Мени бошқа саволим йўқ! — ҳазрат Иорам чуқур уҳ тортди ва валидол идишининг қопқоғини очишга ту-тинди.

— Сизда-чи? — сўради терговчи Арджеванидзедан.

— Саволми? — Арджеванидзе ўрнидан турди. — Мен ўз хоҳишим билан диндан алоқасини узган киши ҳамда атеистлар жамияти президиумининг аъзоси сифатида, — дарвоқе, расмим жамиятимизнинг Хурмат тахтасига осиб қўйилган, — қатъиян ва расмий равишда талаб қиламан: биринчидан, сурбетларча тухмат қилгани учун бу маърифат душмани бошқаларга ўрнак бўларли даражада қаттиқ жиноий жавобгарликка тортилсин. Иккинчидан, ўзбошимчалик ва тухматнинг бегуноҳ қурбони сифатида мен дарҳол озод қилинишим керак. Ниҳоят, учинчидан, ноиложликдан ишдан қолганим туфайли мен кўрган зарарни қоплаш мажбурияти жиноятчи Канделаки зиммасига юклансин! Шу билан гапим тамом! — Арджеванидзе лабларига сачраган кўпикни артиб, жойига ўтирди.

— Кимнинг зиммасига нима юкланишини одил суд ҳал қилади, мен сиздан буни сўраётганим йўқ! Агар гражданин Канделакига саволингиз бўлса — беринг!

— Хўп бўлади! — Арджеванидзе яна ўрнидан турди. — Мен бу шайтон ва жоҳил одамдан бир нарсани сўрамоқчиман: грузин халқининг мулки, ноёб ёдгорлик бўлган малика Гурандухтнинг хочини у қаёққа яширган?

Терговчи рухонийга савол назари билан қаради. Шунда ҳазрат Иорамнинг хотирига ёплигидан юз берган бир воқеа қалқиб чиқди...

... У ўнинчи трамвайда стадионга кетаётган эди. Трамвай бозор бекатига етганда кимдир унинг чўнтагига қўл солди. Иорам кисавурнинг қўлидан маҳкам ушлади, аммо оғиз очишга улгурмасидан, кисавур унинг юзига тарсаки тушириб, ўдағайлай кетди:

— Уялмайсанми, йигитча?! Кўринишингдан туппатузук, маданиятли болага ўхшайсан, ҳойнаҳой, бамаъни оиладан бўлсанг керак! Чўнтагимга тушиб ўтирибсан-а?! Уят эмасми!..

Трамвайдагилар ёппасига Иорамга ёпиша кетишди.

Иорамнинг юриб кетаётган трамвайдан сакраб тушиб қолишдан бошқа иложи қолмади.

Ҳазрат Иорам шу воқеани эслади-ю, иккала юзи чўғдай ёниб, кўзларига ёш келди.

— Хўш, бунга нима дейсиз, отахон?! — сўради терговчи.

Ҳазрат Иорам аста каравотдан тушди-да, яланг оёқ, фақат ички кўйлақда нариги хонага кириб кетди. Бобосидан қолган каттакон ханжарни осиглик турган жойидан олиб, бир чўқиниб қўйди, кейин ханжарни қинидан суғурди-да, уни икки қўллаб боши узра кўтарганча важоҳат билан терговчи ва Арджеванидзе ўтирган хонага чиқиб келди.

— Даф бўл, иблис! — деб қичқирди руҳоний ва кучининг борича Арджеванидзенинг бошига ханжар билан туширди. Собиқ мунши ўзини аранг четга опқочди, ханжар шувиллаганча ҳавони кесиб ўтиб, стул суянчигини иккига бўлиб ташлади.

Ҳазрат Иорам ханжарни бир четга отди.

— Кетинглар! — деди у бўғиқ овоз билан ва ўзини полга ташлаб, хўнграб йиғлаб юборди.

... Бундан кейин сўроқни давом эттириш ва протокол тузишдан фойда йўқлигини терговчи тушунди. У дарҳол чиқиб кетмаса, иконалар билан безатилган ушбу хонада қон тўкилиши мумкин эди. Терговчи шуни тушунди-ю, гумон остидаги кишини етаклаб, ўғри урган Ортачала черкови нозирининг уйини шоша-пиша тарк этди...

Ҳазрат Иорамни қулатган ва ҳозир Бачана билан ёнма-ён ётқизиб қўйган иккинчи инфаркт яқинда — бундан икки ой муқаддам юз берди. Ўша куни тунда у кўпчиликка таниш бир раҳбар ходимнинг қазо қилган қайнатасига жаноза ўқиш учун яширинчи унинг хонадонига таклиф этилган эди.

Ҳазрат Иорам ҳатто тобутга яқинлашишга ҳам улгурмади — оstonадан хатлаши билан уй бекасининг ўйма ёқали кўксига ярқираб турган хочга...шоҳ Вохтанг Горгасалнинг синглиси Гурандухтга қарашли хочга кўзи тушди-ю, гупша ағдарилди.

... «Тез ёрдам» замбилида ҳушига келган ҳазрат Иорам ўзи интизор бўлган табаррук хочни эмас, оппоқ қутичага чизилган каттакон қизил крестни кўрди. Кейин йўл бўйи, то касалхонага етгунча, ўзига таниш бухўр исини

эмас, кўнгилни айнатувчи нашатир ва камфара бўйини хидлаб кетди...

Биринчи инфарктдан кейин кўзи очилган ҳазрат Иорам бу гал нима сабабдан дардга чалингани тўғрисида бировга чурқ этмади. У қисматини олло ихтиёрига топшириб, одил суддан юз ўтирган эди. Эртами-кечми, гуноҳқорлар худонинг ғазабига учрашига у астойдил ишонарди.

Ҳазрат Иорамни фақат бир нарса қийнарди: нима учун олло таоло бошқа бировга эмас, айнан унинг бошига мусибатлар соляпти? Нима учун шунча азобу уқубатлар бошқа кимсага эмас, унинг чекига тушыпти?

Ҳазрат Иорам шулар ҳақида ўйларди-ю, ўйининг охирига етолмасди...

Бачана ҳазрат Иорамни таажжубланиб кузатарди. Анови ғалати киши келиб кетганидан кейин руҳоний таниб бўлмас даражада ўзгариб кетди, ҳатто гапирмай ҳам кўйди. Бунга сабаб лоқайдликми, ҳафақонликми, кўркувми — буни Бачана у ёқда турсин, ҳатто ҳазрат Иорамнинг ўзи ҳам билмасди. Аммо ўзига хос бир мўъжиза юз берганлиги аниқ эди: руҳоний ўша хонадоннинг адресини ҳам, хўжайинларининг исм-шарифларини ҳам тамоман унутган эди. Шу даражада унутган эдики, гўё қиёфасиз нотаниш киши ҳазрат Иорам миясининг ўша даҳшатли тун хотиралари сақланаётган бўлагини пичоқ билан шартта кесиб олиб ташлаган эди...

Ётиб қолганининг ҳақиқий сабабини Бачанага ҳазрат Иорам касалхонадан чиқишига бир ҳафта қолганда гапириб берди. Аммо Бачана қанчалик уринмасин, қанчалик ялиниб-ёлвормасин, ҳазрат Иорам хочни бўйнига осиб олган ўша аёлнинг фамилиясини айтмади. Бундан қатъиян бош тортди...

Тбилисида грипп касаллиги хуруж қилиб қолди. Касалхонада йигирма кунлик карантин эълон қилинди. Профессорнинг буйруғи билан беморларнинг олдига танишбилишлар у ёқда турсин, ҳатто яқин қариндош-уруғларни ҳам киритмай кўйишди. Коридорларда овзига дока тутган касалхона ходимлари худди шарпадай изғиб юришарди. Профессорнинг шахсан ўзи палаталарни кунига уч мартадан айланиб чиқарди. Касалхона ҳатто папша ҳам киролмайдиган қуршовдаги қамални эслатарди. Бинобарин, бир куни эрталаб палата эпиги ланг очилиб,

остонада болаликдаги дўсти Вахтанг Амбокадзе жилмайиб турганини кўрган Бачана донг қотиб қолди.

— Вахо! — қичкириб юборди у ўрнидан хиёл қўтарилиб.

— Соддаларнинг султони, азизим Бачога саломлар!

Амбокадзе каттакон тугунни столга қўйди-да, Бачананинг ёнига келиб, уни бесўнақай қўллари билан бағрига босди, кейин ёстикқа оҳиста ётқизиб, дангал буюрди:

— Ёт, қимирлама! Профессор сени қимирламасин, деди. Салом! — у ҳазрат Иорамга ўтирилди.

— Саломат бўлсинлар! — жавоб берди руҳоний.

— Қанақа қилиб кирдинг бу ерга? — Бачана ҳамон ўз кўзларига ишонмасди.

— Гапингни қара-ю! Одамлар банкка кириб пулни олиб чиқиб кетилади! Сени ёнингга кириш ҳам иш бўлганими?! — кулди Амбокадзе.

— Қайси шамол учирди? — яна саволга тутди оғайнисини Бачана.

Амбокадзе ҳазрат Иорамга бир қараб қўйди.

— Дарвоқе, танишинлар, — деди эсига тушиб Бачана, — бу менинг минг йиллик дўстим Вахтанг Амбокадзе, бу киши палатадош дўстим, Ортачала черковининг нозири — ҳазрат Иорам Канделаки.

— Ие, руҳонийлар ҳам инфаркт бўларкан-да? Ахир уларни худо ўз паноҳида асраши керак эди-ку? — Амбокадзе очиқ чехра билан жилмайиб, ҳазрат Иорамнинг қўлини маҳкам қисди.

— Қани, ўтир, гапир! Қаёқларда юрибсан? Мени нечук эслаб қолдинг?

Амбокадзе стулни Бачананинг бош томонига суриб ўтирди-да, унга бошини чайкаганча бир оз тикилиб турди, сўнг жавоб берди:

— Юрибман-да... тупрокдан ташқари дегандай... Келувдим. Болаларни кўрдим. «Бачо хайр-маъзурни нася қилмоқчи», деб қолишди.

— Хайр-маъзуринг нимаси? — сўради тушунмай Бачана.

— Яъни, ўлмоқчи, дейишди. «Нега ўлар экан?» — деб сўрасам: «Ким билади, қаттиқ инфаркт бўлган экан, қўлларини кўксида чалкаштирганча ўлимини кутиб ётипти», — деб жавоб беришди. «Бўлмаган гап! У ярамас сенларни лақиллатган! Мен билан хайрлашмасдан ўлиб бўпти!» — дедим уларга. Кейин бу ёкка қараб жўнадим.

Малхаз ҳам бирга келди, лекин уни киритишмади, қакқайиб туришти кўчада.

— Сени нега киритишди?

— Тўша-тўғри профессорга учрашдим. «Мухтарам профессор! Рамишвилининг олдига киришга рухсат беринг, ўн беш йил бўлди кўрмаганимга!» — дедим. «Ўзингиз кимсиз?» — деб сўраб қолди профессор. «Хеч ким эмасман, оддий одамман», — дедим. «Агар оддий одам бўлсангиз майли, киришг, рухсат бераман!» деди у. Қойилман! Умрим бино бўлиб, бунақа яхши профессорни энди кўришим!

— Алдаяпсан! Яна нима дединг унга?

— Нима дердим! Бахти қаро етимчаман, дедим...

— Товламачисан! — Бачана кулиб юборди.

— Тўғри... Қани, гапир, тузукмисан? Юрагинг калай?

— Қутулиб қолдим шекилли.

— Демак, бирга қутулибмиз... Менга қара, профессор атиги уч минутгагина вақт берган... Мана бу ерда дорилар бор... — Амбокадзе столдан тутунни олди.

— Шошма, дорини кўя тур! — унинг гапини бўлди Бачана. — Ўз ҳисобимдан яна уч минут вақт бераман. Гапира қол, қаерда эдинг, нима ишлар қилдинг, яна қанча турасан, бу ёнига нима қилмоқчисан? Балки бирор ёрдамим керакдир?

— Менга сенинг соғлигинг ва тинчлигингдан бўлак ҳеч нарса керак эмас! Вахтанг Амбокадзегга ёрдам берадиган одам ҳали онадан туғилмаган...

— Ҳа, майли, яна озгина ўтир, дийдорингга бир тўйволай!..

— Бўпти, тўйсанг тўя қол, лекин профессорга ўзинг жавоб берасан! — деди Амбокадзе.

— Хўп! — рози бўлди Бачана.

— Оббо сен-ей... Дарвоқе, анови ишдан хабаринг бор-а? — Амбокадзе яна ҳазрат Иорамга кўз қирини ташлади.

— Гапиравер, гапиравер, ўзимизни одам! — деди кулиб Бачана.

— Ҳа... Лоткин тоғида¹ туннель қазиган пайтларимни биласан...

Бачана бош силкиди.

— Қаерда у? — сўради ҳазрат Иорам хайрон бўлиб. У Тбилисида туғилиб-ўсган бўлишига қарамай, бунақа туннельни сира эшитмаган эди.

¹ Лоткин тоғи — Тбилиси яқинидаги жой.

— Э-э, сизни черковингиздан кўринмайди, отахон! — деди Амбокадзе ва сўзида давом этди: — Ўша иш учун олти мингдан ўн икки минг сўмгача мукофот олишимиз керак эди. Биз икки киши бўлганимиз учун, яъни мен билан Баджаджгана, олтигадан тегди, бунинг устига Архангельскка путёвка ҳам беришди... Тўрт йил ўша ерда бўлдим. Ўзинг биласан, ишсиз ўтиролмайман. Ярим тайгани қирқиб, ёвочсозлик саноатига катта ёрдам кўрсатдим. Кейин олисга чопиш мусобақасида қатнашдим. Биз ўн киши эдик. Архангельскдан то Қарағандгача...

— Яёвми? — сўради ҳазрат Иорам ишонқирамай.

— Гоҳ яёв, гоҳ поездда...

— Бари бир зўр экансизлар! — мақтаб қўйди рухоний.

— Орқага шалағи чиққан вагонда қайтдик. Финишга атиги уч киши етиб борди. Бунинг учун яна икки мингдан беришди. Олтига иккени қўшса саккиз. Кейин Москвага келдим. Оғайниларим туннель қазииш бўйича йирик мутахассис сифатида мени яна катта бир ишга таклиф қилишди. Ажойиб туннель қазидиму, лекин охирига етай деганда ўпирилиб тушди... Уч киши ҳалок бўлди. Ёлғиз мен омон қолганим учун етти минг ўзимга тегди. Свердловскка путёвка ҳам... Етти билан олдинги саккиз — ўн беш. Тўғрими?

— Тўшпа-тўғри! — деди Бачана.

— Ҳозир Тбилисидаман. Келганимга уч кун бўлди. Ҳозирча бекорчиман, лекин, айтишларича, менбоп иш тикилиб ётганмиш бу ерда... Аммо-лекин, пенсияга чиқсаммикин, деб турибман. Етар, а? Дам олайин энди. Чарчадим, оғайни, жуда чарчадим... — Амбокадзе оғир хўрсинди.

— Мана бу бошқа гап! — Бачана севиниб кетди. — Албатта, пенсияга чиқиш керак! Тўғри ўйлабсан! Мендан нима лозим бўлса, ҳаммасини қиламан! Ўл десанг ўламан, фақат гапингдан қайтма! Ўтиниб сўрайман! Уйинг йўқми? Меникида тур! Вахо, азизим, пенсияга чиқаман, деб сўз бер! — Бачананинг овози титраб кетди.

— Нималар деяпсиз, Бачана Акакиевич, пенсияга бало борми? Отни урса ўлдиради бу одам ҳали! — хитоб қилди ҳазрат Иорам.

— Қасбим жуда оғир, отахон, — деди синиқ жилмайиб Амбокадзе. — Қирқ бешга кирган бўлсам, шундан ўттиз йилини ёпиқ хоналарда ёки ер остида ўтказдим...

— Тўғри, — унинг фикрига қўшилди руҳоний. — Туннелъ қазип осон эмас, лекин савоб иш!

— Жон деб касбимни алмаштирган бўлардим сиз билан! — кулди Амбокадзе.

— Вахо, бу гапни иккинчи марта айтяпсан! — деди Бачана.

— Бўлди, тамом! Чарчадим! Етим Гуржи айтганидай, ўзим туғилиб-ўсган Тбилисимда ўлмоқчиман! Эсингдами?

Она шахрим Тбилиси, салом сенга юракдан,

Саёқ ўғлинг бағрингдадир, келдим яна йироқдан!

— Демак, гап битта, Вахтанг!

— Бўлди, Бачо, гапим гап! — Амбокадзе ўрнидан турди. — Дарвоқе, дори! — У тугунни ечиб, Бачананинг каравотига бир талай ампула, таблетка ва порошоклар тўқди. — Мана бу атероид, мана бу интенсаин, мана бу панангин, булар кардарон, перитрат, персантин, мана булар эральдин, пульснорма, сустак, бу эса жинниларнинг дориси — валиум!

— Эсинг жойидами, Вахо! Шунча дорини қаёқдан олдинг? — хайратидан Бачананинг оғзи очилиб қолган эди.

— Эшитдингизми, отахон? Умрим бўйи шу! Ҳамма фақат шу аҳмоқона саволни беради — қаёқдан олдинг, қаёқдан олдинг! Қаёқдан олган бўлсам олдим-да! Узумини егину боғини суриштирма!

— Ахир бу дорилар жуда қиммат туради. Жудаям қиммат! — деди Бачана ўйчан ва порошок ҳамда ампулаларни худди бебаҳо марвариддай биттама-битта қўлига олиб кўра бошлади.

— Бу ҳақда пулини тўлаган одам ўйласин, сенга нима? — ҳазиллашди Амбокадзе. — Сиз ҳам инфаркт бўлганмисиз? — сўради у руҳонийдан.

— Ҳа, инфаркт, кейин дунёда қанақа касаллик бўлса, ҳаммасидан бор! — деди ҳазрат Иорам хўрсиниб.

— Унақа бўлса, модомики бирга яшаб, битта нонни биргалашиб еяр экансизлар, бу бойликнинг қоқ ярмиси хурматли отахонга тегишли. Қонун ҳамма учун бир!.. Хўп, мен кетдим, вақтим тугади! Гриппингга тупурдим! — Шундай деб, Амбокадзе Бачанани кучоқлаб, қаттиқ бағрига босди. — Хайр, отахон! — кейин ҳазрат Иорамга юзланди ва тез эшикка қараб юрди. Остонага етганда орқасига ўгирилиб, Бачанага ниҳоятда мулоғим ва маъ-юс нигоҳ ташлади.

— Ўлишни хаёлинга ҳам келтирма, Бачо!
Амбокадзе қаттиқ хаҳолади-да, палатадан чиқиб кетди.

— Бу олижаноб христиан ким, ҳурматли Бачана? Миннатдорлик билдиришга ҳам улгуролмай қолдим! — деди ҳазрат Иорам.

— Ўғри бу, отахон! Учига чиққан ўғри! — жавоб берди Бачана ва томоғига қадалган кўз ёштини «ғилқ» этиб ичига ютди.

19

Бачана машинани йўл четида тўхтатди.

Самадло¹ даласи ва тепаликлари ошпоқ қор кўрпасига бурканган эдп. Теварак-атрофда тирик жон кўринмайди. Олис қишлоқдаги уйларнинг мўриларидан кўтарилаётган оқиш тутун буралиб-буралиб юқорига ўрлар ва беғубор осмонда ғаройиб шакллар ҳосил қиларди. Яккам-дуккам яланғоч дарахтлар учрашиш иложи йўқлигидан адойи тамом бўлган ва бир-бирларига қўлларини чўзганча тош қотган ошиқ-маъшукларга ўхшарди.

Бачана машинадан тушди-да, гилдиракларни кўздан кечира бошлади. Мария ҳам пўстинини ечиб, машинадан чиқди ва Бачанага ҳеч нарса демай қор босган далага қараб чошиб кетди.

— Қаёққа? — кичқирди унинг орқасидан Бачана.

Мария жавоб бермади. У тиззасигача қорга ботиб, чошиб борарди. Оёғига кўнжи узун қизил этиб кийиб, елкасига каттакон гулдор рўмол ташлаб олган Мария ростдан ҳам улкан гулни эслатарди. Бачана қор устида сузиб кетаётган бу жонли гулга қалби тўла қувонч ва гурур билан қараб турарди, зеро бу гул бошқа бировга эмас, фақат унинг ўзига тегишли эканини яхши биларди.

Мария бирдан тўхтаб энгашди-да, иккала қўли билан қорни ҳовучлаб, бошидан тўқди.

— Бачана, бу ёққа кел! — чақирди у.

Бачана почапўстинини ечиб, машинага ташлади ва Мариянинг изидан кетди. Бирдан унинг чопгиси, тўйиб-тўйиб қорга думалагиси келди. Мариянинг ёнига келиб, уни даст кўтарди-да, чирпирак қилиб айлантира бошлади, кейин икковлари бараварига йиқилиб, қорга кўмилиб кетишди. Кўзларию қулоқларигача қорга беланган

¹ Самадло — Тбилиси яқинидаги жой.

Мария билан Бачана қийқириб, ҳарсиллаб, яна анча маҳалгача умбалоқ ошишди. Ниҳоят, ҳолдан тойгач, чалқанча тушганча жим бўлиб қолишди. Мария кулочини ёзганча ётарди. Унинг кўкиштов қора сочлари қор устига ёйилиб кетган, таранг кўкраги кўтарилиб-кўтарилиб тушарди. Ҳозир у овчилар таъқибидан қоча-қоча қор устида йиқилиб қолган оҳуни эслатарди.

Бачана Мариянинг латиф чеҳрасига узоқ ва энгикиб тикилиб турди, охири чидаёлмай, унинг чучварадай-чучварадай келадиган, музлаб кетган кулоқларини кафтлари орасига олиб, қайноқ лабларига лабини босди. Энди улар бир одамдай нафас олишар бир хил эҳтиросга ғарқ бўлишган эди. Икковлари ҳам юракларининг бетоқат уришига кулоқ солганча анча пайтгача қимир этмай ётишди.

— Тур! — деди Мария бирдан Бачанани кўкрагидан итариб.

Бачана ўрнидан турди.

— Тескари қара!

Бачана тескари қаради. Салдан кейин яна аёл томонга ўгирилган эди, ўз кўзларига ишонмай қолди: рўпарасида Мария бамисоли фариштадай вужудидан нур ёчилиб, қип-яланғоч бўлиб турарди.

Бачана кўзларини бир юмиб, яна очди. Мария энди қор устида ҳудди уйқуга кетгандай ётарди. Бачана шошиб тиз чўқди-да, биллагини унинг елкаси остидан ўтказиб, сийнасига лабларини босганча пичирлади:

— Нима қилганинг бу, тентак, шамоллаб қоласан!

— Мен бу кунни икки йил кутдим, азизим... Мана, ниятимга етдим... Энди куёшим ўз ёнимда... Шамоллашинг нимаси? — шундай деб, Мария Бачанани бағрига тортди.

... Кейин офтоб ерга тушди. Самадлонинг қор босган даласида айланиб, Одам Ато билан Момо Ҳавонинг икки фарзанди устига оппоқ, илиқ тўшак ташлади, уларнинг ёнига ёнбошлаб, то ширин уйқуга кетгунларича узоқ алла айтди, кейин яна мусаффо осмон гумбазига кўтарилди.

... Бачана сагчиб ўрнидан туриб, офтобда ярқираб ётган бўм-бўш далага ҳадиксираб разм солди. Улар ёлғиз эдилар — Мария, Бачана ва офтоб.

Бачана машинага қараб югурди, пўстинни олиб, яна Мариянинг ёнига қайтди, уни пўстинга ўради-да, қўлида кўтариб машинага олиб келди.

Сал ўтмай улар кимсасиз йўлдан пастга, Тбилисига

қараб жўнашди. Бачана Шавнабада черкови ҳовлисида Мария ўқиган шеърни эслади:

*Эх, офтобжон, офтобжон
Тов ортига беркинма.
Қалтирайди қиз шўрлик,
Тафтингни дариг тутма.
Қучоғингга ол уни,
Айт севги ашуласин.
Қутмайди соҳибжамол —
Тотиб кетар бошқасин!*

Мария орқа ўриндиқда ўтирар ва йиғларди. Аммо бу камситилган, таҳқирланган аёлнинг йиғиси эмас эди. Бу бутунлай бошқача йиғи, аниқроғи — Бачана учун нотаниш, мавҳум ва тушунарсиз аллақандай хотиралар билан абадий видолашув эди. Бачана буни ич-ичидан ҳис қилиб ўтирар ва бинобарин, йиғлаб кетаётган Марияга тасалли беришга ошиқмасди.

Сумкаларини орқалаб Коджор интернатидан қайтаётган болакай билан қизалоқ ғалати манзарани кўриб, таққа тўхтаб қолишди.

— Қарагин-а, Натия! — деб хитоб қилди болакай қўлини чўзиб. Самадло даласига ястанган қордан тип-тиник, мовий аланга кўтариларди.

Бачана эшик тутқичига қистирилган хатни олди. Муҳаррирлик сезгиси ўзини кўрсатди — хат имзосиз бўлса керак, деган ўй дарров кўнглига келди. У хатни чўнтағига солди-да, эшикни очиб, хонага кирди, бориб ёзув столи ёнига ўтирганидан кейингина конвертни очди.

Хат ростдан ҳам имзосиз эди, бунинг устига конверт ичидан бир талай беҳаё суратлар ҳам чиқди.

Бачананинг қўлидан юзлаб имзосиз хатлар ўтган эди. Лекин бу қадар безбетлик ва қабоҳат билан ёзилган хатни у ҳали учратмаганди.

«Хурматли Бачана Акакиевич!

Эшигингиз тепасида қизил фонус пайдо бўлганлиги билан табриклайман. Машҳур фоҳиша, Тбилисидаги жамики бузуқ хотинларнинг устози сизнинг сиймонгизда ўзига яна битта соғин сигир топибди (афсуски, сизни бука деб бўлмайди). Барча таносил касалликларини ўзида жамулжам этган бу аёл сизни ўз «муҳаббати»дан ўта сахийлик билан бахраманд этаётганига ажабланмаса ҳам бўла-

ди! Чунки унинг учун муҳаббат шундай бир озуқаки, бу озуқа билан чорвачилик фермаларида кўпроқ сут олиш мақсадида сигирларни боқишади. «Сут»ингиз тутаганидан кейин, хурматли Бачана Акакиевич, уйингизни безаб турган ва ҳозир сиз ёруғида мазкур имзосиз хатни ўқиётган кизил фонусни олиб ташлашдан фойда йўқ! Гарчи хат имзосиз бўлса ҳам, лекин уни сизга астойдил ичи ачийдиган бир одам битган. Обрўйингизга доғ туширманг!..»

Бачана хатни бир четга суриб, пешонасига тизилган совуқ терни артди. У мактубни ўқиркан, қулоғи остида таниш, жудаям таниш бир овоз жаранглаб турди. Гарчи хат аёл кишининг қўли билан ёзилган бўлса ҳам, лекин ундаги ҳар бир сўзни эркак кишининг бакувват қўли Бачананинг миясига михлаётганга ўхшарди. Михлаганда ҳам хотирадан умрбод суғуриб олиб ташлаб бўлмайдиган қилиб михларди. Лекин овоз-чи! Қачон, қаерда эшитган эди бу овозни? Эслаш керак, эслаш керак!.. Аммо Бачана ҳарчанд уринмасин, бунинг уддасидан чиқолмади, сўнг ноилож суратларни кўздан кечира бошлади. Бундан ортиқ жирканч ва уят нарсани тассавур қилиш мушкул эди! Айни пайтда... суратларнинг ҳақиқийлигидан шубҳаланиш қалбаки ишнинг буюклигини тан олиш билан баробар эди... Бачананинг кўз олди қоронғилашиб, чаккалари зирқираб кетди. Назарида осмон босиб тушаётгандай бўлиб, ўзини қўйишга жой тополмай турган пайтида бирдан жаҳаннам қаърида зигирдеккина умид учқуни милтиллаб қолди. Суратлардан бирида у... кип-яланғоч Марияни кўрди. Худди мана шу сурат Бачананинг жонига ора кириб, қаллобни шафқатсиз фош этди: Бачана Мариянинг баданини танимади. Суратдаги чеҳра Марияники бўлса ҳам, лекин у аслида Мария эмас эди!

Бачана суратни столга ташлади... Кейин у Мариянинг Биби Марям иконаси ёнида тиз чўкиб турган пайтини, оппоқ қорга бурканган Самадло даласини эслади, шуларни эслади-ю, бирдан дунё кўзига қоронғи кўриниб кетди... Юраги бўм-бўш бўлиб қолган Бачана ўртоқларидан биронтасига қўнғироқ қилиб, дардлашиш ниятида телефон трубкасига қўлини узатди. Аммо биронта ҳам рақамни эслай олмади, ҳатто бирорта дўсти бор-йўқлигига ҳам ақли етмай қолди... Шундан кейин Бачана трубкани жойига қўйди.

Ўша имзосиз хат олинганидан сўнг орадан бир ҳафталар ўтгач, Бачана билан Мария Соғанлуг ресторани-

нинг мўъжазгина хонасида ўтиришарди. Стол устида икки пицца вино ҳамда Мариянинг севимли таоми — қовурилган картошка билан ёнроқ мағзи турарди.

Бачана камгап эди. Тамадаликни ўз кўлига олган Мариянинг эса вақти чоғ бўлиб, шеърийат, тарих, санъат ҳақида, ҳайвонлар, дельфинлар, юлдузлар, учиб юрувчи тарелкалар тўғрисида, муҳаббат, бокийлик ва фонийлик хусусида тинмай гапирарди. Бачана нукул вино ҳўпларди. Агар Мариянинг фикрига қўшилса бош силкиб қўяр, қўшилмаса — баҳслашиб ўтирмасди. У Мариянинг меҳр ва муҳаббат чакнаб турган шахло кўзларига индамай боқар ва ичарди. Мария Бачананинг хомушлигини сезиб турган бўлса ҳам, ундан ҳеч нарсани сўрамас ва аҳён-аҳёндагина савол ташлаб қўярди:

— Гапимни эшитяпсанми, азизим?

Бачана бош силкир, Мария эса яна давом этарди. Аммо-лекин Бачана ўз хаёли билан банд эди, у Мариянинг ўтмиши ёки келажаги, унинг самимияти ва садоқати, чиройи ва ақли ҳақида эмас, бутунлай бошқа нарса тўғрисида ўйларди. Ҳозир ички чўнтагида турган ва вужудини лаҳча чўғдай куйдираётган имзосиз хатни Марияга кўрсатсинми, йўқми — унга фақат мана шу даҳшатли фикр азоб берарди.

Мария стаканга вино тўлдиргач, бирдан сўраб қолди:

— Нега менинг ўтмишим ҳақида сўрамаяпсан?

Бачана сесканиб кетди.

— Нима дединг? — қайта сўради у жавоб бериш учун вақтдан ютиш ниятида.

— Наҳотки ўтмишим сени қизиқтирмаса? Уч йилдан бери бир-биримизни севамиз, лекин сендан олдин қандай яшаганим тўғрисида шу пайтгача бирор марта ҳам сўрамадинг...

— Қизиғи йўқ менга, шунинг учун сўрамайман, — жавоб берди Бачана кўзини олиб қочиб.

— Ёлгон... Жудаям қизиқасан, лекин сўрамаяпсан! Нима учун? Чунки ўзим гапириб беришимни кутяпсан. Шундай эмасми?

Бачана бошини эгди.

— Кўрқасан, азизим. Тўғри қиласан... Ўзим ҳам кўрқаман... — Мария бир қултум вино ҳўплаб, ҳаяжондан куруқшаб кетган лабларини ҳўллади, — сендан кўра кўпроқ кўрқаман... Ўтмишни эслашдан эмас, сендан айрилиб қолишдан кўрқаман.

— Ке, қўй, Мария, ўтиришимизни бузмайлик... — илтимос қилди Бачана.

— Аллақачон бузилиб бўлган... Эрталабдаёқ. Гапир, азизим, нима бўлди ўзи? Ҳаммасини сезиб турибман-ку...

— Онг ичаман, ҳеч нарса бўлгани йўқ!

— Осонгина онг ичавераркансан-да! — жилмайди Мария. У стаканни кўтариб, вино орқасидан чироққа қаради, кейин аста сўз қотди: — Қайси биримиз олдин ўлсак, ўшанинг учун ичамиз!

— Мария, илтимос, кечамизни азага айлантирма... Кайфнинг чоғ эди-ку, нима бўлди сенга?

— Ич!

Бачана ичиб юборди. Мария яна қўйди.

— Энди гапимга қулоқ сол... Ҳаётимда беш марта ўлиб, беш марта қайта тирилганман. Биринчи марта қўрқув ичида ўлиб, ёлғиз яшаш учун тирилдим... Иккинчи марта ёлғизликда ўлиб, муғамбир бўлиб тирилдим... Учинчи марта муғамбирликда ўлиб, бепарво бўлиб тирилдим... Тўртинчи марта бепарволикда ўлиб, нафрат билан тирилдим... Бешинчи марта нафрат билан ўлиб, муҳаббат билан тирилдим... Мана ҳозир улкан, беадад муҳаббат билан яшайман, шуни яхши биламанки, энди муҳаббат билан ўламан. Бу менинг сўнгги ўлимим бўлади... Бу ўлимдан кейин ҳеч қачон қайта тирилмайман. Мен боқий муҳаббат бағрига сингиб кетаман... Ўлимдан қўрқмайман... Шу қадахни олтинчи ва сўнгги ўлимим учун ичаман!

Мария стаканни бўшатиб, Бачананинг кўзларига қаради.

Бачана бу ажойиб аёлга тикилиб турар ва нима деб жавоб қайтаришни билмасди. Орага узок, ноқулай жимлик чўқди. Бачананинг назарида ўтирган хоналари иккига бўлингану Мария бир томонда, унинг ўзи иккинчи томонда қолгандай эди. Мария ўтирган томон соф ҳавога, ҳароратга, ҳаёт ва муҳаббатга тўла бўлса, Бачана даҳшатли, юракни орзиқтирадиган, ҳавоси йўқ бир бўшлиқда ўтиргандай сезарди ўзини. Бўғилиб ўлмаслик учун у тез ўрнидан турди-да, столни айланиб ўтиб, Марианинг ёнига ўтирди ва елкасидан кучиб, гўё ҳамиша навқирон умр дарахтига суянгандай, бошини унинг кўксига қўйди... Мария Бачананинг сочларидан ўпиб, жуда хотиржам оҳангда сўради...

— Айтсанг-чи, нима азоб бeryпти сенга?

Бачана ички чўнтагидан имзосиз хат билан беҳаё суратлар солинган конвертни чиқазди-ю, титраб-қақшаб Марианинг олдига қўйди. Мария конвертга узок тики-

либ турди, сўнг уни очди. Аввал суратларни обдон кўздан кечирди, кейин хатни ўқий бошлади.

Аёлнинг юзидан кўзини узмай ўтирган Бачана унинг чехрасида бирон-бир ўзгариш сезмади. Аммо Мария хатни ўқиб бўлиб, катта-катта кўзларини унга қадаганида, қанчалик машғум хатога йўл қўйганини Бачана тушунди. Мариянинг нигоҳида у ғазаб ёки нафратни эмас, балки икки тубан одамга, яъни имзосиз хат муаллифи билан ўзига нисбатан қаттиқ ачиниш ифодасини кўрди.

Мария ўрнидан турди.

— Аёл кишини ёлғизлик йўлдан оздиради, азизим. Эракни ҳам. Шунинг учун ҳеч қачон ёлғиз бўлиб қолмасликка ҳаракат қил...

Бачана бир соат кутди, икки соат кутди, уч соат кутди ҳамки, Мария қайтиб келмади. Бу ғалати аёлнинг фурури Бачана ўйлаганидан кўра ҳам баландроқ бўлиб чиқди.

— Э-э... ҳамроҳингиз кетганига анчагина бўлди... — деди ниҳоят официант журъат этиб.

— Ҳа, ҳа, биламан, — жавоб берди гарангсиз қолган Бачана.

— Маъзур тутасиз... Ресторан бекиляпти... Агар йўқ демасангиз...

— Албатта, албатта... Қанча беришим керак?

Бачана узатилган қорозга ҳам қарамай, ҳисоб-китоб қилди. Официант кетди.

Бачана хат билан расмларни парча-парча қилиб йиртди-да, қулдонга ташлаб, зажигалка тутди. Олдин сурат парчалари ёна бошлади. Бачана қиймаланган инсон танасининг аввалига шишинқираб, сўнг эриб қулга айланишини бир оз кузатиб турди. Қулдон унга жажжигина дўзахни эслатди. Аланга имзосиз хатни чулғанда Бачананинг қулоғи остида яна таниш овоз жаранглади. У тошдай қотиб қолди. Хатдан Сандро Маглаперидзенинг овози эшитиларди.

20

Ҳазрат Иорамга душанба кuni касалхонадан чиқишга рухсат беришди, аммо у эртага кетаман деб оёғини тираб туриб олди.

Ўша кунги тун Бачананинг хотирасида бир умрга муҳрланиб қолди.

...Ярим кечага якин ҳазрат Иорам аста ўрнидан турди-да, оёқ учида юриб, Бачананинг каравоти ёнига келди. Бачана ўзини ухлаганга солиб ётаверди.

— Бачана Акакиевич! — чақирди шивирлаб руҳоний.

Бачана миқ этмади. Унинг уйкуга кетганига ишонч ҳосил қилган руҳоний каравот ёнига тиз чўкди.

— Э, парвардигори олам! — деди ҳазрат Иорам ва бир чўқиниб олди. — Исо алайҳиссалом! Авлиё Биби Марям! Мана, олдингизда бандан ожиз Бачана Рамишвили ётипти, у сизларнинг зурриётингиз, бир бўлагингиз, шафқату мурувватингиз меваси эканини ўзи ҳам билмайди... Сизларнинг хоҳишингизни ўзгалар номидан бажо келтираётгани учун ундан дарғазаб бўлмаңлар. Қаҳрингиз қўзғамасин, илло у ўзи ишонган худо сизларнинг хоҳиш-иродангиз туфайли дунёга келганидан беҳабардир... Э, қодир эгам, уни ўз паноҳингда асра, мурувватингни дариф тутма, даргоҳинга чақирмасингдан олдин унга кўпроқ умр бер, зеро бу дунёда у қанча кўп яшаса, ўзинг яратган заминда эзгулик ва меҳр-оқибат уруғини шунча кўп сочади. Ахир ер юзида тинчлик, адолат, имон ва эзгулик ким томонидан барқарор этилмоғи сен учун бари бир эмасми? Борди-ю, тақдир тақозоси ила исми табарругинг рад этилса-ю, қилган ишларинг боқийликка юз турса — шунга рози бўл... Э, парвардигор, нечун ерга ҳаёт уруғини сочиб, инсонга ўлмас рух ато этдинг? Ахир фақат ўзингни ўйлаб, ном чиқариш учун, шон-шухрат учун қилмагансан-ку бу ишни! Наҳотки Одам Ато билан Момо Ҳаво авлодининг дили ҳам, ақл-идроки ҳам ўзгариб кетганини рад этсанг?..

У хизматини қилаётган худонинг қудрати чексиз, зеро ўзингни бағишлаган ишнинг ҳақлигига оллонинг ирода-сисиз инонмоқ мушкулдир... Мана у, Бачана Рамишвили, кўз олдингда ётипти, мен бўлсам оёғингни гарди, ҳадсиз-худудсиз мурувватингни бир заррасиман, тиз чўкиб илтижо қиламан — исён кўтарган қулингни гуноҳидан ўт!.. Мабодо қазосини тайин этган бўлсанг, ўрнига менинг жонимни ола қол, сабабки мен унинг кўнглига бошқа худони жо қилолмадим, уни сени йўлингга солишга қурбим етмади!

Ҳазрат Иорам ўрнидан туриб, Бачанани уч марта чўқинтирди, кейин бўйнидаги жажжигина хочни олиб, Бачананинг ёстиғи остига астагина қўйди-да, бориб ўрнига ётди...

Бачана анча вақтгача ухлай олмади. Эрталаб кўзини

очиб қараса, ҳазрат Иорам палатада йўқ. У тонг қоронғисида касалхонадан чиқиб кетган эди...

Бир ҳафтадан сўнг Бачана касалхонани тарк этди. Тиббиёт ходимлари билан хайрлашув жуда таъсирли бўлди. Палата дўхтири билан ҳамшира Женя, гўё соғайиб, касалхонадан чиқиб кетаётган одамга ичлари ачигандай, йиғлаб ҳам олишди.

Бир кун олдин палатага Женя кирди. У банкага уч дона чиннигулни солди-да, стулга кимтинибгина ўтирди. Бачана Женяни хайрлашгани кирди деб ўйлаб, кулимсираганча унинг сўз бошлашини кутиб турди. Аммо Женядан садо чикмасди.

— Гапира қол, Женя!

Женя ерга қаради.

— Бўлмаса, мен бошлаймаман!

Бачана ўрнидан туриб, ҳамширанинг ёнига келди-да, унинг қўлини ўтди.

— Азизим Женя, инсоф билан айтганда, бу гулларни сенга мен тақдим этишим керак эди, аммо шафқат ҳамшираси ўзининг бефаросат ва ношукур беморининг бу одобсизлигини кечиради, деб умид қиламан.

— Бачана Акакиевич, — унинг гапини бўлди Женя, — сиз касал ётган вақтингизда бу ерга ҳар куни бир аёл келиб турди... Жудаям чиройли аёл... Фақат сизнинг соғлигингизни сўрарди...

Бачананинг юраги хапприқиб кетди.

— Қанақа аёл, Женя? — сўради у, гарчи ким ҳақида гап кетаётганини сезиб турган бўлса ҳам.

— Айтманг, деб қаттиқ тайинлаган.

— Исми нима?

— Билмайман... Ҳар куни келиб, йиғларди... Кимлигини ўзингиз билмайсизми?

— Биладан, Женя...

— У сизни жудаям севади... Битта хат қолдириб, касалхонадан чиқадиган куни берасиз, деб илтимос қилганди... Мана...

Бачана хатни олди-ю, ҳаяжонини сездирмаслик учун банкадаги чиннигулларга қўлини узатди.

— У сизни жудаям яхши кўради, Бачана Акакиевич!

— Раҳмат сенга, Женя!

— У жудаям яхши, жудаям чиройли, Бачана Акакиевич!

Женянинг сурма тортилган кўзларига ёш қалқди.

— Ўзинг ҳаммадан яхши, ҳаммадан чиройлисан, азизим Женья! — Бачана ҳамширанинг кўлини яна ўтди.

Женья сагчиб туриб, палатадан чиқиб кетди.

Бачана каравотга ёнбошлаб, титроқ кўл билан кон-вертни очди.

«Азизим!

Арзи-додим худога етиб, бутун сени менга қайтариб берган экан — заррача ҳам шафқат ва кечирим сўрамасдан — тўлиб кетган кўнглимни бўшатиб олмоқчиман. Юрагимдаги дард-аламларим инсониятнинг борки мусибатлари жо бўладиган сандикқа ҳам сигмаса керак, деб ўйлардим, қарасам, бунинг учун шу бир вараққина коғоз кифоя экан...

Йигирма йил бурун ер юзида мендан кўра ақллироқ, мендан кўра чиройлироқ ва... мендан кўра ёмон тарбия топган норасида йўқ эди... Ота-онам ўзларининг миллион сўмларини мени бадбахт қилиш учун сарфлашди... Мен ҳеч қачон бировнинг ҳомийлигини тан олмаганман, мактабга бориб-келишда ҳам, кўча-кўйда ҳам бирор кимсанинг ҳамрохлигига муҳтожлик сезмаганман. Бир куни хира «кузатувчи»ларнинг машинасига ўтирдиму ана ўшанда... ҳаётим барбод бўлди, бўйнимга бир умрлик тавқи лаънат осилди... Шундан кейин рўй берган воқеаларни сўзлашга тилим бормайди... Мен буни биринчи марта гапиряпман, худонинг олдида ва сенинг олдинда гапиряпман... Мени Цивгомбор ўрмонида чорчўпга михлашди, ёшлигим ҳали ҳам ўша ерда, жизғинак бўлиб кетган чорчўпда осилиб ётибди...

...Кейин ўйнаб-кулиб яшадим... Ва мана шу кунга етиб келдим. Сўнг бирдан кўзим очилди. Худони эслаб, қайта-қайта чўқиндим. Ҳозир эса қаршингда тиз чўкиб турибман, ялиниб-ёлвораман: шунча йиллар сенга талпиниб, дўзах азобларини тортган қалбимга оёқ босма... Мен бу дўзахни тавоф қиламан, зеро сенинг хузуринга элтувчи йўл шу дўзах ичидан ўтган экан...».

Башарти дўхтирлар мана шу дақиқада Бачананинг юрак уришини ўлчашганда, у яна аллақанча вақт касалхонада қолиб кетиши турган гап эди.

Бачана икки дона седуксен ичиб, ўз юрагига таскин тилади. Сўнг кўз олдини яна пуштиранг туман қошлаб, уйкуга кетди. Бу гал касал бўлганидан бери биринчи марта туш кўрмай, тинч ухлади.

Эрталаб Бачана ҳамма билан хайрлашиб, профессорнинг олдига тушди. Профессор каттакон ёзув столи ёнида ўтириб, лупа орқали ниманидир диққат билан кўздан кечирарди. Бачана аввалига профессор нима иш билан машғуллигини тушунмади, тушунганидан кейин эса аъзойи бадани музлаб кетди: профессорнинг олдига, стол устидаг турли ранг ва турли шаклдаги бир нечта... сунъий юрак ётарди. Бачананинг мазаси қочиб, шоша-пиша эшик ёнида турган стулга ўтирди. Профессор бошини қўтариб, Бачанага таажжубланиб қаради. Уни танигач, пластмассадан ясалган юракни столга қўйди-да, ўрнидан туриб, Бачананинг ёнига келди.

— Сизни кўрганимдан бағоят хурсандман, Бачана Акакиевич! Бунинг устига ўз оёвингиз билан юриб келганингиз нур устига нур!

Улар қўл қисшиб сўрашишди.

— Нима бўлди сизга? — профессор хушёр тортиди. — Қўлингиз музлаб кетипти!

Бачана стол устида ётган моделлардан кўзини узоқмасди. Профессор буни пайқаб, шошиб стол ёнига борди-да, сунъий юракларни қўли билан валадонга суриб туширди.

— Валерьянка, агар мумкин бўлса... — деди базўр Бачана.

Профессор шкафдан валерьянка қуйилган шишачани олиб, стаканга озгина томизди-да, сув аралаштириб, Бачанага узатди.

— Манг, ичинг, худо ҳаққи, ҳеч нарсани ўйламанг!

Профессор Бачананинг томир уришини ўлчаб кўрди.

— Қўрқинчли жойи йўқ, ҳозир ўтиб кетади!

Бачана аста-секин ўзига келди.

— Нима ўзи у, профессор? — сўради у ниҳоят.

— Ҳеч нарса эмас... Ўзингизни қалай сезяпсиз?

— Раҳмат, ўтиб кетди...

— Жуда соз... Марҳамат, мана бу ёққа, креслога ўтиб ўтиринг. Яхши гаплардан гаплашайлик.

Профессор Бачанани чуқур ва юмшоқ креслога ўтказди. Бачана бир оз индамай ўтиргач, яна сўради:

— Шу бор гапми, профессор? Сунъий юрак дегани?

— Бор гап... Мана тўрт йилдирки, бир бузоқ сунъий юрак билан яшайпти... Бундан сиз ранжимаслигингиз, аксинча, хурсанд бўлишингиз керак... Гап шундаки, табиий юракни кўчириб ўтказиш кутилган натижаларни бермади. Сизнинг касалингиз — юракнинг ўзидан кўра ҳам

кўпроқ қон томирлари фаолиятининг бузилиши билан боғлиқ. Шундай экан, маълум муддат ўтгандан кейин кўчириб ўтқазилган ҳар қандай соғлом юракдаги қон томирлари ишдан чиқиб, миокард инфарктига айланиши мумкин... Сунъий юрак — ҳозирча энг ишончли тадбир. Бунни Кристиан Бернарднинг ўзи ҳам тан олган. Хўп, бу ҳақда кейин гаплашамиз! — профессор қўл силтади. — Ростини айтсам, мен билан хайрлашмасдан кетиб қолдингизми, деб ўйлаб сал хафа ҳам бўлгандим... — деди у кулиб ва Бачананинг тиззасига уриб қўйди.

— Шунинг учун кирдим-да олдингизга. Энг аввало, менга кўрсатган ғамхўрлигингиз ва эътиборингиз учун чексиз миннатдорлигимни қабул қилсангиз, профессор. Қолаверса, каравотим ёнида ўтказган уйқусиз тунларингиз учун кечирим сўрамоқчиман. Ниҳоят, сизнинг касбингиз ва олтин қўлларингизга қасидалар айтгим келарди!.. — Бачана юзи сал дағалроқ, аммо ҳорғин кўзларидан меҳр ва ақл ёғилиб турган бу олижаноб одамни кучоқлаб ўпишни хоҳларди.

— Миннатдорлик билдиришнинг кераги йўқ, мактовларингиз учун эса раҳмат!

— Қилган яхшилигингизни қандай қайтаришни ҳам билмайман. Сизнинг мурувватингизни ҳеч нарса билан ўлчаб бўлмайди... Шунинг учун ўз акамдай, қадрдон одамимдай эъзозлашга менга ижозат берсангиз...

— Раҳмат! — деди профессор Бачананинг сўзларидан ҳам таъсирланиб, ҳам хижолат бўлиб. — Раҳмат! — такрорлади у ва беихтиёр стол галадонини тортди, бироқ Бачананинг ҳалиги ҳолатини эслаб, яна ёпиб қўйди.

Бачана хаҳолаб кулиб юборди.

— Мана кўрдингизми, дарров кўникиб қолдингиз! — деди профессор ҳам кулиб.

— Иложим қанча?! — Бачана қўлларини икки томонга ёзди.

— Агар кўрсатмаларимга қатъий риоя қилсангиз, сизга бу нарсани кераги бўлмайди! — деди профессор столга залворли қўлларини ташлаб.

— Қулоғим сизда! — жавоб берди Бачана мутелик билан.

— Чекмайсиз! Ичмайсиз! Серёғ овқат емайсиз! Тунги бедорликка чек қўясиз! Хотинларга айланишмайсиз!

— Шу ҳам ҳаёт бўлдими? — Бачананинг руҳи тушиб кетди.

— Миокард инфарктдан мана шу нарсаларни олиб ташласак, ҳаёт бўлади! — профессор Бачананинг бундан кейинги турмуш тарзини ана шундай белгилади.

— Қачонгача шунақа қилиб юраман? — сўради Бачана худди чўкаётиб хасга ёпишиб олган одамдай.

— Дастлабки икки йил — мажбурий, кейинги икки йил — матлубий, ундан кейингиси — ихтиёрий... Сизни кўрқитаётганим йўқ, Бачана Акакиевич, тушунинг: сиз миокард инфарктнинг оғир шаклини бошдан кечирдингиз, у билан ҳазиллашиб бўлмайди... Яхши парвариш қилинган юрак ўз фаолиятини яна батамом тиклаб, шу пайтгача қанча хизмат қилган бўлса, сизга яна шунча хизмат қилиши мумкин. Юракни авайлаш, ардоқлаш керак... Юрак ардоқлашни яхши кўради...

— Тушунарли, профессор... Энди хайрлашишга рухсат этинг... — Бачана ўрnidан турди.

— Хайр, Бачана Акакиевич! Касалхонамизни қайтиб кўрманг, илойим, менга ҳеч қачон ишингиз тушмасин! Даволаниш маъносида, албатта! — қўшиб қўйди профессор.

— Ниҳоятда мамнуният билан чиқиб кетяпман... Шу икки ой, Нодар Григорьевич, мен учун бутун умрга тенг!

— Тушунмадим...

— Ҳар қандай одам умрида лоақал бир марта бўлса ҳам оғир дардни бошидан ўтказиши керак. Бу нарса унга босиб ўтган йўлига хотиржам назар ташлаб, ҳаётига ҳолисанлилло баҳо беришга имкон туғдиради. Шу маънода касалхона менга беқиёс ёрдам кўрсатди.

— Менимча, сизнинг ҳаёт йўлингизни тафтиш қилиш ва қайтадан баҳолашга зарурат йўқ.

— Шунақа деб ўйлайсизми? — жилмайди Бачана.

— Ҳар ҳолда, четдан қараганда шундай туюлади!

— Касалхонангизда ўтган икки ой мен учун ажойиб кашфиётлар палласи бўлди!

— Хўш, нималарни кашф қилдингиз?

— Абадият қонунини!

— Нимани?! — қайта сўради профессор хайрон бўлиб.

— Абадият қонунини! — такрорлади Бачана.

— Хм... У ҳолда бу қонуннинг формуласи ҳам бўлиши керак, шундай эмасми?

— Албатта!

— Балки мени ҳам таништирасиз ўша формула билан? Кўнглингиз тўқ бўлсин, Бачана Акакиевич, каш-

фиётингизни ўзимники қилиб олиш ёки унга шерик бўлиш ниятим йўқ! — ҳазиллашди профессор.

— Бу қонуннинг моҳияти шундан иборатки, Нодар Григорьевич... Инсоннинг юраги унинг танасидан юз баравар оғирроқ... Шу даражада оғирки, уни бир киши кўтаролмайди... Бинобарин, биз, одамлар, токи тирик эканмиз, бир-биримизга ёрдам беришимиз, бир-биримизнинг юрагимизга мадад бўлишга ҳаракат қилишимиз керак: сиз — менга, мен — унга, у эса — бошқа бировга, шу тариқа узлуксиз давом этиши лозим...Токи ўлим ҳаётда бизни ёлғизлик балосига гирифтор қилиб қўямасин...

Профессор Бачананинг сўзларига ҳайратланиб кулок солиб турди.

— Аммо-лекин, мураккаб қонун кашф этибсиз, Бачана Акакиевич! — деди у узок сукутдан кейин.

— Тўғри, мураккаб!

— Шуни ҳаётда рўёбга чиқаришга умид боғлаяпсизми?

— Умид боғламасам, яшашнинг нима кераги бор? Акс ҳолда, ҳозир мен нариги дунёда ётган бўлардим.

Бачана профессорга қўлини узатди, у яқинлашганида Бачана ўзини туюлмади, профессорни кучоқлаб, маҳкам бағрига босди.

— Ха... — деди профессор энтикиб. — Сизга сунъий юрак тўғри келмайди... Сунъий юрак билан сиз яшай олмайсиз... Сиз бошқачасиз!

Профессор ўзининг вазмин кафтлари билан унинг елкасига қоққанида, Бачана абадий қонуни кучга кирганини тушунди...

Бачана ўзига жўнатилган машинага рухсат бериб юборди.

Клара Цеткин кўчасидаги трамвай изини кесиб ўтиб, 25 февраль кўчасига чиқди, ундан Плеханов проспектига тушди.

Икки ой касалхонада ётиб, шаҳар шовқинини унутаётган Бачананинг андак боши айланиб, тиззалари қалтирай бошлади. У эҳтиёт бўлиб, жуда секин одим ташларди. Тбилиси эса ўзи билан ўзи овора: гувуллар, қичқирар, энтикар, инграр ва қаҳқаҳа отарди.

Плеханов проспектида икки томонга, худди икки анхордай, одамларнинг иккита оқими ўтиб турарди. Оломон оқизиш учун дарёга ташланган ёғочларга ўхшарди.

Одамлар бир-бирлари билан тўкнашиб кетишар, бир-бирларини тўхташиб, алланималар ҳақида гаплашишар, қўл силташиб баҳслашишар, кейин яна жўш уриб оқаётган оқимга қўшилиб кетишарди.

Бачана проспектни кесиб ўтди-ю, ўзи ҳам ана шу оқимга тушиб қолди. У қадамини тезлашгирмасдан одамларни четлаб ўтишга ҳаракат қиларди. Проспектдан Маржанишвили кўчасига бурилган эди, уни улкан оломон дарёсининг янги ирмоғи суриб кетди. Бачана кўча ҳаракатидан узилиб қолган юрак уришининг аста-секин унга мослашаётганини, ўзи ҳам шаҳарнинг умумий мақомига сингиб бораётганини ҳис этди. Ниҳоят, юраги йўқотган суръатига тушиб олиб, оқимда бошқалар билан баб-баравар суза кетди — эҳтиёт бўлиб, аммо дадил ва ишонч билан суза кетди.

У Маржанишвили номидаги театр афишаси олдида тўхтади. Эртага театр янги мавсумини дўстининг «Дўзахга тушган авлиёлар» пьесаси премьераси билан бошламокда эди. Бачананинг дили алланечук ёришиб, вужудига оромбахш бир илиқлик югурди. «Дўзахга тушган авлиёлар!» — такрорлади ичида у ва бир жилмайиб қўйди.

Кўприкка етганда Бачана ҳорғинлик сезди, аммо бу қўрқувга соладиган, вазмин ҳорғинлик эмас, балки енгил ва ёқимли ҳорғинлик эди. У такси тўхташиб, орқа ўриндикка ўтирди.

- Қаерга? — деб сўради ҳайдовчи сўччикни ёқиб.
- Марияникига, — деди Бачана.
- Қаерга? — ҳайдовчи таажжубланиб орқасига қаради.
- Марияникига!..